

Bloggen Klimatpilgrimer

av

Lars Larsen och Titti Spaltro

Stockholm 2019

Ingen copyright på Lars Larsens texter (tillhör ”Public Domain”),
dock är det copyright på Titti Spaltros texter

(ordningsföljd på blogginläggen är med början nerifrån och upp)

My english blog. An updated archive of all my writings. And my most important sermon ever. By Lars Larsen

Publicerad 2019-01-03 17:18:00 i Apokalypsen, Arkiv av mina skrifter, Eskatologi, Insekterna, Jesu återkomst, Near term human extinction, Självbiografiska notiser,

(For english readers: My english blog "Towards a new romanticism" is the continuation of my blogging, and can be read [here](#). Før svenska läsare: Min engelska blogg "Mot en ny romantik" är fortsättningen på mitt bloggande, och kan läsas [här](#))

Ett uppdaterat arkiv över alla mina skrifter finns att läsa [här](#). (An updated archive of all my writings). Med denna lista tar jag farväl från bloggen för gott. (With this list i say farewell to my blog forever).

Varm hälsning till er alla från tiggarmunken (warm greetings to you all from the beggar monk)

P.S. Min viktigaste predikan någonsin finns [här](#). My most important sermon ever. Read it in english [here](#).

And please, be warned by [this article](#).

Kommentarer (1)

BÖN TILL ÄNGLARNA...*2018*

Publicerad 2018-12-19 16:51:00 i Dikter och sånger,

Bön till Änglarna ...*2018*

Jag önskar att min själfrände kommer hem,

så vi tillsammans kan läka det som läkas kan ...

med hjälp av Agapes mjuka famn

och fria från Egots destruktiva hamn...

Kommentarer (0) 0Gilla

SPÄNNER PILBÅGEN...*2018* Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-12-19 16:42:00 i Dikter och sånger,

Spänner pilbågen högt och siktar mot egots destruktiva grepp...
Tittar mot målet ...att bli fri från smärtekroppen... släpper sen taget
om pilen, så det kan flöda fritt in i himlens fria brus ... Andas djupt
och låter stormen rida ut ...tills friden kommer åter till min själs
ensamma labyrint där jag kan vila ut, i medvetandets friska sus...där
inga sjuka tankar kan komma in...

WALK ON MY HEART' S DESOLATE FIELDS ... *2018* Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-12-16 12:57:00 i Dikter och sånger,

Walk on my heart 's desolate fields
waiting that you may write to me ...
but all I see is yours email empty sheet ,
and I wonder if you really care for me...?

Kommentarer (0) 0Gilla

The frozen world

Publicerad 2018-12-03 15:51:00 i Dikter och sånger,

The frozen world, av Emilie Simon. En låt jag tycker så mycket om:

Won't you open for me
The door to your ice world
To your white desert

I just want to stare
Out over these snowfields
Until we are one again
We belong to the frozen world

When the ice begins to thaw
Becomes the sea
Oh, you will see
How beautiful we can be

When the ice begins to thaw
Becomes the sea
Oh, you will see
How beautiful we can be

Everything is calm
At the end of the planet

In our white desert

The sun kissed the ice

It glistens for me

And we are one again

We belong to the frozen world

When the ice begins to thaw

Becomes the sea

Oh, you will see

How beautiful we can be

When the ice begins to thaw

Becomes the sea

Jag publicerar mitt Testamente inför mitt "försvinnande" till en undergroundexistens

Publicerad 2018-11-30 16:19:00 i Självbiografiska notiser,

Jag skall inte dö, jag ska bara begrava mitt "digitala jag" snart (se varför här) *, för lång, obestämd tid, och jag har nu publicerat mitt "Testamente" inför denna begravning, där jag förklarar varför jag försvinner och där jag ger mina slutord på detta underliga lilla drama som är min person i den digitala offentligheten under en period på

tolv långa och innehållsrika år (2006-2018). Testamentet består av det sista numret av min tidskrift Delta jag kommer att ge ut inom oöverskådlig framtid, antagligen. Och detta Deltanummer kan enbart läsas digitalt, här. Jag har inte råd eller tid att publicera det i pappersform.

* allt jag skrivit på nätet kommer att stå kvar, dock (det finns samlat och tillgängligt här), och jag önskar innerligt att det kunde nå flera läsare (jag vill rikta uppmärksamheten på mitt budskap, min person är inte så viktig i sammanhanget). Jag ska inte heller radera några konton, jag bara slutar vara aktiv, slutar kolla på mina konton.

P.S. Min viktigaste predikan någonsin finns här.
Kommentarer (0) 3Gilla

De kristnas avgudadyrkan. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-29 10:33:00 i Avgudadyrkan, Heliga och oheliga platser, Konst och kultur, Kristendomskritik, Mammonsdyrkan, Urfolk,

De kristna (särskilt fundamentalisterna) yvs över att de inte dyrkar avgudar, och föraktar de vilda urfolkens "avgudabilder", dvs. deras ikoner, som exempel på vidskeplig avgudadyrkan. Alltmedan de offerar själva planetens hälsa på deras viktigaste avgud Mammons altare. Maken till fanatisk, extremistisk och vidskeplig avgudadyrkan har jag aldrig sett eller hört om (tyvärr är de flesta ateister också skyldiga till detta). Och de vilda urfolken verkar tillbe den sanna guden via sina ikoner och symboler, baserat på vilken livsstil de har. Ty det är ens gärningar som visar vilken gud man tillber, i praktiken. Skulle man bara gå efter detta, skulle man nästan tro att många kristna var och är djävulsdyrkare (tänk på de katolska inkvisitorerna på medeltiden, tänk på George W. Bush idag, dock menar jag inte att de kristna är djävulsdyrkare, bara att deras lyxlivsstil kan få en att fundera på sånt, ty denna livsstil är till en sådan stor plåga för så många andra varelser). Ty djävulen är personifikationen av den s.k. "civilisationen", dvs. Babylon, enligt mig, dess anda och innersta väsen (någon verklig, personlig djävul i "andevärlden" finns inte). Och det är en så "civiliserad" gud många kristna presenterar för oss *. Ursäktat denna jämförelse, ni kristna, men ni har förstört denna planet mer än många nutida satanister, särskilt ni kristna högerfolk i USA. Och det har mycket med er gudsbild att göra. Vi blir som vår gudsbild är.

Jag upplever också ett främlingskap på de kristnas gudstjänster, som om vi tillber olika gudar, diametralt motsatta. Men ändå är det alltid till kyrkorna jag går när jag kommer till en stad (och biblioteken). Det är där man möter människor och får sig lite gemenskap. Men biblioteken är, som sagt tidigare, stadens heligaste platser, som i helighet vida överstiger kyrkornas helighet. Det är de andliga centra som står öppna för det mesta (kyrkorna är för det mesta stängda) det är dit man går för att förstå saker, istället för att matas med bokstavligt tolkade mytologier och utslitna fraser, såsom kyrkorna gör.

Men det finns många ljuva, oskuldsfulla själar i kyrkorna, som bara inte fattar vad dom sysslar med, att dom med sin naturfientliga livsstil i praktiken tillber en annan gud än Israels (1) gud, Naturens innersta.

Men de kristnas gud Jesus av Nasaret står för mig ändå som en symbol som, när den tolkas symboliskt på rätt sätt, som en arketyp för naturmänniskan, idealmänniskan, kan leda oss raka vägen in till den sanna gudomen (svårare är det med Gamla Testamentets gud Jahve). Poeten Viktor Rydbergs bok "Bibelns lära om Kristus" (kan läsas gratis på nätet här) från 1862 är här en nyckelbok.

Tolkas Jesus enligt babylonisk teologi, blir han lätt sin motsats, en kosmisk diktator som dömer sina fiender till evig plåga i helvetet istället för att vara den anarkistiske rebellen som älskar sina fiender och ber för deras frälsning, in i korsets död. Tyvärr är de flesta fundamentalistiska kristnas Jesustolkning ganska babylonisk (det är bara så man kan rösta fram George W. Bush). Det här är en grym

sanning att se i ögonen. Och den här essän är väl krass, hoppas man tål mig.

* I en adventistkyrka (en av de minst babyloniska frikyrkorna) var det en gång en äldre herre i en bibelstudiegrupp som sade att Gud är en ingenjör. Han skapade världen som en ingenjör. Då fylldes jag med vrede och sade emot: "Gud är ingen ingenjör, han är inte som de civiliserade!" (nåt i den stilen sa jag). För mig var detta hädelse. Ungefär som att säga att universum är en maskin.

(1) Jag menar här det sanna Israel, det andliga Israel.

Kommentarer (0) 0Gilla

Aforism. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-29 10:14:00 i Aforismer,

Ibland känns det som om alla försöker frälsa alla i en riktig frälsekalabalik.

Kommentarer (0) 0Gilla

Metanutsläppen i Arktis det största hotet vi står inför, säger professor Peter Wadhams. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-28 16:06:00 i Klimatförändringarna, Metanutsläppen i Arktis, Peter Wadhams,

Se denna lilla intervju med Peter Wadhams, en nyckelperson inom miljörörelsen, han är "professor of Ocean Physics, and Head of the Polar Ocean Physics Group in the Department of Applied Mathematics and Theoretical Physics, University of Cambridge". I denna video varnar han för de kommande stora utsläppen av metangas i Arktis, p.g.a. att isen smälter där, och säger att "it's the greatest single threat that we face" (det är det största enskilda hotet vi står inför). Är detta en del av "Den siste Guds basun"? Den basunen har vi i alla fall hört sedan 2008, då Natalia Shakova varnade oss för samma sak i offentligheten.

Kommentarer (0) 0Gilla

Frostens tücke ...*2018* Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-27 15:34:00 i Dikter och sånger,

FROSTENS TÄCKE...*2018* Frostens tücke glittrar med hjälp av solens lycka. Visar oss vägen in i själen... där naturen lever, tillsammans med vårt poetiska väsen, i enheten, där orden glänser utan språkmaterialismens gränser ...fria att uttrycka andens styrka i det vilda, som naturens har att erbjuda ...och får oss att jubla av lycka ...över att åter kunna flyga in i fantasins vida hydda där våra drömmar åter börjar spinna... Med ordets magiska tråd kan vi gå långt, om vi bara har tålamod att vänta på inspiration och sen skapa med längtans kraft en trygg plats, där dikt och liv lever i harmoni skyddade av skogens paradisiska frid...

Kommentarer (0) 0Gilla

Hur jag tolkar Uppenbarelsboken. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-27 12:36:00 i Apokalypsen, Babylon, Helvetet, Jesu återkomst, Paradiset/himlen, Universalismen/apokatastasis (allas slutliga frälsning), Uppenbarelsboken, Änglar och keruber,

Är inte Uppenbarelsboken, Bibelns sista bok, Bibelns mest poetiska och fantasieggande bok? Ja, för mig i alla fall. Jag har levt i den, bott i den, ända sedan barndomen. Jag har bokstavligen levt mig fram till min nuvarande tolkning av den. Och det har gått genom många attacker av andlig förvirring. Så svårtolkad är denna bok. Paulus brev och evangelierna är en picnic i jämförelse.

Det största felet som jag märkt i människors tolkning av Uppenbarelsboken, är föreställningen att vissa grejer där går att tolka bokstavligen. Tyvärr, det går inte. Allt är symboler och arketyper. Även scenerna som utspelar sig i himlen, som är de vanligaste att tolkas bokstavligen. Johannes såg antagligen inte dessa scener i verkliga syner, utan byggde upp scenerna av symboler han tagit främst från främreorientalisk mytologi, som han modifierat, men även från sin egen naturinspirerade fantasi. Uppenbarelsboken tillhör en litterär genre, apokalypsen, där man gör precis som Johannes gör i sin bok. Det finns många apokalypser i antiken. Daniels bok och Enoksböckerna är exempel på apokalypser. Det tillhör genren att man skriver som om man såg en massa syner, som i själva verket är poetiska skapelser skapade ur andras mytologiska världar och sin egen fantasi. Detta är helt avgörande för att kunna tolka Uppenbarelsboken rätt.

Vidare är det viktigt att förstå att man bör läsa Uppenbarelsboken som poesi, inte som profetior om framtiden. Den är apokalyptisk poesi. Måste man vara poet för att kunna förstå detta? Det är alltför vanligt att Uppenbarelsboken läses som profetior från Gud om vad som exakt kommer att ske i de yttersta tiderna. Nej, det är inte så. Den är istället som en lök, med många lager. Och den handlar primärt om att avslöja, inte primärt om att profetera. "Apokalyps" är

det grekiska ordet för avslöjande. Vad är det som avslöjas? Jo, tillvarons innersta, sanningen och skönheten. När tillvarons innersta avslöjas, befinner man sig genast i en apokalyptisk värld, där Jesu återkomst står för dörren. Så har det varit för profeter och mystiker och andeskådare i alla tider. De som rökt cannabis vet också detta. Droger gör att man kommer i kontakt med en apokalyptisk värld. Ty Babylon, civilisationen, har lagt en slöja över tillvaron, som dras åt sidan av mystika upplevelser, hänryckningar och droger.

Man kan inte tidsbestämma de ting som Uppenbarelsboken "profeterar" om. Som att de skulle kunna uppställas i ett schema, där det ena kommer efter det andra. Nej, här målas bara de yttersta tiderna i stora drag, i dimmiga visioner, enligt vad man kan sluta sig till av de tendenser Johannes såg i sin samtid. Man kan inte gå till Uppenbarelsboken och utifrån den profetera vilka naturkatastrofer som ska komma i de yttersta tiderna. Nej, alla katastrofer som skildras där, är bara symboliska, mytologiska visioner av hur naturen kommer att förstöras i de yttersta tiderna, och hur människorna kommer att gå under i och med detta. Hur vet jag detta. Jo, man måste lusläsa texten, och finner tolkningsnycklar, som denna vers:

"Folken vredgades,
och din vrede har kommit,
tiden när de döda ska dömas
och du ska löna
dina tjänare profeterna
och de heliga
och dem som vördar ditt namn,
små och stora,
och fördärva dem

som fördärvar jorden."

(Upp. 11:18)

Märk: "fördärvar jorden". Alltså miljön.

Det får en att tänka på miljövetenskapsmannen James Lovelocks bok "The revenge of Gaia" från 2006. Detta verkar inte ha gått upp för många kristna fundamentalister. Att Uppenbarelsboken handlar om att Gud dömer dem som förstör naturen. Genom Guds vredesskålar som töms ut över jorden, och som är att Moder Jord själv reser sig upp mot den civiliserade människan. Däribland de flesta kristna fundamentalister, som ofta varit bland de värsta naturförstörarna, inte minst i USA.

Detta är så uppenbart, så enkelt att förstå i Uppenbarelsboken. Och läser man Uppenbarelsbokens fjärde kapitel, bokens centrum, och är döpt i naturens helige ande, då blir det bara mer och mer uppenbart att änglarna kanske inte behöver vara de där fundamentalisternas änglar, fulla av civilisation, utan mer som keruberna, djurlika änglar, som de där fyra djuren som bar upp Guds tron i detta kapitel. I slutet av detta inlägg tolkar jag också ängeln som blåser i den sista basunen som en symbol för insekterna. De "bläste i basun" för mig i alla fall. Och det strax innan civilisationskollapsen, som nu kommer närmare i rasande fart, och som jag skrivit så mycket om. När i Uppenbarelsboken blåses det i den sista basunen? Jo, strax innan de sju vredesskålarna hålls ut över jorden, vreden som får Babylon att falla.

Vad var basunernas uppgift? Jo, att väcka ur sömnen och göra Guds folk redo till strid (så är basunernas funktion ibland i Gamla Testamentet, se t.ex. 1. Kor. 14, 8), den sista striden. Att varna. Och följs inte varningarna, då kommer vredesskålarna. Kanske 1900-talet var de sju basunernas tid? Vi hade vetenskapens verktyg till att upptäcka naturens varningar. Faran med för mycket koldioxid i atmosfären upptäcktes redan av fysikern Svante Arrhenius i slutet av 1800-talet. Och sen dess har varningarna blivit allt starkare. Vi hade kunnat "vända Titanic" på 1900-talet, och räddat oss. 70-talets miljörelse var sista stora varningen som kunde ha räddat oss. Och det var nog den vi har att tacka för att vi har hört "den sista Guds basun" så tydligt, över hela jorden. Budskapet om den globala insektdöden är en del av den sista basunen, enligt mig. Kanske början av 2000-talet var tiden då vi hade förspillt vår nådatid. Då steg vetenskapliga profeter som Guy McPherson upp och sa att det är för sent för mänskligheten, den kommer att utrotas av klimatförändringarna. Jag förhåller mig oviss till den saken, men en sak är säker, det är för sent att avvärja civilisationens kollaps, Babylons fall. Det hade vi kunnat på 1900-talet genom att frivilligt avveckla civilisationen.

Det känns alltså som om vi är i början av vredesskålarnas tid just nu, i Uppenbarelsebokens 15 och 16 kapitel. Den Naturens vrede som ska få Babylon att falla. De stora finanskrisernas och de stora naturkatastrofernas tid (tänk på de två stora tsunamina 2004 och 2011). Det kan bli en långt utdragen process, om vi ska tro John Michael Greer. Men även där är jag oviss.

I "himlen" står martyrerna och helgonen med Guds insegel på pannorna. Inseglet betyder att de hålls förseglade, gömda, de får inte

"visa sig" än. De måste vänta på "Guds barns härliga uppenbarelse" (Rom. 8:19), dvs. "Jesu återkomst". Jorden gömmer dem från strömmen som ormen sprutar efter "kvinnan" (solkvinnan, "bruden"), läs Uppenbarelsebokens tolfte kapitel, slutet. De är i öknen i stillhet, där "de får sitt uppehålle under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn" (v. 14). De syns inte i media i alla fall, det har jag erfarit. De är försiktiga med sånt, och håller på med saker som inte är attraktiva för media.

I det stora hela är Uppenbarelseboken rätt korrekt i sina visioner, rätt tolkade. Den har fattat de stora dragen i slutstriden. Jag tror den är inspirerad av Naturens helige Ande. Dess budskap kan sammanfattas i följande stora penseldrag:

1. Inledning med budskap till sju arketyppiska församlingar. Kap. 1-3.
2. Paradiset, tillvarons innersta, uppenbaras för Johannes. Kap. 4.
3. Livets bok i Paradiset, dvs. Naturens bok (Livet är Naturen), öppnas, "Bokrullen", boken med de sju inseglen, och det slaktade Lammet öppnar den, är den enda som kan öppna den. Kap. 5.
4. I Naturens bok, Livets bok, får Johannes läsa vad som ska ske i stora drag i de yttersta tiderna. Kap. 6-8.
5. När det sjunde inseglet bryts, får Johannes se mera i detalj i Naturens bok, vad som ska ske när Jesus kommer tillbaka. Alltså, när man i hänryckning kommer tillräckligt djupt in i Naturen, då avslöjas Jesu återkomst, de stora dragen i den. Kap. 8.

6. Det sjunde inseglet gömmer sju änglar med sju basuner. Guds folk varnas genom dessa basunljud. Kap. 8-11.

7. Den sjunde basunen ljuder, ingen omvänder sig, och domen ljuder; Babylon ska dömas och fås på fall. Odjuret (Antikrist, civilisationens innersta) och "Bruden" (Kristus på jorden) uppenbaras för Johannes. Kap. 12-15.

8. Den sjunde basunen inleder de sju vredesskålarna, som ska utgjutas över jorden om inte Guds folk omvänder sig. Naturen gör uppror mot Babylon, till sist. Kap. 16.

8. Skökan, det falska gudsfolket, uppenbaras för Johannes. Kap. 17.

9. Babylon faller. Kap 18.

10. "Himlen" jublar över Babylons fall, och Jesus kommer tillbaka till jorden, dvs. uppenbaras på jorden. Naturanden uppenbaras, gjuts över mänskligheten efter Babylons fall. Kap. 19.

11. Satan (ungefär "Civilisationens ande", så tolkar jag Satan, Johannes hade säkert en annan uppfattning) binds, och tusenårsriket, en symbol för fred på jorden och fred med Naturen, inleds ("tusen år" ska inte tas bokstavligen). Uppståndelsen från de döda inleds, dvs. inseglet på "Brudens" panna bryts, och hon uppenbaras för världen, "blir levande igen". En sista gång provas Guds folk av Satan, sedan kastas han i Gehennas eld, dvs. utplånas. Civilisationen går under för evigt. Domens dag inleds, dvs. det viktigaste som hänt uppenbaras för människorna, och de förstår de stora dragen i historien, däribland deras eget liv. Ljuset dömer och befriar alla.

Brudeskaran har redan dömts tidigare, de är redan inskrivna i Livets bok, och resten av mänskligheten döms nu, genom en katharsis, Gehennas eld, där det onda brinner upp för evigt, och själva blir de frälsta som genom eld, och skrivs in i Livets bok, till sist. "Men om hans verk bränns upp, skall han gå miste om lönen. Själv skall han dock bli frälst, men som genom eld" (Paulus i 1 Kor 3:15). Den eld som Paulus talar om, är Gehennas eld, katharsiselden. Kap. 20.

12. Jorden förnyas efter civilisationens fall, blir till en ny himmel och en ny jord, som är den gamla jorden och den gamla himlen i nyfödd gestalt. Inte genom utplåning, utan genom förvandling, så tror jag Johannes tänkte. Det Nya Jerusalem uppenbaras för Johannes, som är det återvunna Eden, med Livets träd i mitten och Livets flod som rinner ut från tronen. Denna stad är ingen bokstavlig stad, utan en symbol för den återupprättade skapelsen, den återupprättade jorden. Vem som helst får komma in i staden, och Livets vatten ges till alla gratis att dricka. Kap. 21-22.

Ungefär så tolkar jag Johannes Uppenbarelsebok, och den rimmar i mångt och mycket med min egen apokalyptiska ekoteologi - antagligen för att jag bott i denna bok så länge. Men antagligen gör jag också om Uppenbarelseboken lite enligt min egen teologi. Den är en ABC-bok i apokalyptik, och jag tror den har fattat det viktigaste. Om smärre teologiska spörsmål i den kan man alltid träta.

Kommentarer (0) 0Gilla

I början av nästa år drar jag mig tillbaka från offentligheten

Publicerad 2018-11-27 10:48:00 i Den heliga naturens orden, Kritik av teknologin, Om datorer, internet och Facebook, Självbiografiska notiser,

I början av nästa år kommer en dokumentärfilm om mig att offentliggöras som filmats av den professionelle filmaren Antonie Frank från Skarpnäck i Stockholm, min kära granne. Jag är rädd att dras in i medias värld efter det, så jag har tagit ett viktigt beslut; när filmen släpps, drar jag mig tillbaka från offentligheten, för att leva en underjordisk existens utanför internet och mobiltelefoner. Jag gör det för att skydda mig själv, ty jag är skör p.g.a. pågående nedtrappning av mina psykmediciner, som jag efterhand kommer att sluta med helt (har ätit dessa giftiga droger i 7-8 år sammanlagt, nu får det vara nog). Och jag trivs också bäst ute i verkligheten, utanför media och internet. I äventyr ute i verkligheten (den får mig aldrig att till slut sitta och stirra utan att veta vad jag ska ta mig till, såsom internet gör). Jag flyttar också nu till min hydda i Nackareservatet, från att ha "bott" mest hos Titti i två och ett halvt år. Jag kommer att sova ungefär hälften i hyddan och hälften hos Titti, till att börja med. För att inte dras in i civilisationen, Babylon. Jag är svag, och vill inte frestas. Inte heller av media och berömmelse. Jag är trogen min

klosterorden "Den Heliga Naturens Orden", och upplever att pengar, medial uppmärksamhet och internet leder mig bort från denna ordens anda, troheten mot Moder Jord. Jag lovade i den ordensregeln att vara bosatt i Naturen, mitt kloster, samt ständigt ge bort allt jag äger (denna ordensregel vakar över mig, jag är glad jag har den!) Jag lever här efter utan pengar, ger bort allt jag får, genast, om inte till annat så till publicering av allmännyttiga skrifter. Som jag gjorde så ofta tidigare när jag var helt hemlös.

Jag har gjort mitt på nätet, och frukterna av mitt arbete sedan 2006 på nätet, finner man här, nog att gräva i. Jag tror jag har skrivit för mycket på nätet. Vem orkar plöja genom ens en bråkdel av allt jag lagt ut på nätet? Allt kommer att förbli på nätet när jag drar mig tillbaka.

Den som vill kontakta mig på nätet, får göra det nu, under den korta tid som återstår innan jag drar mig tillbaka för gott (så önskar jag, dock, ingen kan veta framtiden). Jag säger det här redan nu, för att folk som inte kan kontakta mig på annat sätt efter att jag dragit mig tillbaka, kan kontakta mig under denna korta tid. Som sagt på andra ställen här på bloggen, min epostadress är [naturesbarn\(at\)yahoo.com](mailto:naturesbarn(at)yahoo.com).

Dvs. jag kommer inte att kolla mina mejl och mitt facebookkonto, ej heller bloggen, från och med början av nästa år. Då ska jag leva det stilla gräsrotsliv som jag upplever som mitt sanna hem och min trygghet. Uppe på medias och nätets barrikader stormar det av hat och annat, som alltid. Jag är inte hemma där.

P.S. Min viktigaste predikan någonsin finns [här](#).

Kommentarer (0) 1Gilla

FROSTEN HAR ANLÄNT... Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-26 14:35:00 i Dikter och sånger,

Frostbeklädda landskap leder oss fram in i Naturens famn, där allt glittrar av andens lykta och där vi kan vila i ljusets styrka .
Samlar kraft i frusen dagg och i skönheten, där vi kan återförtrollas av sagoskogens hemligheter...

Finner frid i enkla ting ...som en fågeldrill , en hares blick , ett rådjurs

mjuka skinn, eller bara tystnaden mellan alla ljud...och när vi lägger oss på kvällen in i de kalla fälten, kryper vi ner in i den varma sovsäcken och hoppas att värmen återvänder om vi väntar tillräcklig länge ...så vi kan somna in, och återvända till drömmens mitt, där alla sagor får ett lycklig slut...

Kommentarer (0) 0Gilla

Predikan över liknelsen om de tio jungfrurna. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-26 13:22:00 i Andliga väckelser, Civilisationens kollaps, Domedagen/apokalypsen, Insekterna, Jesu återkomst, Jesus, Kontextuell teologi, Kristendomskritik, Naturens återkomst, Paradiset/himlen, Paradismänniskan, Predikningar,

Vi läser i Matteusevangeliet 25:1-13:

"Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Fem av dem var oförståndiga och fem var förståndiga. De oförståndiga tog sina lampor men tog ingen olja med sig. De förståndiga tog olja i kärlen tillsammans med sina lampor. Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade. Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom. Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina lampor. De oförståndiga sade till de förståndiga: Ge oss av er olja! Våra lampor slocknar. De förståndiga svarade: Den räcker kanske inte både för oss och för er. Gå i stället till dem som säljer och köp. Men när de hade gått för att köpa kom brudgummen. Och de som stod färdiga gick med honom in till bröllopfesten, och dörren stängdes. Sedan kom de andra jungfrurna tillbaka och sade: Herre, Herre, öppna för oss! Men han svarade: Amen säger jag er: Jag känner er inte. Vaka därför, ty ni vet inte vilken dag eller timme han kommer."

Denna liknelse har spekulerats över genom hela kyrkohistorien, i otaliga predikningar och bibelutläggningar. Det har varit en kärntext i den populära föreställningen om Jesu återkomst. Den har ofta tolkats som en allegori över vad som kommer att hända vid Jesu återkomst i de yttersta tiderna. De fem oförståndiga jungfrurna har liknats vid sovande, världsliga kristna, och de fem förståndiga jungfrurna vid "bruden", de heligas församling, den sanna kyrkan. Att brudgummen kommer i liknelsen, har ofta tolkats som att Jesus kommer för att hämta sin "brud", det s.k. "uppryckandet" ("rapture"). Att ha olja i sina lampor har ofta tolkats som att ha den Helige Ande inneboende i sitt hjärta, det som personer i Kristi sanna församling har enligt många. Att inte ha olja, är att vara en "världslig", ljummen kristen, som somnat andligen i de yttersta tiderna. De får inte komma med i "uppryckelsen", utan lämnas kvar, så att de får uppleva Antikrists förföljelse av de kristna (så enligt pretribulationisterna, se wikipediaartikeln om uppryckandet). Detta är att inte få komma in i brölloppsalen, enligt dem.

Du förstår att detta är mytologi. Det kommer inte att gå så bokstavligen. Men Jesu återkomst kommer, dock i en form ytterst få kristna hade väntat. Jesu återkomst är en symbol som jag försökt förstå i denna lilla skrift. I korthet går det ut på att Jesu återkomst är Naturens och "paradismänniskans" (Jesus är en arketyper) återkomst efter att civilisationen, Babylon, kollapsat. Kanske de första kristna anade något av detta, och klädde det i symbolisk, mytologisk klädnad.

Brinnande kristna i alla tider har profeterat eldigt om en mytologisk domedag, och en mytologisk Jesu återkomst, där vi rycks magiskt

upp i skyarna för att med förvandlade kroppar fira Lammets bröllop med Jesus och helgonen. Och återkomsten skulle alltid ske inom deras egen livstid.

Men det märkliga och tragiska är, att när den riktiga domedagen, Naturens domedag kommer, såsom den håller på att komma i vår tid i form av våra livsförutsättningars smygande förstörelse, då sover nästan alla som kallar sig kristna. Sover som stockar. Även de som går för att vara brinnande. Och man talar inte ens om denna domedag som den sanna domedagen. Man fortsätter tala om den mytologiska domedagen som den verkliga domedagen. Vad som händer i naturen går nästan obemärkt förbi, man ser detta figurera i marginalen som "tidens tecken" på att den mytologiska domedagen närmar sig. Naturens domedag är övermålad av ett tjockt lager av bokstavligt tolkad mytologi. Vaknar man och reviderar sin teologi om Jesu återkomst och om domedagen? Nästan aldrig.

Dom som fattar vad som sker, dom som vakar med olja i lamporna, kallar sig ofta inte kristna. De är aktivister och rebeller av olika slag, som inte sällan riskerar fängelse och psykiatrisk tvångsvård för sitt brinnande engagemang. Precis som de första kristna riskerade förföljelse.

På samma sätt som med domedagen, är det med Jesu återkomst. Man målar över arketyper Jesus´ återkomst bland människorna, med ett tjockt lager bokstavligt tolkad mytologi. Kommer de kristna att märka när "paradismänniskan" kommer åter? Det tror jag inte. De kommer att kättaförklara dessa människor, som alltid. Anse dem som "hedningar", som hädare. Förfölja dem med hjälp av väktare

och psykiatri, inte minst. Ty paradismänniskan är naturmänniskan, inte nån mytologisk varelse med vita kläder och gloria kring skallen.

Jesus i vår tid kallar sig sällan kristen. Tyvärr, ni kristna. Jesus i bibeln var inte ens kristen, utan jude, helt igenom judisk i sin teologi. Jesus i vår tid har inte makt och ära, inte vita kläder. Han har lortiga kläder, söndriga kläder, och han luktar ibland illa. Han tigger, han har inga pengar. Han är hemlös. Han balanserar på den tunna linan mellan fångenskap och att förfrysa sina händer och fötter en kall vinternatt. Han kommer för sent till gudstjänsterna. Han somnar på gudstjänsterna. De kristna kommer inte att känna igen honom. Ty han är inte en enda person. Så länge de kristna väntar på den där ena personen, kommer de inte att känna igen Jesus i vår tid. Ty Jesus är kontextuell, inte ryckt ut ur sitt sammanhang. Och Jesu budskap i vår tid låter som hädelse i de kristna fundamentalisternas öron. Tyvärr, så långt har de kommit från urkyrkans Jesus.

Vad är att inte få komma in i bröllopsalen, för att man inte hade olja? Det är att inte känna igen Jesus när "han" kommer. Man känner igen honom om man vakar. Och han kommer när samhället blivit så senilt och brustet mitt i sin kontrollmentalitet att Jesus vågar visa sig. Vågade han visa sig på medeltiden med dess inkquisition? Jag tror inte det. Vågar han visa sig i vår tid? Knappt ens det. Vi har psykiatrin. Han kommer när han vågar visa sig. Så enkelt är det. Intill dess måste han gömma sig i Naturens varma famn. Och nu talar jag mytologins språk.

Jag tror han vågar visa sig när civilisationen kollapsar. Då släpper polis, väktare och psykiatri sitt värsta grepp, äntligen, antagligen. Godhetens fördämningar brister, och den Helige Ande utgjuts över

jorden. Den sista stora väckelsen, som aldrig ska ta slut. Som många gamla pingstvännar går och väntar på, fortfarande. De som kommer in i bröllopsalen när Jesus kommer tillbaka, är bara de som tar emot "honom" först, som kan glädjas först av alla eftersom de känner igen "honom". De andra kommer senare. Ingen blir fördömd och förtappad för gott. Och de som inte märker honom genast, och inte kommer in i bröllopsalen när han kommer, kommer inte in i någon stor trångmålstid, där Antikrist ska förfölja dom. Vi lever just nu i den stora trångmålstiden. Och den har pågått länge. Det är de på bottnen som märker detta, inte de rika och välbärgade.

Vad skulle ropet "Se, brudgummen kommer!" vara? Vad skulle detta kunna tolkas som? Kanske något i "de yttersta tiderna" som får oss att vakna. För mig var det ett par dussin insekter i fängelsecellen i Serbien 2010 som hjälpte mig att tolka Uppenbarelsboken under en "skogsöversättning" därav till engelska som jag arbetade med under vistelsen i fängelset. Insekterna var änglar som "blåste i basun", precis som änglarna i Uppenbarelsboken. "Den sista basunen", som Bibeln talar om. Jag "vaknade" där och då (kom i min kanske kraftigaste andliga hänryckning någonsin), kärnan i min teologiska djurism föddes där (som är en "skogstolkning" av Uppenbarelsbokens fjärde kapitel). Efter en lång tid av sakta uppvaknande var detta klimaxen.

Insekterna "blåser i basun" både här och där. Även vetenskapsmän har hört dem blåsa. Läs bara [detta blogginlägg](#) av mig. Eller [detta](#) nyligen av vetenskapsmannen Chris Martenson. Eller [detta](#) från den stora brittiska vänstertidningen The Guardian, en av de få seriösa tidningarna som finns (till denna artikel vill jag tillägga att jag tror mobil-, TV-, radio- och internetstrålning är den största boven när det

gäller insekternas försvinnande. Så då kan du räkna ut vad som händer när vi implementerar 5G-systemet, som kommer nästa sommar. Då är det slut inom kort för oss alla, ty insekterna är näringskedjans bas och våra pollinatörer. Mänskligheten kan alltså dö ut innan klimatförändringarna tar kål på oss. Det finns inga lagar som kan stoppa 5G). Är dessa länkar nog för att du ska tro mig?

Underligt att det var insekter som skulle "blåsa i basun" för min del. Dessa små, sköra varelser. Men änglar är de, sannerligen, det har jag lång vildmanserfarenhet av.

Jag låter dem blåsa i denna basun genom mig, ut här genom denna predikan. En del av "Den sista Guds Basun" (1. Kor. 15:52).

Kommentarer (0) 0Gilla

Kunskap kan inte skiljas från det liv man lever. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-26 12:29:00 i Aforismer, Kritik av vetenskapen,

Det viktigaste som universiteten har glömt, och som är det viktigaste i uppnåendet av sann kunskap, är att kunskapen inte kan åtskiljas från det liv man lever, man måste alltså leva sig fram till insikter. Någon annan väg finns inte, och akademikerna kan försöka hur mycket de vill, det går inte. Detta förklarar varför det finns så mycket falsk och livlös, steril kunskap på universiteten, kunskap

som har förstört den här planeten. Det är falsk kunskap som dräper en planet, oavsett hur matematiskt exakt den är.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om Swedenborg. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-25 15:09:00 i Andevärlden och det paranormala, Ateism, Döden, Emanuel Swedenborg, Kyrkohistoria och allmän historia, Livet efter döden,

Swedenborgs mysteriösa, ofattbart rika inre liv borde stämma den mest förhårdade materialist-naturalist-ateisten till ödmjukhet inför dödens och den s.k. "andevärldens" mysterium. Det borde också ge honom skäl att hoppas.

Kommentarer (0) 0Gilla

Ett kontextuellt, postmodernt helgonideal. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-25 15:00:00 i Antipsykiatri, Ekoteologi, Franciskus av Assisi, Helgonen, Heliga dårar, Jesus, Kontextuell teologi, Kynikerna, Martyrerna och de andliga soldaterna på fronten, Postmodern teologi, Psykiatrikritik,

Det gör mig ledsen att helgonbiografierna är så fulla av legender. Det skymmer sikten, och känns pråligt, bombastiskt och tillrättalagt, alltid i enighet med respektive kyrkas teologi som skriver legenderna. Vad skulle hända om kyrkohistorikerna lade lika stor historisk-kritisk möda ner på helgonlegenderna, som exegeterna gör med Bibeln? Kommer detta någonsin att ske? Kanske har de inte tid och ork. Bara Franciskus av Assisi-forskningen skulle nästan kräva en egen institution på de teologiska fakulteten, så stor är litteraturen om honom redan, och så mycket mer forskning behövs. Är inte Franciskus' skrifter och legenderna kring honom nästan lika omfattande som Nya Testamentet? Ändå befinner sig forskningen kring honom där bibelvetenskapen befann sig på 1600-talet och 1700-talet, kanske. Man anammar honom ytterst okritiskt över hela kristenheten.

Jag har inte orkat läsa mycket om Franciskus, fast han är en av mina favoritgestalter i hela kyrkohistorien, p.g.a. min avsmak för legendbildningen kring honom, som gör att han känns, inte som en människa, utan som ett typiskt helgon, omänsklig, utan materia. Det jag har gjort, är att läsa mellan raderna, snappa upp det viktigaste

och trovärdigaste, och försöka lista ut resten själv, med hjälp av fantasin.

Men legenderna är inte heller helt utan betydelse. De är ofta symboler för något djupare, dom vill gestalta en anda hos den legendariske gestalten. Precis som legenderna i Bibeln. Och legenderna ingår också i en vidare kontext av andra legender och symboler, samt har en egen legendteologi. Allt detta borde utforskas av "Franciskusexegeter", dessa borde t.ex. göra djupa utforskningar av de kulturmiljöer och andra miljöer som Franciskus levde i och vari legenderna om honom kom till. Allt betyder något.

Om vi lyckas dekonstruera Franciskus och helgonen, kanske det skulle vara lättare att skapa ett genuint, kontextuellt, postmodernt helgonideal, precis som den kontextuella teologin (kontextuell betyder "som är i ett sammanhang eller i en kontext") gjort med Jesus. Tyvärr har den överdrivna legendfabriceringen gjort detta ytterst svårt, och har bidragit till att våra tiders kontextuellt förankrade helgon inte igenkänns, utan ofta hamnar på dårhuset och i fångelset eller i finkan, vilket är ytterst tragiskt, och säger något om vår tids stela och kalla andlighet, där man gör precis som Jesus sa om fariséerna, "Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare! Ni bygger profeternas gravar och pryder de rättfärdigas minnesstenar och säger: Om vi hade levt på våra fäders tid, skulle vi inte ha varit med om att utgjuta profeternas blod. Därmed vittnar ni om er själva, att ni är söner till dem som mördade profeterna. Fyll då också ni era fäders mått!" (Matt. 23:29-32). Alltså, man närmast tillber de gamla helgonen och korsfäster sin samtids helgon. Som oftast i kyrkohistorien, och som ju fariséerna gjorde med sin tids profeter och helgon.

En av vår tids största utmaningar är att utforma en helgonteologi utifrån det vi idag vet om världen, precis som vi bör göra med resten av teologin, och min erfarenhet är att vi här har mycket att lära oss särskilt av de heliga dåarna genom historien och våra postmoderna dårar på dårhusen, som ofta är heliga dårar på ett eller annat sätt. Jag håller med professor Per-Arne Bodin i denna artikel, att "dåren i Kristus är en postmodern helighet", eller med andra ord, en helighet som passar för vår tid. Inte minst när vi tänker på ekoteologin. En helig dåre, Diogenes av Sinope, hade naturen som sitt ideal, och gjorde många av sina provocerande, "dåraktiga" handlingar i enlighet med detta. Dessa samband borde ekoteologin upptäcka, för att bli vital och hållas vital. Ekoteologi är förresten kontextuell teologi på högsta nivå.

Men låt en sak vara klar; den som idag ger sig in på en bana som kontextuellt helgon * eller helig dåre, bör akta sig för polis, väktare och psykiatriker (samtidens oheliga treenighet) mer än Jesus aktade sig för fariséerna och de skriftlärdar, enligt myten. Och det rejält. Och om hen inte lyckas i detta, p.g.a. den naivitet som är svår att undvika i den heliga dårskapen, finns det alltid hopp, hen ska inte ge upp hoppet.

* Aposteln Paulus skriver i Efesierbrevet (i Nya Testamentet) till "de heliga som bor i Efesus". En skara helgon? Något normalt i den första Jesusväckelsen? Antagligen. Något liknande finner du i de flesta genuina Paulusbrev.

Kommentarer (0) 0Gilla

Ingen verklig väckelse i Sverige på 100 år. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-25 14:14:00 i Andliga väckelser, Kristendomskritik, Kyrkohistoria och allmän historia,

"Sverige har inte haft någon verklig andlig väckelse på hundra år" (Ungefär så sa Mats Eriksson, en kristen filolog (språkvetare), i ett samtal med mig och Titti i Uppsala). Vår senaste väckelse i Sverige var pingstväckelsen, den svenska pingströrelsens uppkomst. Studerar man den och alla tidigare väckelser kan man också lägga märke till att väckelserna har en tendens att bli mer och mer urvattnade ju längre fram i historien man kommer. Jämför pingströrelsens uppkomst med Franciskanväckelsen på medeltiden, eller med Jesusväckelsen i urkyrkan.

Kommentarer (0) 0Gilla

Reflektioner kring tortyr. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-23 13:55:00 i Antipsykiatri, Lidandet, Psykiatrikritik, Regnskogarna, Tortyr, Urfolk,

Det känns som att många människor har väldigt stereotypa föreställningar om vad tortyr är, hämtade från t.ex. medeltidens inkquisition och våra dagars tortyr av politiska fångar i diktaturer runt om i världen, och av terroristmisstänkta i Guantanamos och Abu Ghraibs fängelser. Det är ofta fängelserna man tänker sig att tortyren förekommer i. För det mesta räknas inte den tortyr som förekommer på sjukhus, i psykiatriska fängelser eller i djurfabriker. Tortyr kan också vara indirekt tortyr, så som att tvinga en människa att leva, som vill dö av goda skäl, dvs. långvariga, outhärdliga plågor som det känns som om endast döden kan rädda en från. En läkare kan faktiskt bli en plågoande som man är rädd för, och är det också ibland, mycket p.g.a. vår grymma, omänskliga lagstiftning. Detta är viktigt att inse och påpeka för att vi ska kunna skydda oss och kollektivt resa oss upp mot förtrycket.

Jag har upplevt fyra sorters tortyr i mitt liv, av vilka jag vill nämna endast tre; kemisk tortyr (dvs. mina "antipsykotiska" psykmediciner), spännbältesläggning (dvs. att hela kroppen binds fast vid en säng så att man knappt kan röra sig) och isoleringscellsvistelse på obestämd tid. Den kemiska tortyren var värst (den var både fysisk och psykisk), bl.a. för att den varade överlagset längst och var på obestämd tid, vilket drev mig till ett

ofullbordat självmordsförsök hösten 2008. Spännbältet var nästvärst, ty jag fick svår ångest där jag låg i en timme, ensam för det mesta (i Milano i Italien). Jag har aldrig hört dessa tre tortyrformer kallas tortyr, i Sverige. Men jag upplevde dem som tortyr. Kanske var jag överkänslig? Men många har känt som mig. I vilket fall som helst, om du har sådana plågor av en medicin att den driver dig till ett självmordsförsök, då tror jag att vi har att göra med kemisk tortyr (i mitt fall handlade det om namnlösa, svåra plågor i hjärnan och att jag hamnade i ett tillstånd av psykisk förflamning och en känsla av att vada i tjära psykiskt, att släpa mig fram genom dagarna, från att ha varit i ett ljuvligt tillstånd p.g.a. en råkostfasta som var det som ledde till tvångsvård). Politiska dissidenter som tvångsvårdades på mentalsjukhus för sina politiska åsikter i Sovjet, har också kallat den kemiska medicintortyr som de utsattes för, för den värsta formen av tortyr (uppgifter från professor Götzsche i boken "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" från 2016). Jag har för övrigt inte hört eller läst om någon som försökt ta sitt liv efter att ha blivit torterad på traditionellt vis, fram tills att jag googlade på det och fann bl.a. denna artikel, som bekräftar att isoleringscell av många upplevs som tortyr.

Vilket hyckleri i Sverige när det gäller tortyr! Vi fördömer Saudiarabiens och Amerikas grymheter, men vad håller vi själv på med, som t.o.m. är s.k. "lagligt" och för det mesta lyckas undvika kritik från politiker och myndigheter?

Det förekommer även lagligt sanktionerad tortyr av barn i Sverige, tro det eller ej. Läs då denna artikel, om en åttaåring som torterades med spännbälte, flera gånger i uppemot fem timmar, så att han ett tag slutade andas.

Det finns många tecken på att civilisationen fyllt sina synders mått, ja även Sverige. I Brasilien tänker man skövla ett regnskogsområde större än Frankrike, på "laglig" väg, tack vare den nya fascistiska regeringen och den fascistiske presidenten Jair Bolsanaro som tillträder sin post i januari nästa år. Läs om det här. Det är planer så grymma mot världen och urfolken att det går mig över huvudet, jag har svårt att greppa det och sörja som man borde sörja. Man blir avtrubbad av denna mörka medeltid som vi lever i, där man ofta får höra om grymheter i samma storleksklass.

Kommentarer (0) 0Gilla

Delar av min mikrolivsfilosofi och andliga atomism finns hos H. P. Blavatsky. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22 17:47:00 i Andlig atomism, Kyrkohistoria och allmän historia, Min mikrolivsfilosofi, Religionshistoria,

"The collective aggregation of these atoms forms thus the Anima Mundi of our Solar system, the soul of our little universe, each atom of which is of course a soul, a monad, a little universe endowed with consciousness, hence with memory."

(The Secret Doctrine av H. P. Blavatsky, vol 2, s. 672)

Kommentar: Underligt att hitta centrala delar av min mikrolivsfilosofi och andliga atomism hos teosofins grundare H.P. Blavatsky, som jag annars haft så lite respekt för (jag har sett henne som en spiritistisk bedragare)! I detta stycke påminner jag om Gustaf Fröding, min like i galenskapen, som också läste Blavatsky och tog djupa intryck. Men egentligen är det inte så konstigt, då panpsychismen och hylozoismen som min mikrolivsfilosofi ingår i, har varit känd och respekterad ända sedan antiken, och påminner mycket om de vilda urfolkens tänkande, animismen.

Se också detta inlägg om samma sak på min tidigare blogg.

Detta blogginlägg av en indier liknar också på mitt tänkande om atomerna som Gud.

Kommentarer (0) 0Gilla

Burhönornas och kycklingarnas plågsamma liv i djurfabrikerna. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22 14:36:00 i Djuren, Djurrätt, Kritik av djurfabrikerna, Kritik av jordbruket, Lidandet, Tortyr,

"I de nya burar som införts i svensk äggproduktion lever värphönorna dåliga liv. Den yta som varje höna tilldelas är inte mycket större än ett A4-ark. Hönan kan knappt sträcka på vingarna. Bristen på motion och den höga produktionen gör att skelettet urkalkas. Det blir skört. Många hönor bryter ben eller vingar när de samlas in och packas i plastlådor för att skickas i slakt.

Konsumtion av kyckling ökar. Dessvärre. Kycklingindustrin är nämligen eländig. Varje år föds sextio-sjuttio millioner kycklingar upp i Sverige. Kycklingarna har avlats för att växa extremt snabbt - de slaktas efter fem veckor - med följd att ben och leder inte hinner med. Svensk forskning har visat att många kycklingar har svårt att röra sig och att de förmodligen lider av kronisk smärta."

(Utdrag ur boken "I vänliga rebellers sällskap. Kristet ickevåld som konfrontation och ömhet", av Annika Spalde och Pelle Strindlund, Arcus 2004) Jag vet inte om det är bättre eller värre idag, men jag har inte hört att det skulle vara bättre överlag med sånt här, av djurrättsorganisationerna.

Djur är lika mycket värda som människor, och förtjänar lika bra liv som oss, förtjänar lika mycket att sparas för lidande. Tänk om det fanns skumma hemliga organisationer i Sverige som hade väldiga människofabriker där människor avlas till att bli så bra och mycket köttfärs som möjligt, och att dessa människor avlas för att växa extremt snabbt - de slaktas efter fem veckor - med följd att ben och leder inte hinner med. Och att de därför har svårt att röra sig och att de förmodligen lider av kronisk smärta. Som spädbarn.

Avla varelser till lidande, ofattbart. För profiten. Grov misshandel av spädbarn (djurs motsvarighet till våra spädbarn) för profiten.

Skulle detta upptäckas, skulle vi ha en Nürnberggrättegång mot dessa nynazister, och antagligen skulle ledarna för denna organisation få livstids fängelsestraff, och alla inblandade medskyldiga skulle få fängelsestraff.

Men tror du ledarna för djurfabrikerna får livstids fängelsestraff? De spenderar inte ens en natt i finkan för dessa förbrytelser ("brott mot djurriket", motsvarighet till "brott mot mänskligheten"). Inte ens böter. Inte ens lagar stiftas mot dem, för att förhindra att sådant här sker.

Det är helt enkelt lagligt. Ofattbart. Vi lever i ett fascistiskt land, helt enkelt.

Nynazism, någon?

Kommentarer (0) 0Gilla

Synen på krig i urkyrkan

Publicerad 2018-11-22 14:22:00 i Kritik av kriget,

"Den betydelse kyrkomannen Hippolytus (170-226) diskuterar i sitt verk Den apostoliska traditionen vilka yrken som är acceptabla för en kristen. "Om en dopkandidat eller troende försöker bli soldat, måste de avvisas [från medlemskap i den kristna gemenskapen], ty de har föraktat Gud". "

(Från boken "I vänliga rebellers sällskap. Kristet ickevåld som konfrontation och ömhet", av Annika Spalde och Pelle Strindlund, Arcus 2004)

Kommentarer (0) 0Gilla

En gudomlig reggaesång. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22 14:08:00 i Dikter och sånger, Musik,

Den här reggaesången, "Unseen Guest" av Steel Pulse från 1978, är gudomlig, och passar så väl på hur jag känner det nu. Bara att "Jah

Jah", rastafarianernas gud, för mig är atomerna, men rastafarianerna är så naturandliga (deras gud bor på jorden, inte i himlen, bor i varje människa) att de kanske skulle godkänna en sådan tolkning! Här kommer orden till sången:

I survive!

Jah Jah watch over I, evil, what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I, yeh, convicted and restricted still.

Jah watch over I, evil, what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I yeh, physically defeated I.

I felt a stroke at the crack of dawn yeh,

And I paralyse my mind, my imagination, to my execution.

To every anil of death I heard,

I count the links to which I'm bound, eh!

Jah Jah watch over I, evil, what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I, yeh, convicted and restricted still.

Jah watch over I, evil, what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I yeh, physically defeated I.

Down in the dungeon, I heard them constructing, the scaffold.

Where.. I'll be lynched aloft high.

The thoughts of me to die, rocking like a pendulum.

Anyway, it doesn't matter, 'cause:

I'll be swinging to the rhythms of heh.

Jah Jah watch over I, evil, what you, what you, what you gonna do?
Yeh!

Jah Jah watch over I, hey! Victory..

(..)

Dragged from my dwellings of, (oppression)

Pre-death confinement.

Where rats and beetles molest, romp with the hay.

I was off to a rope and man powered wild flight

I was: entering into another world and,

Same time me deh - yah.

Deh - weh - me - deh a hol-lar..

A hollar, a hollar, a hollar..

Just a laugh heh.

Jah Jah watch over I, evil, what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I, yeh, convicted and restricted still.

Jah watch over I, evil, evil, evil what you, what you gonna do? Yeh!

Jah Jah watch over I yeh, physically defeated I.

Jah Jah watch over I, evil, what you gonna do? Jah Jah!

Kommentarer (0) 0Gilla

Kaffeplantagerna i Syd bör få bli regnskogar igen. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22 13:41:00 i Klimatförändringarna, Kritik av jordbruket, Regnskogarna, Slaveri, Urfolk,

I en Espresso House-restaurang i Uppsala stod det följande på väggen: "Plants of the genus Coffee are cultivated in more than 70 countries but primarily in equatorial Latin America, Southeast Asia and Africa". (på svenska: Plantor av släktet Kaffe odlas i mer än 70 länder men primärt i ekvatoriala Latin Amerika, Sydöstra Asien och Afrika).

Ekvatorial betyder ungefär "belägen nära ekvatorn". Alltså där regnskogarna finns. Då kan du föreställa dig hur mycket regnskog som har huggits ner för att odla kaffebönor. Vi dricker bra mycket kaffe i världen.

Vi bör absolut inte dricka kaffe (och inte te heller för den delen), det bör vara klart för alla som har tillstymmelse till samvete (Swedenborg menade * att det är bara i himlen man har samvetskval, de utanför himlen vet inte vad samvete är), för att spara kaffeplantagernas slavars kroppar i Syd, befria dem till ett lätt och självförsörjande och fritt liv utan herrar så som sina urfäder, men kanske främst för att rädda klimatet, för våra regnskogar är som många vet jordens främsta lungor, som tar upp en stor del av överskottskoldioxiden.

Kaffeplantagerna bör få bli regnskogar igen, regnskogar med inslag av skogsträdgårdsodling, precis som Amazonas regnskog är. Tänker du verkligen vara med och offra planeten för att få dig din dagliga kick, p.g.a. kaffesuget som går över bara du väntar lite och lider dig igenom abstinensen i en veckas tid eller så? Betyder planeten verkligen så lite för dig? Betyder andras slavarbete så lite för dig?

* ”Ingen kan frestas, det vill säga, genomgå någon andlig frestelse, förutom den som har samvete, ty andlig frestelse är inte något annat än samvetskval. Följaktligen kan inga andra frestas än de som är i det himmelskt och andligt goda, ty dessa har samvete. De övriga har det inte och vet inte ens vad samvete är.” (Emanuel Swedenborg i Arcana Coelestia 4299:2)

Kommentarer (0) 0Gilla

Hyckleriet kring droger. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22 13:29:00 i Antipsykiatri, Droger, Psykiatrikritik,

Är det inte rätt märkligt, hur myndigheterna runt omkring i världen krigar mot vanliga droger, de som säljs på gatan, förföljer och trakasserar och fängslar folk som håller på med dem, samtidigt som de ger gigantiska summor pengar och massivt stöd till att bygga upp en global och sanktionerad knarklangarindustri med mycket värre

droger, psykmedicinerna, som drivit otaliga människor till förtidig död och inte minst självmord? Och som tvingar folk att bli knarkare på dessa droger, bakom låsta dörrar, i fängelser specialbyggda för detta ändamål? Ord räcker inte till för att beskriva ohyggligheten i detta hyckleri. Hur man tillåter och säljer och reklamerar för alkohol i gigantiska proportioner och samtidigt förbjuder cannabis (vår viktigaste läkeört i gamla tider innan den förbjöds) och förföljer dom som håller på med drogen, en mycket ofarligare drog än alkohol enligt många forskare ("Studies have shown it is 114 times less harmful than alcohol", sades det i denna artikel alldeles nyligen), är en svag bild av hyckleriet kring psykmedicinerna. Det handlar om samma fenomen. Tradition och lag är allt, moral ingenting, tydligen.

Kommentarer (0) 0Gilla

Intressanta frågor för kyrkohistoriska nördar. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-21 18:54:00 i David Petander, Kyrkohistoria och allmän historia, Leo Tolstoj, Sadhu Sundar Singh,

1. Finns det någon koppling mellan Sadhu Sundar Singhs omvändelse och beslut att bli sadhu (indisk helig man, vandrande hemlös tiggarmunk) 1905, och John Nelson Hydes ("den bedjande missionärens") böneväckelse i Sialkot i samma indiska delstat som Sundar föddes i, Punjab, under samma tid? Och mellan samma sak och Pandita Ramabais (en föregångare till en genuin indisk

kristendom, precis som Sundar var) andeutgjutelse i södra Indien under samma tider, dvs. "Muktiväckelsen", som sägs ha varit pingsväckelsens uppväxttid, då väckelsen i Wales var dess början och Azusa Street var dess mandom?

Finns det överhuvudtaget några kopplingar mellan Sadhu Sundar Singh och den tidigaste pingstväckelsen, som ju uppstod helt ur helgelserörelsen, vilket många pingstvännar snabbt glömde bort? Sundar var ju främst en helgelseförkunnare.

2. Finns det någon koppling mellan Leo Tolstojs beslut att rymma hemifrån och bli en vandrande pilgrim i början av november 1910, och David Petanders beslut att lämna prästtjänsten och bli en vandrarpredikant under samma tider, november 1910? Var Petander påverkad av Tolstojs beslut här? Hade han läst om Tolstojs beslut, ja om hans död 20 november på en järnvägsstation? Det stod ju om det i svenska tidningar på den tiden. Vem blev vandrare först, Tolstoj eller Petander? Kände Tolstoj till Petander? Tolstoj var annars en av Petanders viktigaste läromästare.

Intressanta gåtor att utröna för kyrkohistoriska forskare.

Kommentarer (0) 0Gilla

Vägen är så smal. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-21 17:45:00 i Antipsykiatri, Djuren, Heliga dårar, Hundarna, Psykiatrikritik, Stadsduvorna/gatuduvorna,

Det känns som om den smala vägen till Livet som Jesus talade om i Matt. 7:14, har idag blivit så smal att det är som att balansera på en lina. Att då anklaga sig själv och fördöma sig själv för att man inte hålls på vägen, röjer att man förlorat de stora perspektiven, missförstått sin samtid, och att man kanske kräver för mycket av sig själv. Vi formligen simmar i babyloniskt väsende idag, vi civiliserade i städerna, och så ska vi kräva att vi är obesmittade av Babylon! Meditera över detta, och låt ditt hjärta översvämmas med ömhet för och barmhärtighet med de babyloniska! Även med dig själv! Och blir du en helig dåre *, det svåraste av allt i vår tid, känns det som, med tanke på psykiatrins skräckvälde, lär dig då av stadsduvorna, gatuduvorna, som duger för "Herren" i all sin ringhet och anspråkslöshet, där de lufsar omkring på gatorna i städerna och pickar i sig ditt och datt och försöker överleva på rester och smulor, alltmedan de aktar sig väl för människor och bilar. De gör inte mycket konkret för planetens räddning, kan man tycka, men de har ändå gett mig mer med sin blotta ljuvliga närvaro än många klimataktivist. Samma gäller hundarna på gatorna. Hundarna och stadsduvorna är min stora tröst. Ska du rädda världen, tänk kvalitet istället för kvantitet, tänk på "vandrarpästen" David Petanders (1875-1914) svar på frågan varför han alltid vandrade istället för att ta färdmedel, då han hade så viktiga saker att göra. Petander svarade att han hade för bråttom för att inte gå, att han kom snabbare fram när han gick. Just så tror jag stadsduvorna har det, och alla som

följer i djurens och helgonens fotspår, som är en annan väg än det babyloniska effektivitetstänkandet och kyrkornas kampanjer för att få sina församlingar att växa med rekordfart (detta är tecken på "väckelse" enligt dem).

Nej, gör det lilla du kan, och akta dig för polis, väktare och psykiatri lika mycket som stadsduvorna aktar sig för oss människor och inte låter oss klappa dem. Evolutionen har lärt dem saker.

"Se, jag sänder er som får in bland vargar. Var därför kloka som ormar och oskuldsfulla som duvor" (Jesus i Matt. 10:16, min översättning från grekiskan. Karl XII:s bibel har "enfaldige som dufvor", också det en utmärkt översättning av ἀκήρατοι. Jag gillar inte våra officiella nyare svenska översättningar av versen (som denna), de har missat poängen)

* en av svårigheterna med helig dårskap idag, är att det finns så få sådana att man liksom kommer ut i ett psykiskt ingenmansland utan karta och kompass där messiaskomplexer och annat konstigt får grogrund. Man börjar lätt tro att man är den enda heliga dåren i sitt land.

Kommentarer (0) 0Gilla

Har haft det lite tungt idag. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-20 17:44:00 i Heliga dårar, Självbiografiska notiser,

Har haft det lite tungt idag. Svåra utsättningssymptom av min nedtrappning av psykmedicinerna. Samvetsqual blandat med att vara "hög", och en allmän psykisk skörhet, känslighet och överhettning av hjärnan. Ska försöka hålla mig till bildningens varma kokong och försöka förstå, förstå och åter förstå. Förstå med medkänsla, förstå med ömhet, med hjärtat. Biblioteken och bildningen är mitt hem, och jag har funnit stor tröst i Simeon the Holy Fool, dvs. Simeon av Emessa.

Kommentarer (0) 0Gilla

Ett samtal med en yngling i Uppsala om smartphones. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-20 10:01:00 i Kritik av teknologin,

En yngling på kanske tjugo år sitter bredvid mig och kollar på sin smartphone, i ett köpcenter i Uppsala. Jag frågar honom om alla hans vänner har smartphones. Ja, det har dom, svarar han. Jag frågar om man blir lite utanför idag om man inte har smartphone. Ja, det blir man, blev svaret. Jag säger att jag tycker det är lustigt (skrattar), förr var man utanför om man inte hade mobil, sen flyttades allt ett hack upp, man blev utanför om man inte hade smartphone. Vad blir nästa hack?, frågade jag. Att alla går runt med Virtual Reality-glasögon? Oculus rifts? Vi hade roligt åt detta.

Jag sade att jag har ingen mobil, och att jag ser baksidorna med smartphones. Ja, svarar han, dom finns. Jag säger att jag upplever det störande när någon tar upp sin smartphone och kollar på den, i ett samtal med vänner, vilket ofta händer. Jag säger att jag lever på min flickväs telefon, att om någon vill ringa mig, så ringer dom till min flickvän, att det fungerar. Och sen kan min flickvän också lägga bort sin mobil om vi blir flera i ett gäng som vandrar tillsammans, bara en i flocken har mobil, så kan man nå alla oss andra. Ynglingen säger då att vad blir det sen om alla lägger ner sina mobiler? Ja, en återgång till äldre tider, Paradisets återkomst, säger jag. Ynglingen verkar gilla det där med äldre tider, och säger att han skulle vilja bo en tid på en avlägsen ö med några vänner, utan någon teknologi. Jag säger att man då nog skulle gå upp i ett förändrat medvetandetillstånd, det amerikaner kallar för "altered states of

consciousness", och som man förknippar med mystika upplevelser och droger.

Det var en sprittande glädje och en humor i vårt samtal, som gjorde mig glad. Ynglingen skulle sen iväg, så samtalet avbröts.

Kommentarer (0) 0Gilla

ABC-böckerna till Livet efter döden, för kristna människor och för ateistiska vetenskapsmän. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-20 09:28:00 i Andevärlden och det paranormala, Ekoteologi, Entropilagen, Jesus, Kritik av vetenskapen, Kyrkohistoria och allmän historia, Livet efter döden, Livets bok, Mytologi, Naturlig andlighet, Naturmystik, Naturromantik, Uppenbarelseboken, Änglar och keruber,

Entropilagen gör att allt slutar i ro, i vila. Som värmen i kroppen som efter en intensiv stund i kroppscellerna, sprider sig ut i kosmos och blandar sig i dess luft som droppen i havet. Värmen går från intensitet till vila, från aktivitet till ro. Även i människolivet ser man samma process i verksamhet, från barndomens sprudlande, vilda liv till ålderdomens stilla, lugna, närmast stoiska liv. Processen

fullbordas i dödsstunden, då vår fysiska livsenergi går ut i omgivningen genom nedbrytningsprocessen ungefär som kroppsvärmen går ut i atmosfären. Även själens energi går igenom samma process, vi "flyter ut i vår själsliga omgivning" (ett flummigt uttryck!), naturens andevärld, och blandas med denna på ett sätt som bara mystikerna har anat, vi går in i den eviga vilan, antingen i en medveten existens (min gissning), eller så i en omedveten (att vi utplånas totalt). Entropilagen kräver denna själsliga vila och frid, och det är också friden som är vår djupaste längtan här i livet, inte extasen eller äventyret. Det är "den frid som övergår allt förstånd", som Paulus talade om i Filipperbrevet 4:7, och som även nära döden-upplevare har vittnat om från sina andevärldsbesök (jag har känt det några få gånger, det är svårt att kläda i ord). Många kan enbart tänka sig en evighet bestående av evig frid och vila, ofta enligt utplåningsdogmen (en dogm för många!), som det enda de skulle stå ut med att varade i evighet. Allt annat skulle tråka ut dem eller göra livet här och nu billigt. Detta är logiskt med tanke på entropilagen. Men som sagt i detta inlägg, finns det andra sätt att föreställa sig denna vila på, som bevarar vår medvetna existens, lite på samma sätt som att värmen från kroppen aldrig utplånas helt, utan bara uppnår ett jämviktsläge med den övriga luften, ett läge som sedan varar i evighet. Kanske det går så med själen, medvetandet, också; vi uppnår till slut ett jämviktsläge med den övriga naturen, en enhet med den, med kosmos, och förblir sedan i denna jämvikt resten av evigheten. Och allt talar för att detta jämviktsläge är frid, samma frid som råder i naturens innersta, i mikrolivet, särskilt i atomen. Föreställningen om ett evigt helvete för de onda blir här absurd, den går stick i stäv med entropilagen, ty pina är aktivitetens och ofridens klimax, vår kropp och själ går på högvarv i smärta. Föreställningen att andevärlden på något sätt skulle leva utanför

entropilagen är också absurd, ty entropilagen gäller hela verkligheten, vi upplever den även i själen som människor (hör hundra gånger på samma stycke av Mozart så ska du känna entropilagen). Andevärlden är faktiskt en del av verkligheten, en del av naturen, vilket andevärldsteoretiker för det mesta har ignorerat totalt genom historien. Men är det så, då lindras genast vår rädsla för det okända i döden, ty då kan vi lära oss något om vad som händer i den och efter den genom att "läsa i Naturens bok" (ett uttryck bland medeltidens mystiker och teologer). Kanske entropilagen är ABC-boken om livet efter döden för ateistiska vetenskapsmän och sekularister? Och läran om energins oförstörbarhet också, det att energi varken kan skapas eller förintas, bara omvandlas? Tyvärr har många inte lärt sig alfabetet än, på detta område, fast det är något av det viktigaste att lära sig, ty det lindrar ångest och rädsla och öppnar andlighetens slussar. Alfabetet här lär man sig bäst genom att leva som om man vore natur, vilket man ju faktiskt är. Då får man "nycklarna till döden och dödsriket", som Uppenbarelseboken talar om i första kapitlet, vers 18, dessa nycklar som bara Kristus har, Kristusanden inom oss. Lammet, bara Lammet, kan "öppna inseglen" på Bokrullen (Upp.5:1-5). Vilken bok? Naturens bok förstås, även kallad Livets bok. Naturen är Livet, vilket många glömt. Lammet i oss, Kristus i oss, kan öppna naturens hemligheter för oss, inte så mycket den akademiska vetenskapen, den är en krycka för den som inte kan annat än matematiskt-logiskt-analytiskt tänkande, detta som är en promille av all samlad naturlig intelligens, av vilken det finns många sorter, särskilt när man går ut i den ickemänskliga naturen.

Uppenbarelseboken är liksom en sorts mytologisk ABC-bok till livet efter döden för de kristna, en svag skugga av Livets bok som den

talat om, och man bör ta detta i beaktande, och inte läsa för mycket in i den. Men den är skriven i fångenskap, skriven till andra förföljda, och förstås bäst under förföljelser. Ett slaktat Lamm står i bokens centrum, ett slaktat Lamm står mitt på tronen i himlens helgedom, inte gubben Gud. Lammet är Gud. Ett djur, ja snarare en kerub, urkeruben (detta är mycket viktigt i min ekoteologi). Runt tronen, närmast tronen, står fyra djur, fyra keruber. Kanske detta är bokstaven A i denna ABC-bok? Bokstaven Ö är också Lammet, men denna gång som den kerub som ger tillträde till Livets träd och Livets flod (som ni kanske vet så vaktade keruber Livets träd i Eden i början av Bibeln). Vad är Livets träd och Livets flod? Jo, Livet är Naturen. Vi skulle kunna översätta dem med "Naturens träd" och "Naturens flod". De är symboler för Edens lustgård, den återupprättade skapelsen, naturen i sin urhärlighet. Enhet med kosmos. Entropins slutpunkt, den eviga friden.

Vägen går dit genom Lammet, och det är slaktat, genom hela Uppenbarelseboken. Den boken är en martyртеologi, skriven till kristna som förföljdes för sin tro av romarna. Börja med den, du som lider för din övertygelses skull, av vilka vi har många ibland oss.

Kommentarer (0) 0Gilla

Att ta bild av barnslavar med en kamera som producerats med hjälp av samma slavar. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-19 15:14:00 i Barnen, Civilisationskritik, Kritik av teknologin, Slaveri,

Hur ska man få folk att se kopplingen mellan denna bild, och, låt oss säga deras TV-skärm, som säkert har visat sådana bilder nån gång? Eller mellan bilden och denna dator som visar den? När blev det rätt att ta foto av ett gäng barnslavar i en gruva (för att hjälpa dom) med en kamera som byggts av bl.a. mineraler som just producerats med hjälp av bl.a. dessa barnslavar?

(Bilden är från artikeln "A photographer spent years exploring India's apocalyptic capital of coal and returned with unreal photos", Oct 23, 2018, 06.11 PM, i tidningen Business insider, India.)

Kommentarer (0) 0Gilla

En märklig profetia

Publicerad 2018-11-19 10:50:00 i Gud, Kristendomskritik, Profetior och prekognition,

"Jag hatar era häftig gudstjänster"

("Profetia från Gud" genom Birger Skoglund, berättad för mig (Lars) av en läkare i Uppsala pingstkyrka igår. Jag känner på samma sätt som Birger Skoglunds Gud)

Kommentarer (0) 0Gilla

Naturens djupa suck av lättnad när civilisationen försvunnit. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-19 10:44:00 i Aforismer, Apokalypsen, Civilisationens kollaps, Eskatologi, Moder jord, Near term human extinction,

När den civiliserade mänskligheten har försvunnit från planeten eller gått tillbaka till en naturenlig livsstil - en av dessa saker kommer att ske i framtiden, det finns inga andra trovärdiga alternativ (förutom att hela mänskligheten, urfolken inberäknat, dör ut), kommer Moder Jord och djuren och växterna att dra en djup, djup suck av lättnad; äntligen! Tyrannen dog! Kanske även vi människor, om vi lever

ännu då, drar en lättnadens suck, ty är vi inte förenade med den lidande naturen, och känner vi inte, om inte annat så i hemlighet, dess lidanden som våra lidanden?

Kommentarer (0) 0Gilla

Människans sköra hopp om himlen. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-19 10:30:00 i Andevärlden och det paranormala, Djuren, Döden, Hoppet, Livet efter döden, Paradiset/himlen,

I detta blogginlägg antar jag att vi alla går in i en paradisk, vegetativ ro liknande kornas, i dödsstunden, om det finns ett liv efter döden. Jag säger "om", ty livets fortsättning efter döden är en trossak, och kan nog aldrig bevisas vetenskapligt, vare sig för eller emot. För mig är det primärt ett hopp, "människans sköra hopp om himlen", som poeten Carl Uhnбом diktar. Men det är ett hopp jag inte gripit ur lösa luften, av rent önsketänkande, utan det har jag levt mig till, och det är en organisk del av min ekofilosofi.

Men när jag tänker djupare på skillnaden mellan att hoppas på min version av odödligheten och att tro på utplåningen, är inte skillnaden så stor som man skulle kunna tro, ty den eviga sömnen i det senare fallet, den eviga drömlösa sömnen, liknar rätt mycket på min paradiska ro i naturens andevärld; många ateister (som Guy McPherson och Georg Klein) som inte trott på en fortsättning efter

döden, har funnit tröst i tanken på utplåningen (det ska bli skönt att stänga butiken, menade Klein); evig vila. Jag skrev i samma inlägg som jag länkade till i början, att tvivel på livets fortsättning efter döden är en mörk fantasi, och det stämmer för vissa, för andra inte. Det stämmer för martyren som längtar efter återupprättelse, eller för ynglingen som dör i en olycka, mitt i ett liv fullt av livslust och framtidsdrömmar. Det stämmer inte för de som skräms av evighetens längd, eller av fruktan för helvetiska andevärldsupplevelser, ej heller för den självmordsbenägne deprimerade, som inte orkar leva. För de senare kan jag kommentera deras hopp om ett slut (filosoferna A.J. Ayer och C.D. Broad hoppades på utplåning i döden) att deras eviga drömlösa sömn i graven inte skiljer sig nämnvärt från det jag går och hoppas på, det puritanmystikern Richard Baxter kallade "De heligas eviga ro". Vilan är i båda fallen lika djup, och vår förmåga att föreställa oss dem båda, lika grund. Skräcken för evigheten ("o evighet din längd mig fast förskräcker", diktade Johannes Rist i en psalm på 1600-talet) tror jag kommer mer av våra projiceringar av civilisation på naturens andevärld, än av dennes egna brister. Om man inser detta behöver man inte hoppas på ett slut, en utplåning, som lösningen på lidandets problem, utan man kan lika gärna hoppas på att få stiga in i kornas verklighet och lämna civilisationens lidanden för gott. Ty det är nog dens lidanden, antar jag, som får en att hoppas på att allt ska ta slut i en total utplåning. Det känns inte som att blomman på ängen hoppas på sin själs utplåning när det är dags att vissna. Jag har en intuitiv känsla av att den ser fram emot att gå till den ljuva värld varifrån den kom, urbilden av den grönskande sommarängen, "stället" som sommarängen var en ljuv skugga av (jag säger detta som om man kunde fatta blommans inre liv med civiliserat språk,

vilket inte går). En liten utflykt från hemmet gjorde den, och kanske den aldrig reser ut från hemmet igen efter detta äventyr.

En resa är detta liv, ett äventyr, en bergsklättring. Främlingar är vi. Vi vet var vi hör hemma, vi bär hemmet inom oss, och det är hemma vi vill leva ett långt liv, inte utomlands ute bland främlingar. Ayer och Broad bör ta detta i beaktande.

1.

Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton bor jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag vill följa
Guds folk till strids genom ök'n och bölja!
Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton bor jag här.

2.

Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud stannar ej.
Jag står omgjordad om min länder,
Har wandringsstafwen i mina händer.
Resemåltid i hast jag tager
Som ett ilbud, som ett ilbud, stannar ej.

3.

Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,
Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.
Ej syndens surdeg jag mer will snaka,
Till vägs jag hastar, ser ej till baka.
Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,

Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.

4.

Lammets måltid mig saligt hugnar
Som en försmak, blott en försmak af hans ro,
Med fötter skodda ur trälomsbandet
Jag går att finna det goda landet.
Lammets måltid mig der skall hugna
I en ewig, i en ewig, ewig ro.

5.

Till det land mitt öga blickar;
Ewigt strålar, ewigt strålar solen där.
I främlingslandet är mörkt och farligt;
Där går jag vilse och stapplar snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar;
Ewigt strålar, ewigt strålar solen där.

6.

Jorden har ej den ro jag söker,
Nej jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.
Där gråter ingen, där slutar nöden,
Där bor ej synden, dit når ej döden.
Jorden har ej den ro jag söker,
Nej jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.

7.

Hulde herde, blott ett jag beder;
Följ och led mig, följ och led mig alltid du,
Så att jag ilar städs' dig till möte,

till dess jag vilar uti ditt sköte!

hulde herde, blott ett jag beder:

Följ och led mig, följ och led mig alltid du!

(Engelska originaltexten av Mary Stanley Bunce Dana-Shindler (1810–1883). Carl Olof Rosenius har bearbetat översättningen. Man kan lyssna till när Einar Ekberg sjunge en version av sången, här)

Kommentarer (0) 0Gilla

Inget kan skilja oss från paradiset. En kort predikan över Romarbrevet kap. 8:35-39 av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-19 10:01:00 i Antipsykiatri, Förföljelse, Helgonen, Heliga dårar, Jesus, Kyrkohistoria och allmän historia, Martyrerna och de andliga soldaterna på fronten, Near term human extinction, Paradiset/himlen, Predikningar, Psykiatrikritik,

Aposteln Paulus är en av de mest förföljda kristna jag känner till i kyrkohistorien, en av dem som lidit mest. Se bara 2. Kor. 11:23-28: "De tjänar Kristus – det gör jag ännu mer, för att nu tala som en dåre. Jag har arbetat mer än de flesta, suttit i fängelse mer än de flesta, fått prygel i övermått och ofta riskerat livet. Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio minus ett slag, tre gånger har jag slitit spö,

en gång har jag stenats, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på öppna havet. Ofta har jag varit ute på resor, utsatt för faror i floder, faror från rövare, faror bland landsmän och bland hedningar, faror i städer, i öknar och på havet, faror bland falska bröder. Jag har arbetat och slitit och ofta vakat, jag har svultit och törstat och ofta fastat, jag har frusit och varit utan kläder. Till allt annat kommer det som trycker mig varje dag: mina bekymmer för alla församlingarna." (nämns kan också att Paulus led martyrdöden i Rom, halshuggning). Därför är det intressant att se hur han bar allt detta, hur det påverkade honom. Man skulle kunna tro att han var en av de olyckligaste och mest deprimerade av helgonen i kyrkohistorien, men detta är långt från sanningen, det kan man se av hans brev. Han verkar ha upplevt närvaron av det gudomliga mitt i allt lidande. Ja, ungefär som när han sjöng lovsånger med Silas när de satt med fötterna i stocken i fängelset i Filippi (tortyr) (Apg 16:22-26). Att sådant är möjligt, bekräftas av andra kristna som vi vet mycket mera om, närmare vår tid, såsom Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), som kastades i en likbrunn och låg där, skadad, i tre dagar, och kände att detta var helvetet, men samtidigt himlen, himlen i det inre.

Ja, detta att uppleva paradiset närvaro, verkar ha varit utmärkande för Paulus, och detta var tydligen något som motiverade honom att fortsätta med sitt arbete, trots all förföljelse, trots att han och alla kristna visste att de kunde råka ut för romarnas korsfästelsestraff, martyrdöden, precis som sin Mästare. Vilket otroligt mod! Ett vittnesbörd i sig om paradiset verklighet.

När jag i somras plågades av ångest, fick jag tröst i att Paulus inte heller verkar ha varit främmande för ångest hos sig själv och andra

kristna. Han skriver nämligen i Rom. 8:35: "Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Måne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?" (svaret är senare nej).

Vad är "Kristi kärlek" i denna vers? Jag skulle svara "Paradiset", "Kristusanden inom oss", "Keruben inom oss". Lika lite som något kan skilja oss från naturen (vi är natur), kan något skilja oss från paradiset, ty naturens innersta är paradisk. Vi kommer alltid förr eller senare tillbaka dit, ty det är vem vi verkligen är. Vi är inte ångest i vårt innersta inre, nej, vi är som spädbarnen och fåglarna. Detta bör alla med kronisk ångest påminna sig om, det kommer en gång att gå över.

Paulus talar ständigt om att han är "i Kristus" i vissa av sina brev. Han bodde i Kristus, helt enkelt. Han kände en så stor enhet med Kristus, att det kändes som hans sanna hem och bostad. Och det inte bara som en yttre bostad, utan främst som en inre. Det finns en sådan barnlig glädje i detta språk, att man kan undra om inte Paulus och alla andra förföljda profeter och martyrer var långt lyckligare än den rike, frie romare eller jude som motsvarade vår tids överklassmänniska som inte behöver jobba och som aldrig råkat ut för förföljelse? Verkligheten är i alla fall bra underlig.

Jag kan också vittna om att fast psykiatri har skadat min hjärna och själ djupt med sina giftiga droger och försökt döda min upplevelse av enhet med Kristusanden inom mig (detta skall dom också patologisera), så har dom inte lyckats ta paradiset ifrån mig. Men jag hade nog föredragit yttre straff, straff som skadade den yttre kroppen, framför straff som skadar själen och hjärnans innandömen

för resten av livet. Men tyvärr har förföljelsen av oliktankande blivit mer och mer utspekulerad och subtilt djävulsk med tiden, och för mig känns det som om civilisationen har fyllt sina synders mått, vilket också naturen verkar tycka, och som Paulus nog skulle instämma i, särskilt när man ger sig på massvis med barn och åldringar och utvecklingsstörda med samma gifter, i hela världen. Läkartidningen skrev 2016 i denna artikel:

"Många barn och unga med utvecklingsstörning och autism behandlas med antipsykotiska läkemedel utan psykiatrisk diagnos"

Det är nog mycket dessa giftiga droger som fick mig att gå och längta efter att mänskligheten skulle dö ut, under tiden som jag skrev "För naturens skull"- bloggen. Det kändes liksom rättvist på något sätt, som kanske det enda sättet att stoppa vår framfart.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om heliga och oheliga platser. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-18 15:42:00 i Heliga och oheliga platser, Kristendomskritik, Kyrkohistoria och allmän historia,

De vilda urfolkens geografi domineras helt av heliga platser.

Civilisationens geografi domineras helt av oheliga platser uppkomna till guden Mammons ära. 999 av 1000 platser är oheliga platser av detta slag (man kan undra om ett hem med TV:n i centrum är en helig plats). Platser av systematisk skändning av urfädernas tro.

De få heliga platser som är kvar i civilisationen skändas också av babylonisk andlighet, ytlig underhållning och show. Andlighet som skulle få urfäderna att gråta blod. Andlighet som närmast uppmuntrar till att stifta nya oheliga platser på löpande band, som skändar de heliga platserna ytterligare.

De vilda urfolken saknar oheliga platser.

För att återerövra detta måste vi försöka få skändningsindustrin att upphöra, vilket lär vara omöjligt innan civilisationen kollapsar just p.g.a. dess oheliga platser.

Vi måste återerövra känslan av platsens poesi, platsens historia, och stanna upp på de oheliga platserna, slå läger där med älvorna och trollen, istället för att rusa vidare - detta som är de oheliga platsernas signum; man bor aldrig på dem, bara rusar vidare, jagandes efter guden Mammons löften.

Platserna måste få sin historia tillbaka. Och det är orsaken till att biblioteken är de heligaste platserna i städerna. Där växer andlig mossa; historia, medvetandegjord och vördad historia, signumet för de heliga platserna.

I biblioteken hittar du det du inte hittar i köpcentren; små pärlor av andlig näring i den stora textindustrins öknar. Du får leta efter dem,

men de finns där, alltid. Som når i höstackar. Små öar av sanning och sann skönhet. I köpcentren finns det inga nålar. Där är varje millimeter av ytan ockuperad av skändningsindustrin. Och inget dokumenteras på dessa platser. Ingen andlig mossas växer, ingen medvetandegjord historia, allra minst en vördad sådan.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om att helga sabbaten och något om kyrkans förvårdsligande. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-18 15:27:00 i Babylon, Kristendomskritik, Kyrkohistoria och allmän historia,

Missionskyrkan i Uppsala var stängd igår, på lördagen. Det fick mig att fundera över hur typiskt det är, och hur lite kyrkorna i stort bryr sig om sin kyrka (är den en hobby?, kan man undra. Borde inte den vara hemmet nr.1?) och sina besökare och alla hemlösa, de skulle ju kunna ta emot besökare och hemlösa på skift, de är ju ofta tusentals medlemmar, i större städer, men de bryr sig inte om att göra detta ens på sabbaten, lördagen, judarnas högtidsdag, trots att deras grundare, den mytiske Jesus, var jude. Så lite respekt för sin grundares religion, trots att de alltid ska yvas över sin kärlek till Israel. De har tagit så avstånd från fariseernas sabbatsregler på Jesu

tid, att de har gått till andra ytterligheten; de besöker inte ens sin "synagoga" (kyrka) på sabbaten, släpper inte andra in heller. Bara ett totalt uppgående i Babylons seder och bruk, med samma andliga kyla, förvandlande sin kyrka till en vanlig konsertlokal och ett andligt underhållningscenter för andlig konsumism, utan förpliktelser, utan verklig vardagscommunity, och under allt - bisnis.

Det hela är som Jesus lär ha sagt till fariséerna; "Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare! Ni stänger himmelriket för människor. Själva kommer ni inte in, och dem som försöker komma dit hindrar ni att komma in." (Matt. 23:13). Kyrkorna genom att ha dörrarna låsta för det mesta, både till sina kyrkor, sina böcker (ofta), och sina teologiska föreläsningar vid högskolor och universitet (en bitter personlig erfarenhet!). Dörrarna är ofta bara öppna när det är andlig underhållning av ytligaste sort. De nya kyrkorna fortsätter att uppstå som svampar i skogen runt omkring i världen, men alla har de glömt en sak; urkyrkan. Att vara som och leva som urkyrkan, i små fattiga husförsamlingar, farliga för Systemet, förföljda och trakasserade av myndigheterna p.g.a. alltför anarkistisk förkunnelse och liv. Att man bara accepterar en regent; Kristus, Kristusanden inom oss.

De kristna kyrkorna i väst har totalt assimilerats i Babylon, inte minst frikyrkorna, såsom Pingstkyrkan (minns ni mina ropaktioner i den?), inte minst. Dessa har gått från att vara religionsfrihetens pionjärer till att bli nästan lika förtryckande som statskyrkan var innan religionsfriheten kom, genom sin förtryckande Kristdemokratiska ytterhöger-George W. Bush-politik.

Det känns som om de har avfärdat den anarkistiske rebellen Jesus med en klackspark.

Jag finner mig således inte hemma i ett enda kristet kyrkosamfund i Sverige, de är alla i samma babyloniska anda, mer eller mindre. Ty jag saknar urkyrkan, det är bara den jag vill ha. Istället trivs jag bättre i sekulära små litterära sällskap som Romantiska Förbundet. Och för min andliga ateism finns det ingen plats i de flesta kyrkor.

P.S. Jag märkte just nu genom att googla lite att det finns ingen svensk bibelordbok för Nya Testamentet (en sån där med hjälp av vilken man kan slå upp i Bibeln med hjälp av ett stickord) på nätet (Bensows ordbok för GT finns). Säger något om hur lite de kristna i Sverige bryr sig om Bibeln egentligen.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om den mytologiska "underjorden", samt om Thomas Karlssons andevärld. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-18 14:37:00 i Andevärlden och det paranormala, Djuren, Döden, Helvetet, Livet efter döden, Mystiker och mystika upplevelser, Mytologi, Naturmystik, Naturromantik, Paradiset/himlen, Universalismen/apokatastasis (allas slutliga frälsning), Urfolk,

Jag har skrivit förr i denna artikel om de ”hedniska”, mytiska föreställningarna om ”undervärlden”, ”underjorden”, och sagt att de oftast inte har något med katolska kyrkans medeltida underjord, helvetet, att göra, dvs. ett ställe där de fördömda pinas.

Religionsvetaren, esoterikern och astralresenären Thomas Karlsson skriver i boken ”Astrala resor ut ur kroppen” (astral betyder ungefär ”andevärldslig”) från 2005 följande: ”Shamaner i alla tider har känt till att det inte enbart finns världar som sträcker sig upp mot högre och ljusare nivåer, utan att det också finns underjordiska världar som sänker sig ner i mörkret.” (s. 114)

Underligt att en astralresenär som samtidigt är religionsvetare vid Stockholms universitet, inte har greppat en så grundläggande sak i hednisk mytologi som att denna oftast inte opererar enligt dualismen där ”uppåt” är himlen och ljuset, och ”neråt” är helvetet och mörkret, utan att den s.k. ”underjorden” har ofta helt andra betydelser. Ja, lite som att vilda urfolk heller inte betraktar natur och djur som något

”lägre” och människan som något ”högre”. Nej, djur kunde vara gudar och andeguidar. Det går helt enkelt inte att projicera västerländska hierarkier på de vilda urfolken och deras mytologier.

Underjorden för den s.k. ”hedendomen” och de vilda urfolken var ofta synonymt med ”Hades”, dödsriket, en plats dit alla döda gick, inte bara de brottsliga utan även helgonen. Och i antik grekisk mytologi låg ”de Elyseiska ängarna” eller ”De lyckligas öar”, ja platsen för de av gudarna älskade döda, viloplatsen för modiga krigare och andra utvalda, just i underjorden. ”Elysium” har ofta varit en benämning på paradiset inom klassisk poesi.

I Navahoinianernas mytologi är underjorden helt enkelt platsen som deras förfäder kom ifrån.

Karlsson skriver också att den medeltida katolska ”himmel och helvete – andevärlden” utgör en mer komplett beskrivning av verkligheten än den typiska andevärld som beskrivs i modern esoterisk litteratur. Jag har svårt att förstå detta. Ingen esoteriker har förnekat förekomsten av mörka astralvärldar och osaliga andar. Vad är det han behöver i den katolska medeltida andevärlden? Den hämndgirige guden, den personlige djävulen, den evigt långa pinan? Inget av detta existerar. Det finns annars en dragning till det andliga mörkret hos Karlsson, och som kommer fram i hans tendens att tala som om det för astralresenären inte finns något fel i att utforska astralvärldens mörka sidor, ty allt är uppbyggt av ljus och mörker och det mörka behöver också bejakas.

Karlsson skriver att ”För att kunna utforska mörkrets dimensioner måste vi slå håll på uppfattningen att de ljusa världarna skulle ha

något att göra med mental upplysning. Ljusa världar kan vara lika förblindande eller upplysande som de mörka världarna.”

Då har Karlsson missförstått vad andligt mörker är, och verkar projicera sitt eget mörka fantasiliv (han beskriver mörka astralresor som han gjort, i boken, och det är inget man vill fördjupa sig i) på naturen, verkligheten, som är paradisk i sitt innersta. Och han liknar i sin nyfikenhet på mörkret en faustisk vetenskapsman på medeltiden som i sin förvrängda kunskapsörst, för att bemästra kroppen och sjukdomarna, rotar i gamla ruttna lik som han i hemlighet om natten grävt upp ur någon grav på en mycket helig plats, en helgongravgård. Ja, sådan som de flesta vetenskapsmän är, som lämnar efter sig en förstörd natur, plågade djur och plågade fattiga. Detta är den faustiska andan; att sälja sig till mörkret för att få kunskap. Ja, man märker att Karlsson är vetenskapsman. Och att han betvivlar livets fortsättning efter döden, vilket han bekänner i boken (också det en mörk fantasi).

Varför ska man plåga sig med mörka fantasier, och sedan ännu gå ut och mena att andligt mörker är en del av naturen och den yttersta verkligheten? Det är totalt meningslöst självplågeri, och det särskilt då det finns så mycket ljus och skönhet att glädjas åt och näras av. Karlssons kärlek till det andliga mörkret är fantasins förorening av sig själv. Likt att förorening små barns fantasi med detaljerade utmålningar av de förmodade eviga helvetesstraffen. Jag kollapsade en gång psykiskt när jag grubblade för mycket på sånt, i ångest. Karlsson leker med elden, det är som att syssla med de mörka sidorna av cannabis och LSD, syssla med dåliga trippar. Bara tokstollar vill utforska sånt.

Karlsson glömmer också att hans astralresor inte heller behöver ha något att göra med den verklighet vi alla går in i efter döden (han glömmer att astralvärlden är en fantasivärld), ty han lever i en civiliserad verklighet, full av mörk fantasi, medan vi i döden går tillbaka till naturen, naturens innersta, mikrolivet, som jag av allt jag lärt mig av min djupdykning i naturen som vildman, kommit fram till att är lika paradisk som den värld vi kom ifrån som nyfödda, och som ligger som en aura runt de nyfödda, lite som den engelske romantikern William Wordsworth diktar:

“And not in utter nakedness,
But trailing clouds of glory do we come
From God, who is our home:
Heaven lies about us in our infancy!”

(från dikten “Ode on Intimations of Immortality”)

Atomerna är bortom himmel och helvete, de lever i samma paradiska ro som man kan se hos en flock kor som betar en vacker sommardag, och som stadsmänniskor och civiliserade överlag har svårt att förstå och leva sig in i, ty de lever i en så stressad och orolig verklighet att det inte är konstigt att de fantiserar om himmel och helvete istället för om kornas andevärld bortom allt detta, som man bara kan leva sig in i genom att själv leva som en ko, som ett djur i naturen. Men “himmel och helvete –andevärlden” speglar den dualistiska, manodepressiva verklighet som de civiliserade lever i, och som man ser allt mindre av ju längre bort från civilisationen man kommer. Denna verklighet är en kombination av rikemanslyx och slaverihelvete, och dessa två verkligheter finns ofta i en och samma civiliserade person, vilket skapar hans andevärld också. Man får

betala himlen med helvetet, så att säga. Korna behöver inget av detta, utan de lever i den enkla förnöjsamhet som är grunden för all psykisk stabilitet; man faller inte så djupt om man inte klättrar så högt. Men denna verklighet är inte bara kornas, utan hela den vilda naturens verklighet, den yttersta verkligheten, tillvarons innersta, dit man alltid kommer förr eller senare, efter alla sina strapatser, som den förlorade sonen. Och det är dit vi alla går när vi dör, vi förlorar nämligen all vår rikedom, och all vår misär också, och går nakna som nyfödda barn in i något som är bortom allt detta, lika bortom som de där korna på ängen en vacker sommardag. Det är för de civiliserade vuxna att avgiftas från ett slags ”narkotikamissbruk” med allt dess himmel och helvete, alla dess extatiska och dåliga trippar, och komma in i ett normalt och sunt liv med normala vanor och rutiner (naturens vanor!), där man får sin glädje genom meningsfulla sysslor och solidaritet med Livet istället för genom giftiga preparat.

Detta är vad som väntar oss bortom floden, om mina aningar stämmer, och vi skall inte låta varken Karlssons eller de kristna fundamentalisternas mörka fantasier skrämja oss och förorena vår fantasi.

Ja, om vi ska börja tro att Karlssons astrala fantasi har något med livet efter döden och den yttersta verkligheten att göra, då kan vi lika gärna köpa Mary Baxters (en frikyrklig fundamentalistpastor som besökt himmel och helvete) absurda andevärld. Nej, dessa världar tillhör civilisationens fantasiskapelser, och kan inte bestå i dödens renande katharsis, utan faller av oss som ett cannabisrus. Där bortom väntar oss något helt annat, som inte kan uttryckas på civiliserat språk, annat i mystiska upplevelser, annat bäst när vi liksom misstag

glidit in i ”det vegetativa livet” som mystikern Hjalmar Ekström talar om, och som blivit alltmer sällsynt allteftersom civilisationen förintat fler och fler sprickor i ”andeasfalten” där vilt mänskligt själsliv kan växa, med sin totalitära själsliga ”hygien”.

Men den som varit med om såna ”misstag” och fattat vad hen var med om, hen vet varför hen kan lita på verkligheten.

Våra antropomorfistiska andevärldsfantasier som civiliserade är inget att lita på, ty gör man det, hamnar man snart i New Age-träsket, där hur flummiga teorier som helst får frodas fritt, och som Karlsson inte helt lyckas undvika i sitt författarskap, vilket var att vänta med tanke på genrén.

Kommentarer (0) 0Gilla

Hur vanligt självmord bland unga i Sverige är

Publicerad 2018-11-17 11:53:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik, Självmord, Urfolk,

"Självmord är den vanligaste dödsorsaken bland svenska ungdomar mellan 16 och 24 år. De flesta har varit i kontakt med någon form av psykiatrisk vård innan de begår självmord. Detta är ett faktum. Det är en skam för vårt samhälle, och det borde innebära ett totalt

förintande av vår uppblåsta självbild om att vara ”världens tryggaste land”."

(Från denna artikel)

Våra unga är vårt hopp, vår framtid. Om det står till så med våra unga, hur är det då med vårt land? Hur behandlar vi egentligen våra unga i vårt land? Är vårt land till för våra unga, ja till för människan överhuvudtaget?

Och orörda vilda urfolk i Amazonas, som Pirahafolket, känner inte ens till begreppet självmord.

Framsteg, någon?

Kommentarer (3) 0Gilla

Sparvarnas rus ...*2018* Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-15 12:30:00 i Dikter och sånger,

SPARVARNAS RUS...*2018*

Flock av sparvar flyger till ett träd...landar mjukt på dess tunna trädkvist där de balanserar som tunna löv... gungade av vinden sus, vilar de en liten stund och flyger sen iväg till nästa träd, eller in i himlens vida väg, för att där flyga i enhet och skapa en en melodi med sina spåda kroppars eteriska musik eller sjunga en trude-lutt med sina finstämda läten och bringa glädje till alla de möter. Sparvarna ser så lyckliga ut som om de vore i ett ständigt rus...kanske för att de får leva fria hela sitt liv och göra vad de vill från morgon till kvällskvist...?

Vem vet vad som gömmer sig i en liten sparvsjäl ...?

Men sparvarnas syn, har tänt ett ljus i mitt inre rymd, där en längtan till ett annat liv har börjat lysa upp det mörker jag vistas i ...och fylls nu upp av sparvarnas musik, inne i Naturens heliga paradiset...

Kommentarer (0) 0Gilla

Mitt föredrag om David Petander i Uppsala är på youtube!

Publicerad 2018-11-15 10:06:00 i David Petander, Helgonen, Kyrkohistoria och allmän historia, Luffarliv, Naturlig andlighet, Pilgrimsvandringar,

Mitt korta föredrag om "vandrarprästen" David Petander, på Sävja kulturcentrum i Uppsala, gick bra, och den finns nu i tre delar på youtube, filmade av Titti Spaltro, här:

Del 1: <https://www.youtube.com/watch?v=0BormCW58vY>

Del 2: https://www.youtube.com/watch?v=2d_IwCj6rXo&t=6s

Del 3: <https://www.youtube.com/watch?v=deS1SBKG8bA&t=36s>

Kommentarer (0) 0Gilla

Tittis föredrag om "Lyrical Ballads" och Romantikens genombrott

Publicerad 2018-11-14 18:25:00 i Dikter och sånger, Kyrkohistoria och allmän historia, Litteraturhistoria, Naturlig andlighet, Naturlyrrik, Naturmystik, Naturromantik, Romantik, William Wordsworth och Samuel Taylor Coleridge,

(Titti Spaltros föredrag på Kungsholmens Bibliotek den 11 november 2018)

LYRICAL BALLADS OCH ROMANTIKENS GENOMBROT.

Lyrical Ballads publicerades först 1798 anonymt av William Wordsworth och Samuel Taylor Coleridge och sen 1800 med ett förord av William Wordsworth som ville förklara hans teorier angående poesin och vad syftet med balladerna var... vilket var att skriva en ny sorts poesi och med ett nytt språk som revolt mot 1700-talets litteratur och poesi som var full av svår metrik, och med ett konstgjort och artificiellt språk...han ville skriva en enklare poesi som skulle kunna förstås av alla, även den enkla bonden...

De var inspirerade av Franska och Amerikanska revolutionen och protesterade mot industrialismens uppkomst. Därför började han med att beskriva vardagliga händelser och människor i sina dikter men även med fokus på det udda och de utslagna... han ville göra vardagliga händelser intressanta och genom det beskriva människans

sanna väsen. Han sade att Poesi är naturen och människan i enhet med varandra. Därför valde han att skildra det enkla lantlivet i småbyar och på landsbygden, där han ansåg att människans känslor och hjärtats passioner kom till sitt rätta jordmån och kunde sen blomstra till sin fulländning därför att den var fri och inte bunden av samhällets begränsningar utan nära och förbunden med naturen, där de bästa förutsättningar finns för att de skulle kunna kommuniceras och uttryckas på ett naturligt och enkelt sätt.

L. B är en av de viktigaste diktsamlingar i den engelska litteraturen och har statusen att vara som ett "Manifest" för den Romantiska rörelsen och innehåller således de viktigaste principerna för denna litterära rörelse. En av den viktigaste frågorna som W. ställer är: "Vem är poeten ...?" Och han svarar själv att det är "en man som talar till andra män "Han är den mest lämpade att överföra Naturens budskap till andra män genom enkla ord". Poeten är inte annorlunda än andra men han är väldigt kommunikativ. Självt såg han sig som en som talar hellre än att skriva. Han valde som subjekt den enkla människan eftersom alla har förmågan att känna starkt och svara mot den värld som omger oss, inte bara de borgliga. Han fick mycket kritik för att ha använt den enkla människan som subjekt för sina dikter och att ha tagit avstånd från 1700- talets konstgjorda och pompösa språk för att istället börja skriva med "ett äkta och mänskligt språk " genom att skriva så vardagligt språk han kunde.

Vidare sa han i detta kända citat som väl sammanfattar Romantiken att "All god poesi är ett naturligt flöde av starka känslor". Poesi är inte att härma gamla klassiska författare..."Det är det som man känner inom sig" sa han.

”Poesi är det spontana flödet av starka känslor vars ursprung är när känslan begrundas i stillhet”. Minnet sätter sen igång den kreativa processen med hjälp av fantasin där dikten skapas genom relationen mellan poeten och hans minnen ... En annan viktig teori av Wordsworth är att bra dikter är skapade av en man som med sin ovanliga känslighet begrundat djupt det han ska skriva om...

Dessa teorier blev som en milstolpe för den förändring som förändrade litteraturen för alltid...

Samuel T. Coleridge beskriver vidare i ”Biografia literaria ” den kreativa processen som L.B skrevs i och som hade två huvudriktningar: för hans del ville han skildra den andliga och transcendentala dimensionen och det enkla livet medan Wordsworth skildrade lantlivets överlägsna liv.

”Ett gott omdöme är det poetiska geniets stomme, fantiserande är dess drapering, rörelse dess liv och den skapande fantasins själ som finns överallt och i var och en och formar allt till en behaglig och intelligent helhet ” skrev han.

Wordsworths sinne hittade sina motiv i naturens landskap och landsbygden men fascinerades även av de udda och utstötta...

Båda poeterna hade tillsammans även funderat på diktens viktiga syfte som var att kunna förstås av läsaren och att kunna skapa intresse genom fantasins oändliga och färggranna landskap...

Så vad handlar L. B om ...?

Dess viktigaste tema är Naturens påverkan på människan och Wordsworth utforskar det socialt och biografiskt och ”Naturens återkomst”, d. v. s att människan bör återgå att leva nära naturen på ett äkta och oskuldsfullt sätt, så att hon kan läka från det korrupta sätt man lever i civilisationen... Han talade om ”The healing and revelatory power of Nature” (Naturens läkande och uppenbarande krafter).

Han trodde att Naturen och människan var gjorda för varandra och att människans sinne var en naturlig spegel för naturens vackraste och mest intressanta egenskaper. Så poetens språk, bör vara enkelt så att det kan beskriva och integrera all dess skönhet och förgängliga former.

Men Wordsworth trodde att Naturen har en självständig styrka medan Coleridge prisade en livsgnista/ande som ger liv/styrka åt både människan och Naturen. Själva förordet till L.B. blev längre i den tredje upplagan 1802 då man också lade till många fler dikter. Ws. dikter kan delas i två delar: i den ena betraktar han sitt sinne, och sedan genom mänsklighetens sinne ”The mind of man ” och i den andra vilken påverkan möten med andra människor hade på honom och hans sinne.

Lyrical Ballads har ett syfte : att ge lust men inte en ytlig lust utan en lust av djupare moralisk sort ... nämligen att kommunicera den viktigaste naturlagen om vem människan är i sin essens som känslig varelse med sina bästa förutsättningar...

W. var en romantisk poet och såg främst det goda i människan, även bland lidande. Hos vanliga människor, menade han, finns ett direkt

och okonstlat språk som hjälpte honom att beskriva känslor och beröra andras hjärta med sina dikter. Han menade vidare att poesi är en källa till enhet i en värld full av fragmentering och separation och kan därför åstadkomma en av romantikens viktigaste uppgifter- att ena.

Så vad är en romantiker...?

Det är en människa som sätter känslan framför förnuftet... men W. satte inte känslan i motsats till tankar och erfarenheter utan såg den som en flod som vällde genom tankarnas och erfarenheternas kanaler och satte dem i rörelse.

Under W. s och Coleridges tid utvecklades en ny skola för skrivande som hade dessa egenskaper: De föredrog poetisk förnyelse framför tradition. De trodde att skapandet av dikter skulle vara naturligt och spontant ... De satte fokus på naturliga landskap och hur de påverkade poetens sinnesrörelser... De ville skildra ”självet” och de ”utstötta”. De trodde på människans oändliga potential och aspirationer vars misslyckande kunde ses lika lyckad som hennes framgångar.

De romantiska poeterna ville göra slut på det konstlade och bombastiska i den föregående tidens verskonst och välja vardagligare ämnen... Poeten slutade att vara litterär och blev konstnär. Detta står då i bjärt kontrast till de idéer som Neoklassikerna hade... det vill säga: De vördade traditionerna och var misstänksamma mot all innovation och förnyelse. De trodde att litteraturen som konststart bara kunde fulländas genom studier och praktik. De trodde att poesin skulle sättas upp som en spegel

gentemot Naturen och ge instruktioner och estetiskt njutning. De satte fokus på mänskliga händelser. De trodde på människans begränsade potential som måste försonas med sin plats i den lantliga hierarkin och böja sig för Guds vishet och auktoritet.

Sist skulle jag vilja berätta, innan jag läser två dikter ur ”Lyrical Ballads”, hur jag själv kom i kontakt med Romantiken och fick ”lust” att läsa om de romantiska Poeterna...

Jo, jag såg en film som gjorde stor intryck på mig; ”Bright star ” som handlar om poeten John Keats och hans liv och passionerade kärlekshistoria med grannflickan Fanny (omöjlig kärlek) jag blev förälskad i John Keats och läste både hans dikter och biografier... och inte långt efter började jag själv att skriva i romantisk anda och anser mig själv som en ”obotlig romantiker”, i positiv mening förstås...

De två dikter som jag har valt att läsa ur L. B är ”Kubla Khan” av Coleridge och ”The solitary Reaper ” av Wordsworth. Kubla Khan är en dröm eller vision som Coleridge hade när han slumrade till efter att ha tagit opium och efter att ha läst en bok om den mongoliska kungen ”Kubla

Khan”(son av Genghis khan) på 1200- talet som hade byggt ett underbart palats som kallades ”Xanadu” med en vacker trädgård, där en mystisk flod Alph rann igenom från de närliggande bergssluttningarna. Det är en konstig och enigmatisk dikt full av symboliska bilder och parallella handlingar. Den vill främst beskriva den skapande processen och samarbetet mellan det medvetna och undermedvetna när man skapar. När inspirationen är för stark kan

det i värsta fall driva poeten till galenskap. En annan tolkning av dikten är att den beskriver Coleridges själslandskap. Och poeten som i sitt idealiska tillstånd av full kreativitet, är nästan gudalik. Dikter som denna är mycket svåra att greppa just p. g. a symbolernas mystiska språk och bilder... Deras styrka går inte alltid att tyda eller förklaras.

Den andra dikten "The Solitary Reaper" handlar om en ensam flicka som skördar vete samtidigt som hon sjunger en jättevacker sång som liknar näktergalens. Poeten förstår inte hennes språk men försöker ändå ana vad sången kan handla om genom fantasin... men det viktiga blir ändå de känslor som poeten förnimmer vid detta möte och att musiken stannar kvar i hans hjärta långt efter att musiken har slutat...

Källor :

(1) Lyrical Ballads & other Poems .Wordsworth & Coleridge.
Wordsworth poetry Library.

(2) Coleridge Wordsworth och deras epok. Och drog likt drömmar bort. Urval och presentation av Gunnar Harding.

(3) Lyrical Ballads . English Oxford literature.

(4) Lyrical Ballads : A revolution in Poetry. James Chandler lectures about problems in reading old poets. (Documentary).

(5) Lyrical ballads ur Encyclopedia.com

(6) Kubla Khan : Analysis ur Shmoop.

(7) Förord av Lyrical ballads på Italienska ur Mondolibri .it

(8) Pandaemonion (2000) A film about Wordsworth & Coleridge directed by Julian Temple.

(9) Biografia literaria . Samuel Taylor Coleridge 1817.

Kommentarer (0) 0Gilla

Kritik av Richard Dawkins teori att vi är "survival machines". Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-14 15:16:00 i Kritik av vetenskapen,

“We are survival machines – robot vehicles blindly programmed to preserve the selfish molecules known as genes. This is a truth which still fills me with astonishment.”

Richard Dawkins, i boken "The Selfish Gene" (1976)

Min kommentar: Richard Dawkins tal om de ickemänskliga djuren och oss som evolutionära "survival machines" är ungefär lika absurt som de kristna fundamentalisternas antropomorfistiska tal om den allsmäktige, personlige guden, och röjer en vetenskapsfundamentalists (och scientism-anhängares) torftiga fantasi och oförmåga att leva sig in i de ickemänskliga djurens och helgonens rika och ljuva inre liv (är det de civiliserade arbetsrobotarnas ofta torftiga inre liv som får Dawkins att tänka så, och projicera detta på allt övrigt djurliv?).

Verkligheten är betydligt märkligare än så. Där öppnar sig "valv efter valv oändligt" (Tomas Tranströmer).

Kommentarer (0) 0Gilla

Liknelsen om mannen som byggde sitt eget fängelse. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-12 13:09:00 i Civilisationens väsen, Civilisationskritik, Liknelser,

(repris från Wildmanbloggen 3.11. 2010)

De civiliserade är lik en man som murade en mur runt sitt hus. I början fanns det ett hål i muren som han kunde komma ut genom. Men den var försedd med en port, så att inga djur, inga insekter, inga löv och frö kunde komma in. Ingen främmande natur kunde komma in och förnya livet innanför murarna. Och där bodde mannen i sin

djupa isolering, alltmedan han byggde muren allt högre och högre omkring sig. Sedan, när stegarna blivit för korta, så att mannen inte nådde att mura högre, och heller inte kunde klättra över muren med stegen, blev mannen arbetslös. Men mannen hade lärt sig av sina föräldrar att arbetade man inte, så gick man sysslolös genom dagen. Det fanns inget att hitta på om man inte arbetade. Lek var ju förbjudet för den vuxne. Man blev bara ansedd som dåre om man lekte. Så då såg mannen ingen annan utväg än att fortsätta mura. Han murade igen hålet som han tidigare hade krupit ut ur, och nu hade han plötsligt byggt sitt eget fängelse. Inte kunde han klättra över muren heller, stegen var för kort. Nu var han sysslolös igen. Men han tog till sin gamla medicin; han fortsatte mura. Han hade ju trots allt gården och huset full av murstenar. Så murade han muren allt tjockare. Alltmedan hans eget livsutrymme och trädgårdens livsutrymme krympte. Till slut hade han murat upp alla murstenarna, men då var trädgården borta, så tjock hade muren blivit. Han var ensam i en liten cell. Då var han redan en gammal man, trött på livet. Han dog ensam och övergiven, av svält, som sitt eget fängelses murare. Som sin egen slavdrivare, ända in i döden.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om att gräma sig över gamla synder. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-12 10:30:00 i Aforismer, Synd, skuld och skam,

Att gräma sig och anklaga sig för gamla "synder" är ungefär lika klokt som att anklaga sig för att man gjorde ett fel när man uppträdde med ett pianostycke av Chopin.

Själva föreställningen att man skulle kunna undvika fel är helt absurd. Och allt lär man sig genom att först göra fel.

Kommentarer (0) 0Gilla

Jag och Titti beger oss till Uppsala idag. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-12 10:25:00 i Självbiografiska notiser,

Idag fortsätter andra delen av min och Tittis serie av "klimatpilgrimsvandringar". Denna gång bär det av till Uppsala (vi vandrar till Märsta och sen åker vi därifrån med tåg till Uppsala, för att hinna föredraget nedan), och sen, efter att vi har varit där en tid, bär det av till Enköping, till fots, om inte planerna ändras. Vi ska vara borta i tre, fyra veckor.

I Uppsala ska jag och Titti ha en "Mosspoeternas öppna scen", med en repris av mitt föredrag om vandrarprästen David Petander, om än i kortare form. Här är en länk till en annons om föredraget. Det ska vara i Sävja Kulturcentrum (Sävja är en förort till Uppsala) kl. 18 den 13.11. Adress:

Västgötaresan 133
754 54 uppsala

Kommentarer (0) 0Gilla

Ett lekfullt försök att lista Sveriges bästa nulevande poeter. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-12 10:09:00 i Dikter och sånger, Kyrkohistoria och allmän historia, Romantik,

Ta inte det här för allvarligt, det här är min personliga smak, men här är ett lekfullt försök att lista Sveriges bästa nulevande poeter just nu, i alla åldrar, och det är förstås bland dem jag känner till (just därför bör man inte ta det så allvarligt), vars lyrik jag känner till på ett eller annat sätt. Jag har gått enligt principen "En poet är lika bra som sin bästa dikt". Jag har lagt denna lista för att försöka lyfta fram dem som förtjänar lyftas fram, och för att ge en liten fingervisning om var man bör boka efter pärlor om man är ute efter klassisk kvalitetslyrik

(och särskilt romantisk lyrik och centrallyrik). Jag listar både finlandssvenska och rikssvenska poeter:

1. Carl Uhnбом (hur kunde jag glömma nämna honom i detta inlägg!)

2. Eva-Stina Byggmästar

3. Helena Leijd

4. Evy Söderman

5. Sanne Nilsson Lindberg

6. Göran Sonnevi

7. Bruno K. Öijer

8. Gunnel Arvidsson

9. Johan Nordgren

10. Ylva Eggehorn

11. Rolf Leijonmarck

12. Mohamed Omar

13. Titti Spaltro

14. Bob Hansson

15. Walter Dan Axelsson

16. Carl Forsberg

17. Gösta Ågren

18. Sigvard Låth

19. Lovisa Larsson

20. Lennart Sjögren

21. Ruth Alice

22. Peter Sandelin

23. Ari Viklund

24. Claes Andersson

25. Ulf Eriksson

26. Catharina Östman

27. Leena Kuisma

28. Carl-Michael Edenborg

29. Johannes Anyuru

30. Magnus William-Olsson

30. Conny Knutsson

31. István Molnár

32. Patrik El-Hag

33. Erkki Lappalainen

34. Hans Boij

35. Kent Danielsson

36. Maria Yvell

37. Bengt O. Björklund

38. Eleonora Luthander

39. Jakob Simonson

40. Bo Gustavsson

41. Lotta Olsson

42. Kurt Högnäs

43. Emil Jensen

44. Eric Pauli Fylkeson

45. Håkan Sandell

46. Clemens Altgård

47. Jonas Gren

48. Malte Persson

49. Paul von Martens

50. Jonathan Jonsson

51. Uno Lagerwall

52. Ulrika Nielsen

53. Judith Blåe

54. Birk Andersson

55. Göran Greider

56. Ann Jäderlund

57. Kristian Lundberg

58. Andreas Björsten

Har jag glömt nån? Kom med förslag! Listan är på gång!

Kommentarer (0) 0Gilla

Civilisationen; en bulldozer. Aforism av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-09 14:02:00 i Aforismer, Civilisationens väsen, Urfolk,

Civilisationen har härjat bland de vilda urfolken som en armé bulldozrar. En bulldozer kan inte göra gott. Den kan inte smeka dig. Den måste avvecklas.

Kommentarer (0) 0Gilla

Svensk översättning av Edvard Griegs sång "Solveigs vuggevise". Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-07 13:10:00 i Dikter och sånger, Romantik,

(en fortsättning på detta blogginlägg på För naturens skull-bloggen: Vad är din mest romantiska upplevelse?)

Solveigs vuggevise på norska:

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang.
Nu er han så træt.
Sov, du dyreste Gutten min!
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov, du dyreste Gutten min!

(Text: Henrik Ibsen. Melodi: Edvard Grieg. Kan lyssnas till här)

på svenska:

Solveigs vaggvisa:

Sov, du dyraste gossen min!
Jag skall vagga dig, jag ska vaka.
Gossen har suttit i sin Moders famn.
De två har lekt hela livsdagen lång.
Gossen har vilat vid sin Moders bröst
hela livsdagen lång.
Gud signa dig, min lust!
Gossen har legat vid mitt hjärta tätt
hela livsdagen lång.
Nu är han så trött.
Sov, du dyraste gossen min!
Sov! Sov!
Jag skall vagga dig, jag skall vaka.
Sov! Sov!
Jag skall vagga dig, jag skall vaka.
Sov, du dyraste gossen min!

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om mina två "barn" i Stockholm. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-07 12:16:00 i Självbiografiska notiser, Träd,

Jag har två ögonstenar, två "barn" i Stockholm. Det ena är ett plommonträd som jag planterade i Stockholms utkanter 2016, och det andra är det lilla lånebiblioteket i St. Clara kyrka, som jag fått tillåtelse att bygga. Dessa två "barn" vårdar jag ömt, vattnar och vaktar och ser till dem. Har du någon riktigt bra kristen bok att skänka bort, skänk den till St. Clara kyrkas lånebibliotek, som du hittar i kyrkan strax efter att du kommit in genom huvudporten, till höger. Och St. Clara kyrka är den stora gamla lutherska kyrkan vid T-centralen.

Mina två barn liknar varann på många sätt, det ena är ett fysiskt fruktträd, det andra ett andligt fruktträd. Mitt hopp är att båda ska bära frukt i sinom tid.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om "veridical perception" i nära döden-upplevelser. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 18:28:00 i Andevärlden och det paranormala,

Varför är "veridical near death-experiences" med "veridical (verklighetstrogen) perception" så sällsynta? Dom finns (se länken jag just gav), men dom är extremt sällsynta. Vilket har givit skeptikerna vatten på sin kvarn. De har alltid kunnat bortförklara de få fall som finns i litteraturen. Kan förklaringen till denna sällsynthet vara att naturens andevärld (som är den enda andevärlden som finns) är lite som rådjuren i Nackareservatet? Blyg, skygg och allergiskt för civiliserad vetenskap och civiliserad intellektualisering och civiliserad nyfikenhet, som alltid är ute efter att kontrollera och behärska och härska och ockupera?

Kanske andevärlden smyger runt civilisationens knutar, rör sig mest där om natten, precis som rådjuren, annars gömmer den sig tryggt i helt andra verkligheter, oåtkomliga för civilisationen? Andevärlden är trots allt naturens andevärld, den är natur. Den har rådjurens och mössens väsen. Den verkar mer förtrolig med urfolken, faktiskt. Och att den synes vara uppbyggd av myter, av mytologiskt stoff, gör den bara ännu mer undflyende för vetenskapen. Kanske vi aldrig kan få de där stora bevisen, utan bara måste hoppas.

Kommentarer (0) 0Gilla

Naturens hemlighet...*2018*

Publicerad 2018-11-06 17:27:00 i Dikter och sånger,

NATURENS HEMLIGHET...*2018*

Glittrande löv som regnet har stänkt ner, leder oss fram ... på den stig vi vandrar i, på väg mot ett fjärran land...där troll har inga namn och där älvor sover, in i trädens stam...omfamnade av Naturens vilda liv, kan de leva fria, friska och fulla av magi. Nyfikna på Naturens hemliga liv, fortsätter vi fram in i denna förtrollande stig, där mossan vilar tidlös och kicklar våra nakna fötter med sin mjuka hud...och där... även poesin har sin hemkvist...så vi skriver ner allt vi hör, känner och ser med diktens hjälp, så att vi kan berätta Naturens hemlighet när vi återvänder hem...men mer än så om vad vi såg kan vi inte berätta...ändå ...jo en sak kan vi dock avslöja...om du, kära läsare av denna dikt, vill återknyta till din sanna natur, ska du vandra in i Naturens förtrollande stig och låta dig omfamnas av mossans mjuka hud...

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om David Korowicz och abrupt kollaps. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 16:11:00 i Civilisationens kollaps, David Korowicz, Peak Oil, oljetoppen,

I dessa kollapstider, där den Stora Kollapsen bara närmar sig mer och mer på horisonten, sakta men säkert, borde man, bland andra, lyssna till en man särskilt noga; irländaren David Korowicz, kallad "systems thinker, physicist and human systems ecologist". En artikel om honom och hans vetenskapliga arbete finns att läsa här. Och här kan man se en av hans föredrag. I korthet går hans huvudtes ut på att den framtida kollapsen av civilisationen kan bli värre och abruptare än vi kanske tror, eftersom globaliseringen gjort civilisationen ytterst sammanlänkad, komplex och sårbar, så att små störningar kan ha oanade effekter på hela systemet.

Jag pratade nyss med en doktorand vid Stockholm Resilience Centre, och han fruktade att vi alla kommer att dö i kollapsen som kommer. Jag sade till honom att de vilda urfolken i skogarna nog kommer att klara sig i en civilisationskollaps triggad av Peak Oil och finanskriser, däremot inte i en global ekologisk kollaps.

Bra citat från Korowicz föredrag i videon jag länkade till: "I found the "doomy people" to be some of the most level-headed, smily, humourous...whatever. Which kind of says someting." (han slutade föredraget med detta).

Kommentarer (0) 0Gilla

Dikten "Swedenborg". Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 14:52:00 i Andevärlden och det paranormala, Dikter och sånger,

Följande dikt läste jag på Romantiska Förbundets poesiträff senaste gång vi träffades, 26.10 (vi träffas varannan vecka, ojämna veckor, kl. 14 på Hornstulls bibliotek, och läser poesi för varann och fikar efteråt, alla får läsa):

Swedenborg

Allt som har skrivits på svenska språket
har skapat en Swedenborgsk andevärld
som lever sitt eget liv, utanför bråket
av dagspolitik och världslig flärd.

Här gäller blott underhavsliga lagar
av simmande, bubbellik natur
där spöklika fiskar på havsbotten jagar
och människan lever som djur.

Här gäller ej simpla klassifikationer
i lögn och sanning, i ont och gott.
Förlåtelsens väldiga evighetstoner

väller och smälter i azurblått.

När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung
går du ner i undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung.

När läkare kommer och granskar psyket
och iskallt bläddrar i psykvårdslag
då finns blott en utväg: det blixtnabba dyket
till spökfiskars lyktor som tröstar en svag.

En gång var vår jord betäckt av vatten
och isfloder sjunger dess ödes dån.
Din själ rinner ständigt ut i natten
till moderhavet den kom ifrån.

(skriven i december 2010)

Kommentarer (0) 0Gilla

Nyansering av mitt tal om att vara "frälst". Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 14:36:00 i Babylon, Frälsningen och
rättfärdiggörelsen, Helvetet, Jesus, Paradiset/himlen, Religiös
fundamentalism,

I detta blogginlägg skrev jag att de flesta kristna och präster och
biskopar inte är "frälsta", ty man kan inte riktigt räkna med dem i
kampen för Livet, dvs. Naturen, Verkligheten. De är för
babyloniska.

Men eftersom jag inte tror på fördömsen, förtappelsen, så är det jag
menar med "frälst" något annat än vad de kristna fundamentalisterna
menar. Alla människor är frälsta i fundamentalisternas mening. Ty
alla kommer till himlen. Och det finns också grader i frälsningen,
och olika sorters frälsning. Jag skulle inte betvivla en knarkares
fundamentalistiska "frälsning", när han "möter Jesus" och får ett nytt
liv. Onekligen blev han "frälst" på något sätt.

Men en hjälp i att förstå detta, är att tänka över de två förbunden i
Bibeln, Gamla Förbundet och Nya Förbundet. Det Gamla Förbundet
genom Mose var en skugga av och en förebild på det Nya Förbundet
genom Jesus, enligt den kristna myten. Och det Gamla Förbundet
hade sin frälsning precis som det Nya.

Fundamentalisternas "frälsning" i de etablerade kyrkorna är en
skugga av den verkliga "frälsningen", som är att stiga ut i själva
Verkligheten, Naturen, och förenas med denna. Då måste man tyvärr

lämna dogmerna och riskera att räknas som förtappad och ogudaktig av de fundamentalistiskt frälsta. Att det är så, säger något om vilken skugga av den verkliga frälsningen som fundamentalisternas frälsning är.

Den fundamentalistiska "frälsningen" tillhör Gamla Förbundet (nu tänker jag mytiskt), enheten med Verkligheten, Naturen, tillhör Nya Förbundet.

Det här kan verka strängt och fanatiskt, men det är det bara om man tror att de som inte är frälsta går evigt förlorade eller kommer till ett helvete i andevärlden för långa tider. Men så tror alltså inte jag.

Kommentarer (0) 0Gilla

Liknelse om den girige slavdrivaren. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 14:03:00 i Liknelser,

Det var en gång en adelsman som bodde på landsbygden i en fin herrgård, och som var så girig att han gav för lite mat åt sina slavar som jobbade på åkern och lagade hans mat. Ändå tvingade adelsmannen slaverna att jobba. De blev magrare och magrare, och till slut dog alla slaverna av svält. Adelsmannen var för fet (han hade lyxat sig så mycket) och hade för dålig kondition och för svaga

armar för att kunna ta över slavernas arbete och odla tillräckligt mat åt sig (han hade inga pengar att köpa nya slavar för, dem hade han slösat bort på lyx), så detta ledde till att han magrade och magrade, och till slut dog även han av svält.

(En eloge till Jesus av Nasaret och Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), vars fyndiga liknelser inspirerat denna liknelse. Jag hade en period på Wildman-bloggen, i slutet av den, då jag också skrev flera fina liknelser)

Kommentarer (0) 0Gilla

"I thought I was Buddha — you know, just a ‘normal’ feeling when you experience enlightenment". Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-06 13:21:00 i Andlig förvirring, Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

"And so, I sit in the meeting room in the psychiatric hospital. I am a dream patient. Complacent, calm, always smiling to the staff and understanding that they have a tough job. I smile despite the fact that I have been detained for more than a month, that I am ready to go

home, that actually I have a life outside the hospital. But no, they continue 'treating' me as if something is wrong with me. Nothing is wrong with me, I just hold some bizarre thoughts. The first time I ended up in a psychiatric hospital, I thought I was Buddha — you know, just a 'normal' feeling when you experience enlightenment. I felt happy and divine. I thought that I had finally arrived. Only I didn't realise that the destination would be psychiatry which crashed my happy feelings one by one, attaching to them a feeling of shame. They don't want to admit that psychosis can indeed be a spiritual awakening that only a few can dream of. They define it as 'illness' and say that what you experience in your psychosis isn't real. How do they know?"

(Utdrag från denna artikel: Who are they to say I wasn't Buddha?", av Ekaterina Netchitailova, PhD)

Min kommentar: Ja, den som inte blir lite andligt förvirrad ibland i ett starkt andligt uppvaknande, han har nog ofta inte vaknat så djupt. Att vakna andligen är som att komma till ett främmande land där du inte kan språket. Du fattar inte kulturen. Du blir förvirrad och vilsen. Kanske får du en kulturchock? "Psykosen" är ofta en andlig kulturchock (jag har bevittnat detta hos mig själv och andra mentalpatienter). Oförmågan att tolka vad som sker inom en när det gudomliga bryter fram. Det ska man inte straffas för med psykiatrisk fängelse och påtvingade gifter, utan man ska ledas varsamt vid handen av andliga mentorer, mästare, lärare, schamaner.

Kommentarer (0) 0Gilla

Evighetens källfriska, försonande väsen. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-05 14:34:00 i Andevärlden och det paranormala, Brottslingar och brottslighet, Döden, Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Gud, Lidandet, Livet efter döden, Naturlig andlighet, Naturmystik, Naturromantik, Synd, skuld och skam, Änglar och keruber,

Omständigheterna har stor inverkan på en människas lycka. Det stämmer inte riktigt att "var och en är sin egen lyckas smed", och inte heller stämmer New Age-tjafset om att det finns inga offer, att vi behöver inte betrakta oss som offer. Tyvärr är vi ofta offer. Idag mer än någonsin, offer för en förtryckande civilisation.

Man kan vänja sig vid allt, det är sant, men det tar tid och det är tungt. Man kan också bära sina bördor med stoiskt jämnmod, men dit kommer man ofta genom en lång andlig resa.

Jag tror att omständigheterna spelar en så stor roll, att om vi är i rätt miljö, kan vi faktiskt "leva lyckliga i alla våra dagar". Inte utan sorger och bekymmer så länge vi är människor, men ändå med en grundmurad lycka, en styrka som gör att vi tål allt utan att bryta samman.

Det är detta, att miljön spelare så stor roll, som gör att vi, när vi i döden återvänder till den skapelsens varma kokong varifrån vi kom, naturens "andevärld", vårt sanna hem och vår bästa miljö, kan uppnå

en lycka som inte bara är grundmurad och stabil, utan som kan vara för alltid, evighetens stilla glädje, och som inte gör oss uttråkade, ty den är hämtad från evigt friska och fräscha källor; vår djurlikhet och naturlikhet. Det är primärt den ljuvliga miljön som skapar detta, och i så måtto är denna lycka en gåva utifrån, av nåd. Men den har också en bas i vårt innersta, den flödar inte bara till os utifrån, annars skulle vi bli uttråkade. Men vi kommer liksom in i den trygghet som fostren har i livmodern, eller som atomen i stenen har. Vi återvinner vår yttersta naturlikhet, som är atomlikheten. Och denna trygghet är att man inte kan varken mörda, såra, förorena eller låsa in fantasin och tanken och känslan, bortom floden. Sånt hör människolivet till. Atomen fruktar inte helvetet, detta tillhör fantasins förorening, som tillhör den civiliserat mänskliga existensen. Efter döden tas vi upp i det ickemänskliga, och vi glömmar civilisationens absurditeter. Du kan också lägga märke till att sånt försvinner som dag för solen en vacker, solig höstdag ute i skogen, då himlen tycks upplyst av evigheten själv, lika daggfrisk som evigheten. Såna dagar ska du tänka på när ditt samvete plågas av gamla "synder". Och det hjälper också att tänka på en kos trygga väsen där den står och tuggar i evighetens ro, eller för den sakens skull, en snigel. Vi tillhör faktiskt dessa himmelska varelser, även den värsta brottsling gör det. Men brott är inte personlig ondska, som fundamentalisterna vill få oss att tro med sin förorenade deckarfantasi. Nej, brott är som naturkatastrofer, eller som när djuren äter varann. Det kommer inte av någon "synd" i fundamentalisternas mening, utan av en brusten värld, och kommer att försvinna som dag för solen när det är dags för oss att stiga in i den evighetens drömska lövsal där även kon och snigeln har sitt hem. Även brottslingen kommer att stiga in där, ty hen har i hemlighet, i det fördolda, bortom polisens och deckarförfattarnas demoniserande blickar, levt det där livet som

snigeln, kon och alla vi andra har levt i det fördolda; keruben har levt i hans inre också, och ska träda fram ur askan av alla brott på Den Stora Dagen. Den keruben sågs kanske bara av hans katt, om han hade en sådan. Djur ser saker som inte människor ser, inte minst vår paradisiska naturlikhet, som aldrig kan förintas.

Ja, vad är det som ger brottslingen frälsning i döden, om inte förr? Jo att han kommer hem, till det hem som var hans innersta väsens källflöden som människa, att han får rätt miljö runt sig för att även han kan läka ("synden" har inget med skuld och skam att göra, utan det är en brustenhets, ett sår, snarare en medicinsk term än en juridisk term) och återgå till ursprunget. Ty även hen älskade naturen och djuren om han inte älskade Gud och Kristus, även hen älskade Livet, och i Livet gömde sig både "Gud" och Kristus, anonymt i den där katten som hen älskade mer än hen älskade någon människa. Ty den katten hade inget av det där kyrkliga hyckleriet som förpestade all andlighet och "helighet" för denne brottsling, och fick honom att hellre föredra Hells Angels framför präster. Det är väl så många brottslingar har börjat sin mörka bana, som uppror mot falsk helighet.

Men det ligger utforskade hemligheter bortom kriminalromanernas demoniska fantasi, som ger en hopp och glädje och tro på det ljusa i den mest förstörda varelsen på denna planet. Men då ska man gå ut i de höstliga lövsalarna, och sluta läsa deckare och thrillers eller se på våldsfilmer. Eller som jag diktade i December 2010:

"När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung
går du ner i undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung."

Kommentarer (0) 0Gilla

Två starka sånger i samma anda, om hur vi måste lämna all rikedom i döden

Publicerad 2018-11-05 13:39:00 i Dikter och sånger, Döden, Rikedom,

En fattig trubadur

Jag är en gammal trubadur
Som duger just till ingenting
Jag drager land och rike kring
En underlig figur
Jag sjunger mina visor små
För vem som gitter höra på
Min enkla livsfilosofi
Har denna melodi

Du kan ingenting ta med dig dit du går
Nej du kan ingenting ta med dig dit du går
Du behöver inga penningar
När du vid porten står

Och du kan ingenting ta med dig dit du går

Du kanske är en rikeman
Som samlar I en penningpung
Fast den för ut är stinn och tung
Du gnider och går an
En kassakista är din gud
Men så en afton får du bud
Och alla dina slantar små
Vad hjälper dom dig då

Du kan ingenting ta med dig dit du går
Nej du kan ingenting ta med dig dit du går
Du förvärvar dig för penningar
Ett enda litet år
Och du kan ingenting ta med dig dit du går

Jag är en gammal trubadur
Som drager land och rike kring
Och jag besitter ingenting
Av visdom och kultur
Men en sak har mig livet lärt
Att guld det är föga värt
Så du som tror till guld och makt
Ska minnas vad jag sagt

Du kan ingenting ta med dig dit du går
Nej du kan ingenting ta med dig du går
Det finns alltid någon hungrande
Som invid vägen står

Och du kan ingenting ta med dig dit du går.

(Text: Cornelius Vreeswijk)

(melodin kan höras här)

När du går över floden

En liten fattig människa
du föddes av din mor
för att leva några korta dagar här.
Men snart är tiden mogen
och du lämnar denna jord.
Du går bort och kommer aldrig mer igen.

Refr: När du går över floden går du ensam.
När du går över floden lämnas allt.
Inga vänner följer dig,
rikedomen räknas ej.
När du går över floden lämnas allt.

De korta åren går så snabbt,
Snart lider det mot höst.
Med din stund på jorden ville du så väl.
Men vad hjälper det en människa
om hon vinner världen först
men ändå till sist förlorar sin själ.

(Text: Pelle Karlsson)

(Melodin kan höras här, vackrare i slutet av youtubefilmen med "En fattig trubadur" ovan)

Kommentarer (0) 0Gilla

En pessimists angrepp på paradiset

Publicerad 2018-11-04 15:15:00 i Andevärlden och det paranormala, Paradiset/himlen,

I Thorsten Thuréns (han är docent i journalistik och fil.lic. i historia) bok "Pessimistiska manifestet" (2018) frågar författaren dystert "Var det tråkigt till och med i paradiset?"

Vad ska jag svara, med min filosofi "paradisismen", som menar att naturens innersta är paradiset? Ja, jag skulle väl säga att den där Thurén är en sån där typisk civiliserad typ som förlorat tron på livet av ren och pur civilisation, som lever så tråkigt att han ska projicera denna tråkighet på allt. Djur har inte tråkigt, förutom dem vi förpassar till en tråkig tillvaro, husdjuren och boskapsdjuren. Den som lever ett tråkigt liv, han blir tråkig, och han känner att livet är tråkigt. Så enkelt är det.

Thurén skulle må bra av en äventyrlig luff, eller något som piggar upp honom och får honom att känna det nakna livets livgivande

krafter (sova ute i skogen en kall höstnatt, kanske? Gå barfota i snön?)

Thuréns resonemang påminner mig om filosofen C.D. Broad som hoppades att det inte fanns något liv efter döden, ty han skulle få tråkigt efter några tusen år. Vad skulle han ta sig till när han lärt alla världens femtusén språk?

Broad, liksom Thuren, kan inte fatta evighetens väsen, ty de lever inte i detta väsen, och då blir t.o.m. andevärlden tråkig, denna värld som de troende och poeterna har längtat till och sjungit om i tusentals år. Att projicera civilisation på denna värld, gör den förstås tråkig, ty civilisationen är det tråkigaste som finns i kosmos.

Och det är betecknande att bekymret för om paradiset blir tråkigt kommer från vetenskapsmän, inte från helgon, heliga dårar, mystiker, profeter, munkar och nunnor, dessa som lär vara mer bekanta med andevärlden än vetenskapsmännen. De förra har längtat efter det eviga livet med en ofattbar, vän och öm längtan, uttryckt i tusentals sånger om himlen.

Man tror lätt att man tappar livslusten alltmer desto äldre man blir. Men varför är det då så vanligt med tonåringar med depression, medan man kan hitta mycket livsglada gamlingar, som är i full vigör (tänk på Carl-Göran Ekerwald)? Det är något som inte stämmer här, i tesen att ju längre man lever, desto tråkigare blir det. Snarare är det så att ju mer etablerad och civiliserad och borgerlig man blir (detta blir oftast starkare ju äldre man blir), desto tråkigare blir man som person, och då blir också livet tråkigare.

Kommentarer (0) 0Gilla

Att kalla någon "psykotisk" och "schizofren" är som att kalla någon "häxa" på 1600-talet

Publicerad 2018-11-04 14:15:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

Den ungersk-amerikanske psykiatriprofessorn Thomas Szasz (1920-2012) var en av de ledande figurerna inom den antipsykiatriska rörelsen. Han menade att behandlingen av "mentalsjuka" liknar medeltidens häxförföljelser, med metoder som i grymhet kan liknas vid dessas. Han ville inte tala om psykisk sjukdom, utan ville istället kalla det "livsproblem". "Psykisk sjukdom" har ingen biologisk grund i hjärnan, så att det skulle vara fel på hjärnan rent biologiskt, menade han. Det fanns inga vetenskapliga belägg för detta (och heller inte senare har man hittat några sådana, däremot skapar de psykiatriska drogerna fel i hjärnan, och det kraftigt också).

Jag håller med. I samma anda skulle jag vilja säga att idag har orden "psykos", "psykotisk" och "schizofreni" blivit så laddade av maktmissbruk och förföljelse av psykiskt avvikande och oliktankande, att det börjar likna på hur ordet "häxa" använts historiskt. Att kalla någon "psykotisk" är som att kalla denna "häxa" i gamla dagar. Det är lika mobbande, lika sigmatiserande, lika förföljande och politiskt farligt som att man på 1600-talet kallade

någon "häxa" (se artikel om häxprocesserna i Sverige här). Lika riskabelt för den som får stämpeln (veteranpsykiatrikern Peter Breggin säger att det att gå till en psykiatrikers mottagning idag är ungefär det farligaste stället du kan hamna på). Idag har ordet "häxa" mist sin politiska farlighet, ingen blir förföljd för att bli kallad "häxa", det är ungefär som att säga "din jävel". Men om du kallar din arbetskollega "häxa" i offentligheten blir det ramaskri bland dina arbetskolleger, även om de också inte gillar denne kollega, ty det anses som mobbning. Om du kallar din arbetskollega "psykotisk" om hon avviker psykiskt, utanför de vedertagna normerna, kommer ingen att säga ett skit om de håller med dig om att kollegan är "psykotisk". Det är totalt accepterat. Även om det leder till din arbetskollegas psykiska undergång på dårhuset, så att hen resten av livet lever som en skugga av sig själv, nerdrogad, ensam och utstött, utanför arbetslivet med djupa skador i hjärna och kropp p.g.a. de psykiatriska gifterna.

Det här är så grymt och ruttet och vidrigt att man kan koka av ilska. Vi verkar tro att vi är moraliskt rena när vi tar avstånd från historiens grymheter, från fascism och häxbål, alltmedan vi är totalt blinda för vår tids värsta fascism och häxbål, den grymma förföljelsen av de psykiskt avvikande, både bland barn, vuxna och åldringar. Vi deklarerar vårt motstånd mot tortyr, alltmedan vi bakom kulisserna överger vårt samhälles svagaste till grymheter som är så utspekulerat subtilt djävulska att vi inte ens märker deras grymhet; kemisk lobotomi, att tvinga massvis av svaga, sköra människor att bli knarkare på fruktansvärda droger, att driva människor till självmord mm.

Jan Guillou borde inte ha skrivit boken "Häxornas försvarare (2002)", utan en annan bok, nämligen "Mentalpatienternas försvarare". Det hade varit moraliskt rakryggat på riktigt. Att försvara vår tids kättare. Du får ingen på halsen om du försvarar 1600-talets "häxor", men du kan nog få problem om du får psykiatriker på halsen.

Det är så lätt att se historiens grymheter, och så svårt att se vår tids motsvarigheter till dessa grymheter. Särskilt om du står på maktens sida, som Guillou gör. Ty vår tids motsvarigheter till historiens grymheter liknar ofta inte på de historiska grymheterna. De grymma skulle inte ha fått det igenom om deras grymheter hade liknat på Hitlers. Grymheten måste ständigt ta nya, oigenkännliga former, och det har psykiatrin sannerligen gjort, ty motståndet mot detta själsslaktsapparat är minimalt. Psykisk tortyr går inte alls att spåra lika lätt som fysisk tortyr, kemisk lobotomi inte alls lika lätt som fysisk, kirurgisk lobotomi. Vår tids fascister känns ofta inte igen som fascister.

Jag har ett förslag: kan vi inte börja prata om de s.k. "psykoserna" med termer som "andlig förvirring" och "livsproblem" istället för giftiga, livsfarliga ord som "psykos" och "schizofreni", som varit med och drivit mången själ till självmord? De giftiga orden för med sig en stigmatisering som de "mentalsjuka" ofta sedan bär resten av livet, och som får människorna att tro att de är obotligt sinnessjuka. Ordet "andlig förvirring" ger intryck av att det är något övergående, något som kan läkas på naturlig väg (och det gör det faktiskt, om inte psykiatrin blandar sig i för mycket!), vilket inger hopp, både för den drabbade och dennes omgivning. Det är när vi tappar hoppet för någon, som vi överger dem till helvetet, till tortyr, ja till plågor för

resten av livet. Det är ett brott att tappa hoppet för en människa, det är att demonisera denna arma varelse, något som rättfärdigar tortyr.

Jag minns första gången jag var tvångsvårdad på Jorvs psykiatriska avdelningar i Esbo, Finland, och jag pratade på ett vårdmöte med min psykiatriker om utsikterna att kunna bli frisk. Jag frågade henne om jag inte kunde läkas på naturlig väg, så att jag kunde sluta med dessa fruktansvärda psykmediciner. Nej, sa psykiatrikern, det går inte. Du måste äta psykmediciner resten av livet.

Det var en chock för mig att höra detta. Det var med och förlamade mig psykiskt. Ja hela vistelsen på detta helvete till psykiatrisk avdelning, hade en förlamande verkan på mitt psyke. Det var som om det stod på dörren till avdelningen "Ni som går in här, låt hoppet fara", såsom det stod över porten till helvetet i Dantes Den gudomliga komedin. Så upplevdes det. Så plågsamt var det där, och så litet hopp gav psykvårdarna och psykiatrikerna oss patienter.

Hoppet är faktiskt allt vi har. Utan det tar vi livet av oss, detta som är så vanligt bland mentalpatienter.

Att beröva en människa dess sista hopp är grovt kriminellt, brutalt, psykisk misshandel av värsta sort, ja andlig terror.

Jag tror inte psykiatrikerna fattar vad de håller på med.

Kommentarer (1) 4Gilla

Jag sjunger min tonsättning av Walter Dan Axelssons sång "Mitt land är kusten med gamla byar" på youtube

Publicerad 2018-11-04 13:48:17 i Andevärlden och det paranormala, Dikter och sånger, Landsbygden, Naturromantik, Romantik,

Här kan ni höra min tonsättning av Walter Dan Axelssons ljuva sång "Mitt land är kusten med gamla byar", från diktsamlingen "Innan vinden vänder och går hem" (2012), som recenserades i Tidningen Kulturen, läs recensionen här.

Det är längtan till landsbygden och fjärran tider (som jag delar med Walter), och öm romantik, som rinner ut i andevärlden!
Kommentarer (0) 0Gilla

Aforism

Publicerad 2018-11-03 13:18:00 i Aforismer, Kritik av vetenskapen,

Våra bästa intellekt är fjätrade på universitetens intellektuella pinobänkar.

(Säger jag som har studerat två och ett halvt år på universitet (Åbo Akademis teologiska fakultet). Jag menar dock inte att det är tortyr att studera, bara (lite humoristiskt) att det är bra plågsamt i jämförelse med fria studier)

Kommentarer (0) 0Gilla

LITA . Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-02 16:12:00 i Allmänt,

LITA

Lita på det lilla, sköra, bräckliga livet...

Den som inte syns, inte skapar stora

rubriker, eller närs av storslagna fantasier...

utan bara är ... i all sin enkelhet och brustenhet.

Kanske lite som det lilla, vilda liv som

Naturen har att erbjuda

Det är lycka.

Kommentarer (0) 0Gilla

SAGA OM EN MAN SOM FÖRVANDLADES TILL ETT TRÄD...*2017* dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-02 16:01:00 i Allmänt,

SAGA OM EN MAN SOM FÖRVANDLADES TILL ETT
TRÄD...*2017*

En man förvandlades till ett träd

för att komma i kontakt med Naturens

innersta väsen...

Han öppnade sina grenar och blev till ett

stor trygg bo till alla djur som i Naturen bor...

Han blev vän med alla som kom förbi och

bjöd sitt väsen till alla som behövde skydd...

Han lärde sig känna in alla årstider i sitt inre

lik tiden som försvinner .

Lyssnade till vinden och kände rysningar genom

huden , lik floder som rinner ...

Såg regnets våta tårar vattna hans rötter inne i jorden

bördiga slätter...

Kände in solens värme som smälter snöns vita nätter...

Åren gick och han kände sig lycklig och rotat i sig själv

utan att behöva fästa sig vid någon speciell ...

Men så en höstdag, flög en vacker älva förbi och satte sig

på hans trädkvist ...Hon hade så vackra ögon att han

förelskade sig djup och utan skydd av den ömhet som

strålade ut ur hennes mjuka blick ...

Först blev han rädd och ville springa sin väg, men hans

rötter hängde inte med ...så han stannade till och teg.

Men till sist förstod han att älvan kunde bli hans brud

och dela hans liv eftersom hon var oförstörd och vild

precis som trädet som han hade förvandlats till...

Kommentarer (0) 0Gilla

Meningsfullt arbete är den bästa medicinen mot leda. Aforism av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-02 15:14:00 i Aforismer,

Meningsfullt arbete är den bästa medicinen mot leda, man kan nämligen alltid hitta på något att arbeta med. Om inte annat, luffa (detta är arbete), lära sig språk, översätta böcker, sticka och sy, göra miniböcker, göra klipp- och klistreböcker, skriva brev osv.

Kommentarer (0) 0Gilla

Love Peace Anarchy *2018* Dikt och Foto av Titti Spaltro

Publicerad 2018-11-02 14:09:00 i Allmänt,

LOVE, PEACE AND ANARCHY*2018*

Vi ligger vid en liten lekplats inne i ett litet trähus , där den friska skogsluften tränger in genom fönstret öppna grind..... Låter vinden smeka min kind medan jag myser av sovsäckens varma tyg och somnar sen in vaggad av skogens frid...Vaknar upp dagen därpå, av frostens kyla som täcker våra sovsäckar och ryggsäckar med ett tunn glittrande yta... Tittar sen upp mot takets ena hörn, där någon har ristat in en text ..."Peace , Love and Anarchy med stora bokstäver på trädväggen. Jag ler...och tänker att Naturen ger oss alltid tecken för att kanske meddela oss att vi är på rätt väg...genom symbolernas värld... som leder oss fram under vår Klimatmarsch...så jag sa, tack, för en underbar natt, i Naturens famn...

Kommentarer (0) 0Gilla

Psykiatrin är ett enda stort hjärntvättsapparat. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-01 11:16:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

När var det vi började "bota" mentalsjuka med hjärntvättsmetoder?

Om du straffas med fängelse och tvångsmedicinering med vidriga gifter för att du tänker för fel, och inte släpps fri innan du formats i dina tankar tillräckligt till likhet med dina fångvaktare och psykiska bödlars tankar, så att du "anses frisk", är inte detta rena rama hjärntvätten? Denna beskrivning passar väl på psykiatrin, och psykiatrin är också i sanning ett enda stort hjärntvättsapparat, en gigantisk hjärntvättmaskin, i likhet med de som diktaturer och inkquisitionen på medeltiden använt för att tysta ner olikstänkande. Problemet är bara att denna maskin nu är global, och den behövs för att vi ska kunna fortsätta mörda naturen och plåga djuren och de fattiga utan att bli stoppade.

När började man tro att tvång och straff kunde läka en människas själssår och andliga förvirring? När var det vi miste tålmodet och började plåga de sinnessjuka för att tvinga fram "normalitet" (som ofta bara var att de började spela normala för att slippa sina plågoandar?)

Kommentarer (0) 0Gilla

Psykiatrin behandlar de mentalsjuka som civilisationen i övrigt behandlar naturen. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-01 11:01:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

Psykiatrikerna är som små mikrokosmosar av civilisationen (de saknar oftast allvarligare civilisationskritik och helhetstänkande, för att inte tala om humanistisk allmänbildning (Johan Cullberg är ett av undantagen!), och är väldigt "civiliserade", i negativ bemärkelse); så som civilisationen behandlar naturen, så behandlar psykiatrin mentalpatienterna. Dess gigantiska bulldozrar kör genom släktenas själalandskap, nu som förr, och mejar ner de vilda skogarna, för att plantera sina gigantiska drogodlingar och gräva sina jättelika kolgruvor som förgiftar och förorenar planeten och människorna.

Psykiatrikerna är ofta blinda för det fruktansvärda sammanhang de är länkade till; den omnicidala civilisationen. De verkar faktiskt inte i ett vakuum.

Kommentarer (0) 0Gilla

Ett försök att ta ett steg tillbaka och se på psykiatrin ur ett större perspektiv. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-01 10:49:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

Psykiatrin i världen är uppbyggd på att man, när man är psykiskt sjuk, ofta låses in i fängelser (om man är alltför mentalt avvikande) med ett gäng av samhällets mest psykiskt sjuka, och med dessa skall man tala, dag ut och dag in, ofta i flera månader. Med psykvårdarna och psykiatrikerna talar man nästan ingenting. Och inte nog med det, man ska också tvingas mot sin vilja käka farliga gifter, ja rena droger, som gör en ännu sjukare i skallen. Och sen till slut, ska man få en s.k. "diagnos", ofta en "stämpel i pannan" på att man är obotligt sjuk, så att man tappar hoppet och människornas förtroende för en (man har denna diagnos ofta resten av livet, fast man blivit frisk), så att man tror att man måste knarka psykiatrins giftiga, själsdödande droger resten av livet och leva på sjukpension utanför de vanliga människornas liv, som utstötta, ofta ensamma existenser (om man inte har den stora turen att få bo på ett gruppboende för mentalpatienter) utan riktig sysselsättning, utan något att kämpa för. Och detta kallar dom "vård"!

Foto av Titti Spaltro

Poetens motto

Publicerad 2018-10-31 15:04:00 i Aforismer, Konst och kultur,

Den som ska överlev på verklighetens tunna mjölkekost,
han sig en Edamost av verkligheten göra måst.

Aforism skriven 23.2.2007

(Ur skriften "Aforismer 2006-2008")

Kommentarer (0) 0Gilla

Guinness rekordbok: galenskapens rekordbok. Aforism av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-30 16:25:00 i Aforismer, Kritik av teknologin, Självplågeri,

Om du förbluffas över självplågeriet i öst bland fakirer, yogin, sadhun och eremiter, läs då lite grann i Guinness Rekordbok, och plötsligt ser du att vi är minst lika självplågande i väst, om inte mer. Guinness rekordbok borde döpas om till galenskapens rekordbok. Och vår religion? Teknologin, sekulariserad magi. Det syns i den boken

Kommentarer (0) 0Gilla

Bra sagt av Vilhelm Ekelund om umgänge med människor

Publicerad 2018-10-30 10:36:00 i Aforismer, Barnen, Fattigdom, Filosofi om människan, Hemlöshet,

"— Jag instämmer av hjärtat i Sören Kierkegaards mening: att barn och mycket åldriga äro det enda slags människor, som det stundom kan vara någon vila för sinnet i att tala vid. Från alla de s.k. intelligenta samtal, jag varit vittne till, skulle jag förgäves söka att erinra mig ett ord, som varit värt så mycket som fem öre. För resten får jag bekänna, att jag som oftast känt mig bättre bland de brännmärkta och förolyckade än i vad man kallar "hyggligt folks" sällskap."

(Poeten Vilhelm Ekelund (1880-1949) i Ars Magna, 1954, från denna sida)

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om mitt internetförhållande. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-29 12:42:00 i Community, Om datorer, internet och Facebook,

Underligt fenomen jag har lagt märke till i min själ, som jag har haft så länge jag varit internetknarkare: trots att internet liksom ska vara frihetens yttersta station, där hela världen öppnar sig för en, där man kan kontakta vem som helst på Facebook, nätverka med alla sina vänner, vara med i vilken grupp av likasinnade som helst, och finna hur likasinnade som helst, så tillbringar jag ändå en relativt stor del av tiden där till att speja efter tecken på att bl.a. just datorerna och internet ska kollapsa, ja, att civilisationen som helhet ska kollapsa. Trots att jag vet att det är också internets slut. Det är som om jag inte är hemma på internet, som om den aldrig kan tillfredsställa mig, som om den bara är ett dåligt substitut för det verkliga livet där ute i verkligheten. Och jag klarar heller aldrig att riktigt fördjupa mig i något på internet, såsom jag kan med människor och böcker ute i det riktiga livet. Har ni märkt det samma? Man bara surfar, ytligt, läser det mest aktuella, det som kan svara på något man undrar just för tillfället. Sen sitter man där ibland till slut och undrar vad man ska ta sig till.

Och så har jag märkt att jag ständigt tar till internet, eftersom det finns så lite verklig gemenskap där ute i det verkliga livet i Stockholm. Det händer så lite, helt enkelt. Alla är liksom upptagna, och det är bara ens vänner som bryr sig om en, de få verkliga man

har i Stockholm. Tusen mil borta från de där 150 människorna i ens stam i Amazonas djungel som verkligen bryr sig om en.

Kommentarer (0) 0Gilla

Vad det kan betyda att ha sitt namn inskrivet i Livets bok. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-28 13:00:00 i Babylon, David Petander, Framgångsteologi, Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Livets bok, Martyrerna och de andliga soldaterna på fronten, Skökan och det budlösa evangeliet,

Vad är det att ha sitt namn inskrivet i "Livets bok", som Uppenbarelseboken talar om bl.a. i kap. 21:27: "Aldrig ska något orent komma in i den (den himmelska staden, min anm.), och inte heller den som ägnar sig åt skändlighet och lögn, utan bara de som är skrivna i Livets bok som tillhör Lammet". Kanske är det det att Naturen och Naturens andevärld kan "räkna med oss" i kampen? Kampen för Livet? När vi bytt sida i det stora Kriget mellan civilisationen och Naturen, mellan Babylon och det Nya Jerusalem, mellan Odjuret och Lammet? Så att himlen kan räkna med oss i kriget? Ja, när vi liksom "noteras" "där uppe"? När Naturen får hopp om vår själ under detta liv? När vi vaknar ur den "civiliserade" slummern, medelsvenssonlivet, och börjar, likt Kristen i Kristens resa (den allegoriska romanen av John Bunyan), bryta upp från Undergångens stad för att påbörja vandringen till den himmelska staden? Det är svårt att ha hopp för en Zlatan så länge han lever här

på jorden. Han väntar väl tills uppvaknandet är oundvikligt. Man "räknar" liksom inte med honom på den andliga fronten. Han har helt enkelt inte sitt namn inskrivet i Livets bok (men märk att jag inte tror på helvetet), utan i Babylons böcker och annaler.

Jag skulle säga som de kristna säger, att det att ha sitt namn inskrivet i Livets bok, det är att vara "frälst", blivit räddad från "syndens" välde, att tillhöra "Kristus" och "himlen". Men då är det rätt många kristna, präster och pastorer och biskopar som inte är frälsta (vem jag räknar som frälsta, kan ni läsa om här, se åttonde stycke i inlägget) . Ty de är svåra att räkna med där ute på den andliga fronten. Ack, om bara Stockholm hade fler präster som David Petander! Han var frälst. Men i Allhelgonakyrkan (Svenska kyrkans minsta och enklaste kyrka i Stockholm?) börjar prästerna närma sig frälsningen, jag älskar den kyrkan.

Kristendomen är nämligen ingen hobby, ingen trevlig syförening, inget hallelujabönmöte. Vi står nämligen mitt i ett krig, med massa stupade andliga soldater som behöver vårt stöd och vår solidaritet.

De vi inte räknar med, ser inte detta krig (vilken abyss mellan en typisk andaktsbok och boken "Endgame" (2006) av Derrick Jensen, en av våra andliga soldater på fronten!) Ty de lever i mediernas pseudoverklighet, och har insupit prästernas skökovin (Uppenbarelseboken 17), den Babylonhorande andlighetens budlösa evangelium (tänk på vad N.P. Wetterlund skriver i "Andens lag!"):

"Och en av de sju änglarna med de sju skålar kom och talade med mig och sade: »Kom hit, så skall jag visa dig, huru den stora skökan får sin dom, hon som tronar vid stora vatten, hon som jordens

konungar hava bedrivit otukt med och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna. Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet." (Upp. 17:1-4)

I det budlösa evangeliet behöver man inte offra något (tänk på framgångsteologin, detta evangeliums yttersta konsekvens!), inte ens för de plågade djuren och miljön, alltmedan fängelserna runt om i världen, både de vanliga och de psykiatriska, rymmer talrika stupade andliga soldater - martyrer som offrat allt. Prästernas skökovin är dessa martyrs andliga blod, ty martyrer har slaktats andligen (de är ett med det slaktade lammet) mycket p.g.a. Babylonkyrkans budlösa evangelium, där man har levt bekvämt och lyxat sig på andras lidande och där man systematiskt ignorerar Livets lagar, dvs. Naturens lagar, och förkunnar att man kommer till himlen utan att röra ett finger för att lindra världens massiva lidande, uppkommet genom bl.a. just denna förkunnelse. "Frälsning genom tro allena" kallas det, med Martin Luther som dess stora profet. Men min vän, du kommer inte till Paradiset innan du får Paradisets liv i din själ, Paradiset är ingen plats, det är ett tillstånd, ett tillstånd som är full av medömkan med dem du har trampat på i alla år. Och när det händer, när du får detta liv i din själ, då står du plötsligt på fronten, i krig. Och då riskerar du att Babylon stöter ut dig som något främmande. Men var inte rädd då, en långt större och långt varmare gemenskap öppnar sig för dig där ute.

Kommentarer (0) 0Gilla

En liten meditation över vår magiska kropp. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-28 12:26:00 i Aforismer, Filosofi om kroppen, Filosofi om människan,

Det är intressant att meditera lite över vår kropp. Hur magisk är den inte egentligen? Hur kan alla våra organ operera självständigt, utan vår viljas medverkan? Och hur kan de alla samarbeta så perfekt? Vilken kraft är det som rör och styr det autonoma nervsystemet, som styr alla organ? Är organen och det autonoma nervsystemet levande, självständiga varelser med medvetanden? Och om inte, vad är det som då styr dem, vilket medvetande styr dem, om inte det är vårt?

Hur kan det mesta i kroppen fungera perfekt i 70-80 år, nästan en evighet? Jag kan inte komma till någon annan slutsats än att det hela är gudomligt, paradiskt. Det ger en hopp att meditera över detta.

Kommentarer (0) 0Gilla

Godheten som gåva. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-27 14:47:00 i Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Godhetens och kärlekens filosofi,

Att säga att det att vara god är ett krav, är ett hån mot godheten. Ty att vara god är en gåva, den sannaste gåvan av alla, ty det är det som gör en verkligt lycklig, mer lycklig än andras godhet mot en själv. Den som känner godheten som ett krav över sig, har missförstått saken, ja har väl trauman av att någon försökt tvinga på en förmågan till godhet med lagar och regler och straff och hot, och en sådan människa måste se upp så den inte sukter efter sopor istället för det sanna guldets i tillvaron, som ju godheten är. Tyranner kan nämligen få en att sukta efter sopor (som deckare och kvällstidningsskvaller) om de har lyckats förstöra godheten för en genom att förvandla det till ett krav som skulle vara en gåva, samt genom att komma med vidriga, onaturliga krav som ingen kan någonsin göra av hjärtat (som kraven att jobba likt maskiner i fabriker). Att ta emot godheten som gåva i sitt inre - se där rättfärdiggörelsens innersta väsen, vad frälsningen handlar om, och det kan man bara genom att först befrias från "lagen", från kravets perversionser, så att man ser godhetens ljuvlighet, vilken lycka den ger en människa, och det ser man först i Jesu och helgonens och de fångna djurens anleten, när man riktigt känner sig älskad av dem, och ser vilken glädje denna kärlek skänker dem. Godheten måste liksom inympas i den fördärvade själen genom andras godhet, inte genom lag, krav, hot och straff. Det som sker i det förstnämnda fallet är att lagen förvandlas till evangelium, och kravet till gåva, genom att man älskar lagen och kravet djupt inifrån. Man kan aldrig gå förbi lagen och kravet (den objektiva moralens

sanna, inre lag och krav), bara förvandla dem genom kärlek till gåvor.

"...Tvenne lagar styra
detta liv. Förmågan att begära
är den första. Tvånget att försaka
är den andra. Adla du till frihet
detta tvång, och helgad och försonad
över stoftets kretsande planeter
skall du ingå genom ärans portar. "

(Erik Johan Stagnelius i dikten "Suckarnes mystär")

Kommentarer (0) 0Gilla

Vi behöver mänskligare helgon. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-27 14:16:00 i Franciskus av Assisi, Helgonen, Heliga dårar, Kyrkohistoria och allmän historia, Naturlig andlighet, Schamaner,

Det är vinnarna som skriver historien. Så ock inom kyrkohistorien. Vem är vinnarna i kyrkohistorien? Maktmänniskor för det mesta. Påvar, biskopar, präster och teologer. Babylonmänniskor. Det är de som gjort urvalet när det gäller vad vi ska skriva om och vad vi lär

oss i böcker och skolor. Det är de som valt våra helgon. Våra främsta andliga förebilder.

Är det så konstigt att det blir ett dåligt urval när det är Babylonmänniskor som gjort urvalet? (tänk på att Ignatius av Loyola, en inkvisitor, är helgonförklarad i katolska kyrkan). Att få är verkliga helgon? Att vi har så få naturbarnshelgon, som har haft kontakt med naturen och sin djuriska natur, och istället så många civilisationsbyggande, kolonialistiska helgon? Varför är Franciskus av Assisi en sådan solitär som naturbarnshelgon? Och även han hade liten kontakt med det djuriska, och var dessutom katolik som sökte påvens godkännande. Katolicismen, kanske den mest brottsliga institutionen någonsin, om man tänker historiskt, och den var värst på medeltiden.

Vilket lamt helgon Franciskus, vårt bästa kristna helgon bland dem som står i böcker, trots allt är. Han dög inte när jag skulle ha mina djupa utvecklingskriser för att förvandlas till vildman, till djurisk varelse, bli ett med min djuriska natur. Inga helgon dög då. Inte ens Jesus. Här uppenbaras det vilka som skrivit kyrkohistorien. Att den skrivits av män (sic!) som glömt naturen och det naturliga. Som valt omänskliga, onaturliga helgon åt oss i böckerna, helgon som är till lite hjälp när vi ska möta naturen, verkligheten. Jesus och kyrkans helgon frestar oss istället till att lägga ner vårt bondförnuft (tänk på hur Luther, om han kan kallas helgon, hatade förnuftet) spela roller, bära masker, idka självdestruktivitet (gå frivilligt till tortyrkölden!) och förakta och nedvärdera kroppen, kvinnan och sexualiteten.

De flesta av de verkliga helgonen står tyvärr inte i kyrkans böcker. Knappt i sekulära böcker. Ty de uppskattas inte av maktens män,

vanligtvis. De har vanligtvis inte de där vanliga religiösa grillerna i skallen som helgonen förväntas ha. De är ofta självständiga. De har sinne för hedendom, för glädje och skämt. Män inte de verkliga helgonen mer står att finna bland anonyma luffare och anonyma heliga dårar genom historien, än i våra böcker, luffare och dårar som räddat sig just genom sin anonymitet, genom sin sunda självbevarelsedrift och sin förmåga att försvara sina fysiska (ofta bara sin kropp) och psykiska revir, som fått dom att smyga som rådjur, tassa försiktigt kring tårna på dem som faktiskt skrivit historien och kyrkohistorien, och som, likt tyranner, ofta inte tålt synen av helgon som skulle störta deras makt.

Vad är resultatet av att vi inte serveras verkliga helgon som våra förebilder? Jo, att vi, när vi kommer i andliga utvecklingskriser inte får verklig hjälp till att orientera oss och inte förlora förnuftet, men att vi istället ofta hamnar på psyket istället, bl.a. för att våra helgon inte lär oss psykiskt självförsvar, utan vi går rakt in i lejonets gap, inkvisitorernas gap, nu som förr, ofta just de samma som har räckt oss helgon som inte lär oss sunt bondeförnuft och djurisk integritet. Vi saknar helt enkelt andliga mentorer och sanna själavårdare, äkta förebilder. Vad vi istället har är prästerskapets och psykiatrins förljugna skara * av andliga krymplingar, skapta av falska förebilder, falska helgon.

En bra schaman med lång erfarenhet av naturens andevärld och naturlig, hednisk andlighet, var kanske vad vi behövde. Inte en Jesus, som gick rakt in i lejonets gap. Förnuftet måste komma tillbaka till helgonskapet.

Men om man i sin andliga utveckling kommer till att kyrkans helgon inte duger längre, att man behöver bättre helgon som förebilder, eftersom man växt förbi kyrkans helgon, bl.a. p.g.a. för mycket hedniskt tänkande hos sig, vad blir reaktionen? Jo, jantelagen kommer upp, anklagelsen om hybris. Vem tror man att man är? Bättre än Jesus och Franciskus? Sådana anklagelser kan få vem som helst att krypa till korset igen och bli "ödmjuk", ställa sig in i leden igen. Men tänk om historien kryllar av helgon som varit bättre än Jesus och Franciskus, bara att de inte skrivits om, ty det tjänade inte kyrkans intressen? Så tror jag det är. Historien kryllar av andliga original och luffare och bydårar och schamaner som haft långt mer bondvett och en långt mänskligare och naturligare andlighet än både Jesus och Franciskus. Men det har varit folk som inte passat in i helgonstereotypen. De kanske skämtade för mycket och för makabert, pruttade för mycket, var för lortiga, och knullade för mycket? Helgonstereotypen har dödat många naturbarns naturliga andlighet och fått honom att gå Babylonkyrkornas ärenden. Priset för att få sitt namn ingraverat i historiens annaler har ofta varit hög. Priset för ära är ofta korruption, nu som alltid. Men bättre att satsa på evighetens annaler än kyrkans och Babylons annaler. Då kommer inte döden som en så stor chock, ty då är liksom ens namn "skrivet i Livets, dvs. Naturens bok" (det är faktiskt naturen som är Livet, det har inte bibeltolkarna tänkt på när de tolkat Uppenbarelseboken 21:27: Aldrig ska något orent komma in i den, och inte heller den som ägnar sig åt skändlighet och lögn, utan bara de som är skrivna i Livets bok som tillhör Lammet).

Våra största helgon, husdjuren och boskapsdjuren (livstidsfångar hela bunten! Lidandesgemenskap med Kristus!), får aldrig sitt namn med i kyrkans bok. De lyser starkast i Naturens, dvs. Livets bok, och

detta faktum kommer man kanske att snubbla över den dag då det är dags att möta Verkligheten och gå in i de verkligt Saligas skara, bortom allt kyrkligt hyckleri, all trångsynt och onaturlig andlighet. Då märker du att den sanna andliga hierarkipyramiden inte är som kyrkans, med toppen upp (en där uppe, Gud) och botten ner (de fördömdas miljarder), utan den har toppen ned (maktmänniskornas relativt fåtaliga skara) och botten upp (alla Naturens oändligt många ickemänskliga varelser, ja kosmos själv). Då förstår du också att det inte är hybris att tro sig stå över de där på botten och de onaturliga helgon de valt ut, utan ödmjukheten är snarare att häva sig över dem och ingå i ett mycket ljuvare, oändligt stort sammanhang.

Vi behöver mänskligare helgon.

P.S. Kom dock alltid ihåg att det ändå är en abyss mellan Franciskus och den rika överklassmannen från Östermalm som shoppar i shoppingcentret, när det gäller sann helighet (detta sagt till Franciskus' fördel. Bara för att ha lite perspektiv, och för att få oss att förstå hur djupt vi har fallit)

* dessa två skaror är två sidor av samma mynt, de religiösa fundamentalisternas och de vetenskapliga fundamentalisternas präster och själavårdare

Kommentarer (0) 0Gilla

Varför är gamla människor så godmodiga? Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-27 13:29:00 i Döden, Kyrkohistoria och allmän historia,

Varför blir gamla människor ofta så milda, godmodiga och mysiga? Är det dödens förvandlande kraft och historiens värme? Att gamla är så fulla av historia och erfarenhet? Ett tecken på att livet är något gott, trots alla lidanden, som ju blir mer frekventa på ålderdomen.

Och kan det också bero på att gamla människor inte har så mycket att förlora, de är mer avslappnade, ty de har lämnat karriärens kyla?

Kommentarer (0) 0Gilla

Varför jag inte skulle kunna vara politiker. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-26 10:26:00 i Politikerna,

Att ställa upp i val till riksdagspolitiker idag, för att reformera politiken, är ungefär som att man hade ställt upp i ett val till att bli inkvisitor på medeltiden (om sådana val hade förekommit), för att reformera tortyren av kättarna till lite mindre plågsam tortyr. (sagt i samtal med luffaren Ari Viklund)

Vad händer om du vill avskaffa tortyren? Du skulle inte ens ha fått en chans att ställa upp i valet till inkvisitor. Så ock idag. En anarkist kan aldrig bli kandidat i riksdagsvalet. Inte ens till att kandidera för miljöpartiet.

Kommentarer (0) 0Gilla

LIGGER IN I MODER JORDS LIVMODER OCH VILAR...Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-10-25 14:56:00 i Allmänt,

LIGGER IN I MODER JORDS LIVMODER OCH VILAR
...*2018*

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... tryggt och i harmoni med lövens brus och långt bort från Civilisationens illusoriska liv...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... under en bädd av mjuka fjun , kvarlämnade av fåglars flykt in i frihetens vida duk...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... upplyst av solens klara blick som blåser bort århundranden av förtryck ...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... och lyssnar på vargens yl, som spränger alla gränser som finns och berättar om sitt vilda liv in i steppens karga hud...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... och ser på trädens blomstrande liv , full av metamorfosens eviga alkemi ...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar ... hör min andnings djup som får mig att känna enhet med Naturens sus dit allt återvänder till slut...

Ligger in i Moder jords livmoder och vilar...

Kommentarer (0) 0Gilla

Aforism om atomgudarna av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-25 14:07:00 i Aforismer, Min mikrolivsfilosofi,

Om det är atomerna som är gudarna, vilket jag tror - då formligen
simmar vi i gedomssubstans.

Kommentarer (0) 0Gilla

MAGISKT MÖTE MED ENHETEN Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-10-23 16:48:46 i Allmänt,

MAGISKT MÖTE MED ENHETEN...*2018*

Vad underbart det var idag, att få ta del av ett flock fåglars flykt,
genom att följa deras vingars rytm med min blick... och sen vrida
min kropp runt, när jag såg dem tillsammans cirkla runt inne i
himmelen vida rum... Kände mig en del av en enhet och glömde bort
mig själv för att dansa och förena mig med universums själ ...och när
de till slut försvann ur min sikt ,var mitt hjärta lite sjuk av en längtan
att få följa med till frihetens ljuva hem... men jag saknar vingar och
kunde inte flyga med... Kvar av denna möte, är bara känslan av
enhet och drömmen om att kanske en dag åter få uppleva denna
magi genom min fantasi, så att jag kan känna mig del av deras
paradis...

Kommentarer (0) 0Gilla

En anarkoprimitivistisk messias. Recension av Daniel Quinns roman "The story of B. An Adventure of the Mind and Spirit" (1996), av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-23 16:10:00 i Anarkoprimitivism, Antikrist, Daniel Quinn, Djurismen, Jesus, Konst och kultur, Messiasteologi, Urfolk,

Amerikanen Daniel Quinn gick bort i februari i år. Under sitt liv här på jorden var han kanske den mest kände anarkoprimitivistiske skönlitteräre författaren, och hans filosofiska roman "Ishmael" (1992), blev väldigt känd på sin tid, och översattes till över 20 språk, den är hans mest kända roman. Jag läste den själv på finska, och det var den som fick mig att upptäcka Quinn och läsa flera böcker av honom.

"The story of B. An Adventure of the Mind and Spirit" (1996) är en del i den trilogi i vilken "Ishmael" är den första boken. "The story of B" är andra delen av trilogin, och tredje delen är "My Ishmael" (1997).

"The story of B" går i samma anda som "Ishmael", och vill leda läsaren till inget mindre än ett andligt uppvaknande; till att se civilisationens fördärv och vilja återgå till den livsstil vi är skapade till av evolutionen, de vilda urfolkens livsstil. Den är en filosofisk roman precis som "Ishmael", och en betydlig del av den består av dialoger och föredrag. Den är skriven i formen av en dagbok.

* * *

Handlingen i boken går ut på att en amerikansk präst i den fiktiva romersk-katolska orden "The Laurentians" som heter Fr. Jared Osborne skickas ut av sin chef Fr. Lulfre för att spionera på en man, Charles Atterley, som skapat stor debatt och en hel skara av efterföljare, en slags ny rörelse, borta i Tyskland, och som Lulfre börjat misstänka är en kandidat till att vara den av Bibeln utlovade "Antikrist", som ska framträda i samband med Jesu återkomst, enligt den kristna myten. Lulfre vill att Osborne ska ta reda på vad denna man går för, genom att som en inkvisitor lyssna till mannens föredrag, skriva ner dem och faxa Lulfre avskriften, samt samtala med Atterley och hans anhängare. Osborne lyder uppdraget, och åker till Tyskland. Genom flera äventyr lyckas han spåra upp Atterley i Radenau (en fiktiv stad), och hör på ett av hans föredrag. Efter föredraget lyckas han spåra upp vart Atterley har tagit vägen, och finner honom på en krog, där han samtalar med honom. Nu inleds en vänskap mellan Atterley och Osborne, som leder till att Osborne, istället för att spela rollen som inkvisitor, mer och mer anammar Atterleys budskap. Atterleys första föredrag (alla hans föredrag som Osborne skriver ner, finns i boken) handlar om "The Great Forgetting", att människorna i civilisationen har glömt att "we are not humanity", att människan inte är skapt för 6000 år sedan som civilisations- och stadsbyggare, utan har levt i tre millioner år som jägare-samlare, och att den civiliserade kulturen, som omfattar både öst och väst (dessa två kultursfärer är i själva verket samma andas barn, samma kultur), bara är en bland 100 000 olika kulturer på denna planeten. Men av någon anledning kom denna kultur att ta över alla andra kulturer, och lägga planeten under sig genom det som

Atterley kallar "totalitärt jordbruk", och genom att försöka tvinga alla andra kulturer att anamma den.

Atterley kallas "B" av folket, B som i "Blasphemer", p.g.a. att hans lära anses som hädelse, som Antikrists verk av en skara kristna fundamentalister. Han har många motståndare.

När Atterley mördas en dag, antagligen genom Fr. Lulfres påbud (p.g.a. alla föredrag av Atterley som Osborne faxar Lulfre), tar Atterleys närmaste vän och anhängare, Shirin, som fungerat som hans tolk (till teckenspråk), på sig rollen som "B", och fortsätter Atterleys verk, att hålla föredrag och leda rörelsen kring honom. Osborne blir god vän med henne, och för många samtal med henne i boken. Han dras ännu djupare in i rörelsen.

Till slut slår Lulfre till igen, och får sina underlydande att spränga sönder den teater där Shirin och hennes närmaste medarbetare ofta håller föredrag, och där de ofta samlas i källaren till samtal, med bl.a. Osborne. Osborne är i teatern när den sprängs, men lyckas rätta sig, och får bara hjärnskakning. Han tror att Shirin och de andra av hennes närmaste är döda. Osborne reser till Amerika för att träffa Lulfre. Han lyckas träffa honom, och tar i samtal med honom på sig rollen av att vara "B", Atterley-rörelsens ledare, han har förälskat sig så i rörelsen. Han återvänder till Tyskland, och hans roll som B ifrågasätts av andra inom rörelsen. Nu är Osborne redo för att Lulfre ska slå till mot honom också. Han blir hemlös. Efter olika äventyr upptäcker han att Shirin lever än, till sin stora glädje, med några av hennes närmaste anhängare, och han går under jorden tillsammans med dem. Romanens sista ord är "You are B", efter att

Osborne förklarat för läsaren att rörelsen lever vidare och kan inte krossas, bl.a. p.g.a. att läsaren läser denna bok.

* * *

Jag har, alltsedan jag omvände mig till Gud som 12-åring, haft svårt för att läsa romaner, de passar inte min litterära smak, men ibland kommer jag över något helt speciellt, som jag bara slukar, som är så aktuellt för mig att det är rena godiset. En sådan roman var "The story of B". Särskilt p.g.a. att jag själv en gång, i "helvetespsykos", trodde att jag var den Antikrist som Bibeln hade profeterat om. Detta p.g.a. att jag hade haft flera Jesus- och messiaspsykos, där jag trott att jag var en ny messias som skulle leda mänskligheten tillbaka till naturen, samt andra gånger att jag var Jesus av Nasaret reinkarnerad, av olika orsaker. Och när jag insåg att jag inte var det, blev jag ju en falsk messias, alltså Antikrist. Och eftersom jag trodde jag levde i de sista tiderna, låg det nära till hands att tro att jag var den där sista stora Antikristen. Quinns roman gav mig verktyg att tänka kring messiasteologin och antikrist-teologin. Ty var inte Charles Atterley just en sådan där naturens messias som skulle leda mänskligheten tillbaka till naturen? Ja, och det var just därför han anklagades för att vara Antikrist. Han och Shirin erkände sig också vara de Antikrister som Bibeln hade profeterat om, och de erkände att de avvek från den kristna frälsningsvägen och att det var de sista tiderna, "den sista timmen" (1. Johannes-brevet 2:18: "Mina barn, den sista timmen är här. Ni har hört att antikrist ska komma, och redan har många antikrister visat sig. Av detta förstår vi att det är den sista timmen"), men bara för civilisationen. För naturen och de vilda urfolken, för alla som följde dem, var Atterleys rörelse den nya dagens begynnelse, deras dag, efter en lång natt.

Ja, hur hade jag inte önskat att en rörelse lik Atterleys rörelse hade funnits där ute idag! Tyvärr finns inget som liknar, om man inte räknar med den anarkoprimitivistiska rörelsen. Och vad händer med folk med sådana anspråk och sånt motstånd som Atterley hade? De råkar inte i katolska kyrkans klor, utan kan däremot råka i psykiatrins klor. Det är psykiatrin som är den stora inkquisitionen idag. Har man en messiansk kallelsemedvetenhet, och är alltför psykiskt avvikande (som anarkoprimitivister inte sällan är), dock utan att tro att man är Jesus reinkarnerad eller liknande, ej heller den enda messiasen, men tror man att man är en "messias" bland många, ungefär som de många messianska rebellerna som fanns på Jesu tid (som t.ex. Theudas, som nog inte trodde han var den enda messiasen, utan endast ville befria judarna från romarna) då går man på farlig mark, som jag skrivit om på "För naturens skull-bloggen" här. Man riskerar psykiatrisk tvångsvård, helt enkelt. I så måtto är Quinns roman inte helt realistisk. Hade han blandat in psykiatriker skulle det ha varit mer verklighetstroget.

"The story of B" är ännu inte översatt till svenska (det är däremot "Ishmael"). Skulle jag en gång hamna på sluten psykiatrisk avdelning igen, då skulle jag gärna använda stora delar av tiden där till att översätta denna bok, så mycket tycker jag om den. Som fri man har jag för mycket annat att göra.

Men jag känner mig igen i Charles Atterley, delvis. Dock utan att ha skapat en rörelse kring min person. Mitt "messianska" * budskap, den s.k. "djurismen", är helt enkelt för underligt och avvikande för att någonsin skulle kunna bli en rörelse. Jag är nämligen ännu mer radikal än Atterley. Återgång till de vilda urfolkens livsstil är inte

tillräckligt. Vi måste också återerövra vår natur som djur, som en djurart. Det är en farlig filosofi, inte minst om du börjar leva den i vår tid.

Om jag ska vara ärlig, så tror jag att mänskligheten har rört sig för långt från sitt djuriska ursprung för att min filosofi någonsin skulle kunna ge upphov till en rörelse, eller bli ett hot mot några religiösa makthavare, som Fr. Lulfre.

Och slutligen en kommentar: Quinn är bra på att beskriva civilisationens inre liv och synder, men famlar när han ska beskriva urfolkens inre liv och vision, det blir liksom dimmigt då.

* Jag tror mig inte vara någon enda messias, det har jag för det mesta inte trott genom min historia som "mentalsjuk", dock har jag ibland flippat till att tro det i psykisk förvirring när alltför konstiga saker skett. Men däremot känner jag en stark "messiansk kallelse", dvs. en kallelse att följa Jesus och helgonen på vägen tillbaka till Paradiset, som jag sett i naturen (särskilt i mikrolivet), och leda andra dit också. Jag använder helst ordet "messiansk" här istället för "kristen" (dessa två ord är i själva verket synonymer), för ordet "kristen" har mist all sin kraft genom att Babylonmänniskor systematiskt använt det på sig genom hela kyrkohistorien och så än idag. Ordet "messiansk" har kvar något av sin kraft, och jag kallar mig hellre "messiansk ateist" än "kristen ateist", som jag ju är. En messias är en revolutionär, en rebell mot alla slags romarriken, historiska eller nutida, och betydde ursprungligen "kung", "den smorde". Vi har alla en messias i oss, lite som Thomas di Leva säger, "Everyone is Jesus". Den är den nye Adam, "Guds" avbild inom oss, och verkliga

messiasar, andliga revolutionärer, är såna som bara låtit detta ta fullare uttryck i sig än andra. Men de som väntar på den där enda messiasen som ska bli gudomlig världsdiktator, kommer att vänta förgäves. Jag har fördjupat min messiasteologi i detta blogginlägg. Den mest helgade och ädla varelsen på planeten idag är nog ingen människa, utan snarare en av de där djuren i livstids fångenskap som lider av långa tider av ensamhet och sysslolöshet och brist på stimuli, och ändå älskar så gott som alla, som ändå inte blir bittra utan älskar livet. Kanske en mops (mopsarna är en hundras) på gatan är den sanna messiasen? Det får vi aldrig veta. Ty inom sann andlighet tävlar man inte om vem som är störst och har mest makt, och en sann messias kommer aldrig att utropa sig till yttre ledare för någon, allra minst till världsdiktator. Betänk detta, ni religiösa fundamentalister som väntar på er messias.

Men detta gör också att utsikterna till att "Guds" rike ska segra så att vi undviker kollaps och katastrof, är små. Ty de falska andliga ledarna är så självsäkra och stora i truten, medan de sanna andliga ledarna sällan eller aldrig syns på estraderna och i predikstolarna, ty de har inte haft samvete att armbåga sig fram, och de tvivlar för mycket och är för sköra. Detta är den stora andliga tragiken. Detta har heller inte Quinn gjort rättvisa mot i boken.

"The whole problem with the world is that fools and fanatics are always so certain of themselves, and wiser people so full of doubts."
(Bertrand Russell)

Kommentarer (0) 0Gilla

ROMANTISKA SJÄLAR...*2018* Dikt av Titti Spaltro

Publicerad 2018-10-22 15:17:00 i Allmänt,

ROMANTISKA SJÄLAR LÄNGTAR EFTER MERA...*2018*

Romantiska själar längtar efter mera än det mekaniska liv som civilisationen har att erbjuda ...

De vill verkligen leva, leka ,och andas djup inne i frihetens vida stig ...

Romantiska själar längtar efter mera än bara dagliga bestyr och apatisk robotliknande liv...

De vill dansa tills de tappar andan ,sjunga, skrika , jubla,skratta och hoppa omkring tills sömnen tar vid...vid dagens slut.

Romatiska själar längtar efter mera än monotona jobb och oändliga rutiner...

De vill drömma , tänka , resa och ströva omkring och kanske upptäcka det som inte syns med blotta ögat...

Romantiska själlar längtar efter mera än att spela roller och anpassa sig till tråkiga sociala koder...

De vill älska vilt när de vill, skratta högt utan press och leka utan gränser in i fantasins vida stränder...

Romantiska själar längtar efter mera än att bara läsa matematik och långgrandig journalistik ...

De vill skapa musik , poesi med livets fantasi ...så att varje ögonblick blir unik...och full av magi.

Romantiska själar längtar efter mera än att be på kommando och gå på mässor som aldrig tar slut ...

De vill odla sitt väsens djup genom den andlighet som finns i skogens frid, där fåglar sjunger sina psalmer på trädens kvist...

Romantiska själar längtar efter mera än ett begränsad liv där man måste leva som samhället har från födsel för oss stakat ut ...full av regler och förbud...

De vill leva passionerat och intensivt så att de kan känna sig i enhet och förälskade i allt som finns ...

Romantiska själar längtar efter mera än vackra fasader och ytliga parader...

De vill vara nakna , äkta och uttrycka allt som finns i deras hjärta och söka mystik i tankens och känslors djup ...

Romantiska själar längtar efter mera än att döden gömma och glömma ...

De vill känna dödens rus i sina lemmars hud i varje ögonblick som tar slut ...så att all rädsla försvinner i tidens ur...

Romantiska själar längtar efter mera än det ekonomiska liv som finns i städers hektiska rus ...

De vill förverkliga sina själs drömmar... även om det inte ger några pengar ...med hjälp av universums strömmar och alla ädla skogens änglar...

Romantiska själar ...

Kommentarer (0) 0Gilla

Psykvården fungerar som ett modernt tukthus

Publicerad 2018-10-19 18:11:00 i Antipsykiatri, Psykiatrikritik,

Min erfarenhet av psykiatrin (som är rätt stor) säger mig att det är psykiatrin som idag har rollen av gamla dagars tukthus (utan tukthusens straffarbete, men jag tycker att påtvingad sysslolöshet, som är så vanlig på psykavdelningarna, kan vara värre än straffarbete, ty vi är skapta av evolutionen att röra oss och vara sysselsatta), förutom kriminalvården, psykvården fungerar som en slags "uppfostringsanstalt" för människors psyken, där man ska

tvingas, pressas in i de färdiga accepterade psykiska modeller som civilisationen har fött fram.

Psykiatrin har också rollen av gamla dagars skampåle, för det är få saker som är så belagt med stigma, så skambelagt, som att vara s.k. "sinnessjuk", inte minst s.k. "schizofren", och ha hamnat i psykiatrisk tvångsvård. Det kan spolia din karriär.

Psykiatrin liksom kompletterar kriminalvården, den är litet annat än kriminalvårdens förlängda arm, som tar hand om alla de förseelser (inte minst tankemässiga, psykiska sådana), som inte kriminalvården kommer åt genom lagens arm. Mentalvårdslagen tar över istället.

Jag har hört och sett så mycket av hur psykiatrin låser in folk, inte för att de är "sinnessjuka", utan för att de begått förseelser som inte lagen kommer åt, men som mentalvårdslagen kommer åt. Inte minst "psykiska förseelser", som att påstå att man är Jesus reinkarnerad * eller liknande ting. Och detta trots att man ibland inte har gjort en fluga förnär. Men också små förseelser som inte har något med det mentala att göra, det har jag hört berättas.

I gamla dagar uppfostrade man vilda barn i skolan med lärarens käpp på fingrarna och baken, och liknande ting, idag gör man det samma med psykmediciner som skadar barnens hjärnor (bl.a. amfetamin för s.k. "ADHD", en påhittad sjukdom som psykiatriska knarklangare behöver för sin bisnis), och sedan påstår man att vi gjort framsteg! Jag hade föredragit käppen, faktiskt. Slag med käppen går nämligen över rent fysiskt, men hjärnskador kan vara för livet. Det samma händer med vuxna, förr var det tukthus för lösdrivare som inte var listiga nog i sitt lösdriveri, idag riskerar man psykiatrin och

tvångsmedicinering om man är en alltför avvikande luffare och hemlös, utan jobb. Jag minns en traumatisk upplevelse med en psykvårdare på Jorvs låsta psykiatriska avdelning i Esbo, Finland, som när jag blev tvångsmedicinerad, sade åt mig att min uppgift här på avdelningen var att arbeta med mina psykmediciner. Jag upplevde det som ett ohyggligt hån, en skymf, som grövsta mobbning och cynism (med tanke på hur djupt jag plågades av medicinerna). Den psykvårdaren, (som i övrigt också påminde lite om en naziväktare och nån sorts halvdemon både i sin machoutstrålning och sitt machouppförande och i hur han vakade över mitt psyke för att få tillfälle att kasta sig över det med sina vidriga gifter (1) och hur han talade hånfullt om hur jag vandrat från Åbo till Kyrkslätt (150 km) iförd munkkåpa), upplevde jag en gång på luffen i Spanien, som "satan i mitt liv", i någon sorts mystisk upplevelse av förståelse av vad som egentligen hänt mig. Sådana trauman har han satt i mig, och jag är livrädd för att komma i hans klor igen på Jorvs psykiatriska avdelningar. Han må i verkligheten vara hur god som helst, men detta var de spår han satte i mig. Jag vill inte demonisera honom, jag har förlåtit honom, men hur han uppförde sig, säger något om vad civilisationssystemet skapar i människor, och vilka människor psykvården egentligen har samvete att släppa in till vårdandet av några av de mest sårbara och sköra och utsatta varelser vi har här på planeten. Och jag kallar inte det här för vård, det är straff, för mig.

Enligt den kristna myten plågar demonerna i helvetet de fördömda med allehanda verktyg, men psykiatrin plågar vår tids "fördömda" med plågsamma kemiska gifter (2), som i vissa fall driver folk till självmord (de drev mig till ett ofullbordat självmordsförsök hösten 2008. Jag har hört andra liknande historier). Men i verkligheten har jag bara träffat hyggliga patienter på de avdelningar jag varit på (11

gångar sammanlagt har jag varit inlagd, jag har bred erfarenhet här!), människor som varit ojämförligt hyggligare än personalen, och som stundom varit mina sanna terapeuter, där jag ofta bara mött professionell kyla, ointresse och tidsbrist från personalens sida. Gissa vem som är syndarna i verkligheten på avdelningarna, vem som behöver "frälsning" här! Regeln är att hyggliga människor som brutit psykiska normer, och kanske i vissa fall även blivit skadliga för sig själv och störande för andra (dock inte brottsliga), kommer till de vanliga låsta psykiatriska avdelningarna, medan de brottsliga galningarna kommer till rättspsykiatriska avdelningar, mer helvetiska än de vanliga avdelningarna. Jag har aldrig varit på rättspsyket.

* Varför är detta så ohyggligt inflammerat i vårt samhälle? Är det för att vi tillbett Jesus som den allsmäktige Guden i flera tusen år i väst? Eller för att civilisationen korsfäst Jesus och allt han står för, både fysiskt och andligen? Och gör så än idag? Upplevs han som ett hot av psykiatrikerna? Få blir tvångsvårdade för att de tror att de är Stålmannen eller Tor eller Odin, men när man tror att man är Jesus, kan man bli så grymt behandlad att det trotsar all logik. Om nån kom till mig och sa att dom var Jesus reinkarnerad, så skulle jag väl bara bli förvånad, och säga; "Ja, man kan ju hoppas att du "är" det, och uppfyller rollen väl, ty en frälsare är vad mänskligheten behöver idag, mer än något annat!" Eller som min vän gamle Rolf sa till mig en gång: "Världen behöver en Jesus."

Och varför är folk så snabba med "labeling" (etikettering) av de som säger de är Jesus, man avfärdar dem som schizofrena och isolerar

dem, istället för att försöka förstå dem, vad det var som gav upphov till denna tro, och vad man kan lära sig av det hela.

(1) Han frågade en gång om jag tänkte på döden, när jag hade självmordsdepression på avdelningen och bara kunde tänka på hur jag skulle ta mitt liv, p.g.a. den fruktansvärda behandlingen jag fick där, och jag svarade "sådär filosofiskt", för jag vågade inte säga sanningen till en som bara ville tvinga i mig plågsamma gifter när jag visade mig svag.

(2) Jag vill dock inte säga att psykvårdare och psykiatriker är onda som demoner, "är demoner". De fattar helt enkelt inte vad de gör. Likheter finns förvisso. Men jag vill inte demonisera dem.

Kommentarer (0) 2Gilla

Ljuvlig dröm inatt; jag studerade på en skola för "efterblivna"

Publicerad 2018-10-19 16:07:00 i Heliga dårar, Märkliga nattliga drömmar,

Jag drömde i natt att jag gick i skola, men blev tvångsförflyttad till en specialskola eftersom jag var så underlig och "efterbliven". Det var en specialskola för "efterblivna" och "utvecklingsstörda", ungdomar med alla möjliga slags psykiska defekter, underliga filurer. Men denna specialskola blev mitt paradiset, här kände jag mig verkligen hemma, här ville jag vara för alltid. Orsaken var att det var en sådan tolerant stämning där, jag fick vara underlig, och kände mig hemma i alla de underliga filurerna där, som just gav mig tillåtelsen att vara underlig. Och så var det så låga krav på studierna, vilket kändes befriande.

Men så är det ju jag har det även i det verkliga livet. Det är de heliga dårarna i Stockholm som är mitt hem bland människorna.

Kommentarer (0) 0Gilla

En liten essä om skämt, enhetskulturen och vikten av att kunna många språk

Publicerad 2018-10-19 15:00:00 i Skämt,

Angående skämt, så menar jag, som en hängiven skämtare i vardagen (det syns inte så mycket här på bloggen, här är jag mest allvarlig, känns som om världsläget är så allvarligt nu), att man får skämta om allt utom andra varelsers lidande, där går min gräns. "Psyisk sjukdom", "utvecklingsstörning" och sånt hör till det man inte ska skämta om, ty de blir till lidanden i vårt hårda samhällsklimat.

Men däremot menar jag att man får skämta friskt om det heliga (allt utom det onda är faktiskt heligt, så det är bra svårt att inte skämta om det heliga!), om Gud, Jesus, Anden, Helgonen, Bibeln och andliga sånger (tänk på boken "Humor i helgade hyddor"! Särskilt om fundamentalistisk religion, som är så absurd och komisk. Om det finns en "gudom", tål den nog att man skämtar om den, ty helighet är bl.a. att man kan skratta åt sig själv, ja ta sig själv med en nypa salt. Det är bara psykopater, tyranner och fundamentalistiska sektledare som inte tål att man skämtar om dem. Personer med sund självkänsla deltar muntert i andras skämt om dem. Så ock "gudomen", vad den nu än är.

Faktum är att även i min moderförsamling, den extremt konservativa, fundamentalistiska och puritanska sekten "Smiths Vänner", odlade man bibliska skämt, skämt som anspelade på bibeltexter och andliga sånger. Men det var alltid väldigt anständiga

skämt. Jag tycker dock mycket om svart humor, makaber och absurd humor, och prutt-, bajs- och kisshumor, jag är i det stycket ett barn av min tid, och ser inget skadligt i det, bara att det behövs för att lätta på trycket i en förstörd värld. Ja, är inte humor en av de himmelska gåvor livet bär på? En glädjekälla? De fattigas glädje? Har inte humorn hjälpt många att uthärda andligt mörker och förtryck? Franciskus av Assisi lär ha haft sinne för humor, ja det har nog många naturbarnshelgon haft.

Jag har märkt att den bästa humorn skapas bland nära vänner med en lång gemensam historia, vänner som har sett de samma filmerna, läst de samma böckerna och har (eller har haft) samma livsåskådning. Bäst blir det när man känt varann sedan barndomen. Man kan nämligen anspela på så mycket som alla inblandade känner till. Humorn är nämligen de subtila nyansernas konst, allusionernas och anspelningarnas konst, bl.a. Humorn trivs dåligt i internationella, mångkulturella sammanhang, utan trivs bäst i det lokala, i enhetskulturen, i familjen, församlingen och stammen. Och det är också dessa vi är skapade till att leva i av evolutionen och "andevärlden", det är i enhetskulturer vi trivs bäst och blommar mest (detta utnyttjar sekterna maximalt!). Lokala, små, små enhetskulturer, sådana som vilda urfolksstammar har i skogarna, där alla kan de samma sångerna och de samma sagorna och myterna (jag menar inte att goda enhetskulturer kräver att alla tänker lika, bara att man känner till ungefär samma saker). Men låt oss för den skull inte bli rasister och främlingsfientliga, fascistiska Sverigedemokrater (de exploaterar, precis som sekterna, vår längtan efter enhetskultur), utan låt oss göra det bästa av situationen och ödmjukt ta konsekvenserna av att vi sålt vapen till öst och väst. Låt oss lära oss av främlingarna istället för att stöta ut dem ("ingen människa är illegal!"), och låt oss

lära oss många språk, inte minst engelska (detta säger jag också till flyktingarna i Sverige, men lär er framför allt svenska, det är en helig plikt!), som överbryggat klyftorna och skapar förståelse. Ja, få saker är så bra för intellektet och bildningen som att kunna många språk och ha tillgång till flera olika kulturer. Sånt gör en vidsynt och tolerant, och man blir en diplomat, en försonare och medlare mellan kulturer, särskilt i krigstider. Själv håller jag på att fräscha upp mina kunskaper i ryska (bl.a. genom att gå på ryska gudstjänster!), för att kunna vara med och medla i ett eventuellt tredje världskrig mellan ryssar och amerikaner, ryssar och svenskar.

Och till sist ett larsiskt bibliskt skämt:

"Det var en gång tre messiaskandidater som hette Brölsus, Grillsus och Grälsus...."

Kommentarer (0) 0Gilla

Den mystika upplevelse som haft störst betydning för mig. Och vem i Stockholm jag känner mig mest befryndad med

Publicerad 2018-10-18 14:47:00 i Andevärlden och det paranormala, Mystiker och mystika upplevelser, Självbiografiska notiser, Visioner,

Många baserar sin andliga åskådning på olika mystika upplevelser hos profeter, helgon, apostlar och mystiker. Även Bibeln är baserad på sådant. Om jag ska ange en mystik upplevelse som jag baserar min tro på, måste det vara Richard M. Buckes (1837 – 1902), otroliga upplevelse 1872 (se vad jag skrivit om den på "För naturens skull-bloggen", här). Den betyder för mig mer än både Bibeln och nära döden-upplevelser. Det underliga med den är att den kommer varken från en profet eller ett helgon, ej heller någon mystiker i vanlig bemärkelse utan från en läkare och psykiatriker, som blev föreståndare för ett sinnessjukhus drygt tre år efter upplevelsen (studerade han till psykiatriker när han fick upplevelsen? Eller praktiserade han som psykiatriker på lägre nivå? Finner inget om det). Psykiatriker, de som har plågat mig så mycket *! Dom som är så skeptiska till visioner och andevärldsupplevelser! En underlig ödets ironi. Det är också en underlig ödets ironi att den människa i Stockholm som jag känner mig mest befryndad med just nu, är den hemlösa luffaren och miljöaktivisten, finnen Ari Viklund, som är f.d. psykvårdare, med 26 års arbete inom professionell, konventionell psykvård (som en mycket originell psykvårdare, en riktig godhetens infiltrator!). Är detta rena sammanträffanden (jag som har så dålig

erfarenhet av psykvårdare!)? Kanske ligger det en "gudom" bakom. Det är en sak som ser ut som en tanke, som om någon suttit och tänkt ut detta. Och det är vackert tänkt.

* Bucke praktiserade även, så som många andra psykiatriker förr och nu, mycket obehagliga botemetoder, som att operera bort "sinnessjuka" kvinnors reproduktiva organ, i tron att det skulle bota dem, i enlighet med en vanlig uppfattning på den tiden. Och ett annat skäl var väl det fascistiska målet att "sinnessjuka" inte skulle reproducera sig?

Kommentarer (0) 0Gilla

Hur ska man förklara prekognition? Något om atområden som det som ligger bakom uppfyllda profetior och "Guds försyn"

Publicerad 2018-10-17 16:06:00 i Andevärlden och det paranormala, Gud, Kristendomskritik, Min mikrolivsfilosofi, Profetior och prekognition, Universalismen/apokatastasis (allas slutliga frälsning), Änglar och keruber,

(det här är så svåra saker att fundera kring, att det blir fria spekulationer av det, som det alltid blir när jag blandar in min atomfilosofi. Jag sätter också ordet andevärlden inom parentes, av

orsaker som man kan läsa om i mina inlägg om andevärlden på min f.d huvudblogg "För naturens skull", se här, länken är till alla inlägg i kategorin "Andevärlden och det paranormala")

Många fundamentalistiska kristna i Norden känner till "Lebesbymannen", den svenske finnmarksprofeten Anton Johanssons (1858-1926) profetior, av vilka vissa faktiskt gick i uppfyllelse, t.ex. de om Titanics undergång (se artikel om det här) och de om första världskriget. Det finns inte mycket material om detta, men jag tror källorna är pålitliga, att Johansson faktiskt hade de syner han berättar om innan händelserna inträffade. Ty han är inte ensam om sådana saker. Många synska människor (tänk på Jeane Dixon) har haft syner och profetior om saker som faktiskt sedan inträffat, och även förekomsten av sanndrömmar är väldokumenterat inom parapsykologin (se bl.a. här).

Prekognition, kallas det. Hur i hela fridens namn och rike ska man tolka denna företeelse? Den är en av de underligaste saker jag känner till. Är allting förutbestämt? Hur kan man annars veta framtiden?

Skulle en ateistisk naturalist-fundamentalist erkänna förekomsten av prekognition, skulle det väl skaka hans världsbild i grunden, och öppna honom för det paranormalas möjlighet. Det måste väl finnas en "gudom" om detta är möjligt. Det här lika svårt att förklara som den fria viljan, ja kanske ännu svårare. Och det ligger inom den fria viljans filosofiska domäner.

Måste vi bli anhängare av teorin om att världen är en maskin där allt som händer är förutbestämt, för att kunna tro på prekognition? Jag tror inte det. Inte om man antar en gudom bestående av "atomernas

kosmiska community", och antar, likt Helena P. Blavatsky, att atomen är den mest metafysiska, dvs. mest andliga varelsen i tillvaron. Vad leder detta till? Att atomerna som community vet i det närmaste allt som går att veta, och kan tillsammans både planera för framtiden och lära sig av sina erfarenheter (jag påstår inte att de tillsammans är fullkomliga och allvetande som den kristet fundamentalistiske guden). Och om det är sant att det är atomerna som är de främsta gudarna, som primärt skapar världen, i gemenskap, från andevärlden, med andevärlden som främsta bas, då bör de veta en hel del om framtiden, ty de planerar ju för den. De vet inte allt om framtiden, eftersom de inte är allvetande som den kristen guden, utan de planerar, och vissa av planerna går i uppfyllelse, andra inte (detta kan förklara mängden av profetior från andevärlden som inte gått i uppfyllelse, tänk på fantasier som den om 21.12.2012, som visserligen inte har behövt komma från några ickemänskliga varelser, men vem vet om ursprunget till profetian, som kan ha handlat om andra saker än den populära varianten av det). Och att de hela tiden lär sig, innebär att kosmos som helhet går mot ljusare tider efter hand. De måste hålla rådslagning i "andevärlden", i gigantiska andesamhällen inrättade för dem, som ingen ännu fått insyn i, eftersom de inte befinner sig på människoandens våglängder. Kanske varje planet har ett centralråd? Och varje varelse likaså? Atomer som håller rådslagning om hur de ska göra med denna arma varelse som kallar sig Lars?

Kanske det planetära atområdet beslöt sig 1907 (visserligen verkar Morgan Robertson fått veta det redan 1898, se här, och även andra än honom och Johansson fick veta det innan det hände) för att försöka skicka ut Titanic på Atlanten 2012, och sänka fartyget för att varna mänskligheten för hybris, och sedan uppenbarade denna plan

för Anton Johansson? Varna mänskligheten för mänsklighetens kommande undergång genom storhetsvansinne? Genom en händelse som ser ut som en tanke, en symbol för hela det civiliserade projektet? Jag har märkt att andevärlden har ett utpräglat sinne för symboler och myter, den är helt mytologisk, i alla fall den mänskliga andevärlden, och tydligen har "Gud" talat med oss på detta språk genom Titanic? Men atomerna har också varnat oss direkt, genom de eskatologiska symbolerna av världsundergången och apokalypsen som finns i alla religioner, även inom animismen. Men på vetenskapens språk talar de icke, av en anledning som jag finner mig hemma i. De står lika främmande för vetenskapen som djuren gör (atomer är en sorts "djur" på sitt sätt). Få vetenskapliga upptäckter har kommit från "andevärlden".

Den anarkoprimitivistiska författaren Daniel Quinn talar om att varje plats har en gud, som sköter om platsen. Vilda urfolk har också många gudar som tar hand om olika element, det finns åskgudar och eldgudar osv. De uppvisar också en flora av lokala platsgudar. Vissa är säkert bara fantasiskapelser, men "andevärlden" har en tendens att blanda verklighet och fantasi precis som småbarn gör.

Nu ska jag komma med min egen tolkning av platsgudarna; de består inte av en enda platsgud, en platsgud är istället ett atområd för den speciella platsen, som kan ta gestalten av en mytologisk gestalt i "andevärlden" (atomerna tar alltid gestalt av mytologiska varelser när de ska kommunicera med människor). Samma sak när det gäller elementen på den här planeten. Elementen kan bära i sig atområd, som tar gestalten av mytologiska varelser i "andevärlden". Ja, och i alla dessa råd har självklart molekylerna och cellerna sina

representanter i råden, men det är atomerna som ytterst "bestämmer".

Platsens atområd skapar och planerar och "bestämmer", precis som atomernas kosmiska community, som just består av sådana atområd (denna kosmiska community har dock ingen centralstyrelse, den är anarkistisk, och måste vara det, ty ingen centralstyrelse kan råda över något oändligt stort, som kosmos ju är). Planeringen går, genom alla atområden, ner i de allra minsta ting, ner i att planera för händelser på molekylnivå och cellnivå, vägledande och vårdande om varje minsta molekylnivå. Det är detta som "Guds försyn", som de kristna teologerna talat så mycket om, egentligen handlar om. Här har du hemligheten bakom alla bönesvar (sådana tar plats hela tiden), alla mirakelhelanden, alla mirakler över huvudtaget (är inte hjärnan och medvetandet det största miraklet av alla, vilka "andevärlds"-atområd gömmer sig bakom där? Det nästan kräver sånt!). Det är atomerna som griper in genom sina atområd. Ja, varje cell i kroppen har ett eget atområd, eftersom det lär finnas 100 trillioner atomer i en mänsklig kroppscell. Dessa cellens atomer utgör en hel värld i "andevärlden", som en egen andlig planet med olika samhällen i, och sitt eget planetära atområd, mikrokosmos av Tellus planetära atområd. Det finns antagligen molekyllåd, cellråd och kroppsorgansråd också.

Mänskligheten (varje människas innersta är en atom) har antagligen också ett planetärt råd i andevärlden, där vissa av oss samlas i våra andevärldsupplevelser, fantasier och nattliga drömmar. Men de som sitter där kan vara underliga filurer, inte dom som styr här på jorden, utan kanske, som luffaren Ari Viklund påstod, innehålla som sin främsta medlem en sådan där handikappad, stum, döv och blind tjej

som sitter bunden i sin rullstol och vickar sig fram och tillbaka, ständigt, hela dagarna. Jag kan lova dig att de som är högst där, är ofta lägst på jorden, ty andevärlden har en tendens att ställa saker och ting på huvudet. Vänta dig inte att träffa Stefan Löfvén och Donald Trump i det rådet, oavsett hur vilda drömmar de kan ha.

Men atområden, från de minsta till de största, härskar inte med tvång och våld, såsom poliserna och riksdagen, utan genom att, som Jesus, tjäna sina medvarelser, och gå under dem och bära dem som sina barn, vårda dom, lyssna till dom, hjälpa dom. Var hittar du poliser i "andevärlden", förresten. Ingen har väl sett till dom där, vad jag vet. Andevärlden har andra regler än vårt svenska samhälle, där härskar man genom att inspirera, inte genom att hjärntvätta och befalla och hota med psykvård. De bästa idéerna vinner. Den som ger mest, blir atområdets mest aktade atom, precis som hos många vilda urfolk, där den som ger mest blir hövding. Det har de väl lärt av andevärlden och schamanerna?

Men råd måste det vara, ty här härskar samarbete mitt i anarkin. Och råd kommer det alltid att finnas på jorden, hur anarkistiska vi än blir, hur mycket urfolk vi än blir, ty det är genom råd och möten vi sköter våra gemensamma affärer. Anarkismen internationellt är också uppbyggd på en otalig mängd små självstyrande råd. Precis som atområden är. Har inte atomgudarna inspirerat anarkismen? De står bakom både det ena och det andra, tror jag.

Så var trygg, min vän, du leds av vänliga händer, atomgudarna, som har rätt lång erfarenhet (evigheten själv?), och blir bättre och bättre på planering hela tiden (många av naturens ofullkomligheter kommer av att atomgudarna inte är varken allsmäktiga eller

allvetande, utan lär sig av sina misstag hela tiden, genom evolution). En gång skall allt bli så bra, p.g.a. framstegen hos atomerna (och hos oss som atomer), att skapelsen har nått sitt slutmål, nått det syfte som hela den här jordiska evolutionen hade, den eviga "vilan i Gud". Om detta har profeter och mystiker och helgon profeterat i alla tider, och gissa om jag tror att det låg atomer bakom deras visioner om detta, också! Slutmålet; alltings återupprättelse och alla varelsers eviga lycka i Naturens andevärld, då vi har lärt oss tillräckligt för att kunna vara nöjda med det vi lärt oss, och kunna tacka för alla jordiska plågor, som vi ska minnas som de tillfällen då lärandet tog fart med turbohastighet och väckte oss upp ur sömnen i civilisationens Matrix (detta är jag själv ett vittne om). Mystikern Martinus Thomsen (1890-1981) säger rentav att våra lidanden på jorden kommer att vara våra dyrbaraste minnen i "salighetsriket", ty det var då "Gud" var oss närmast och bar oss som ömmast, och det var då vi lärde oss mest.

Kommentarer (0) 0Gilla

Hur det gick på pilgrimsvandringen till Järna

Publicerad 2018-10-17 13:18:00 i Heliga dårar, Luffarliv, Pilgrimsvandringar,

Från 3.10 till 11.10 var jag och Titti på en pilgrimsvandring till Järna och Nykvarn, vår första pilgrimsvandring i vår klimatpilgrimsvandringsserie, enligt den plan som gav upphov till denna blogg. Vårt huvudmål var Andris Fågelviskares (han som kan vissla en massa fågelläten) avskedsfest innan han drog iväg till Afrika för att lära sig av Afrikas urfolk på denna kurs (rolla lite ner på sidan) med vildkvinnan Lynx Vilden. Festen var på Charlottendals gårds ekoby, där vi var i en kväll och en morgon (vi fick sova i en jurta!). Andris är en av de ljuvligaste människor jag känner, jag har skrivit om honom tidigare på "För naturens skull-bloggen" (se här). Det finns liksom en aura av skog och djur kring Andris, som kommer av att han har spenderat så mycket av sin tid i skogen, spårande djur och annat spännande. Vad han kan om skogar, djur och fåglar, samt hans härmning av fåglar, verkar nästan paranormalt. Andris får en att längta efter skog och vilt liv, den vilda mänskligheten.

Vi hade en lång fest ut på småtimmarna kvällen den 9.10 på vinden i Charlottendals ekobys lada, och det var "African style", som Andris kallade det, en riktig hippiefest, med knytkalas, sharingcircle (där alla skulle berätta om något de drömde om, drömmar i betydelsen av vad man längtar efter, jag berättade förstås om min längtan efter en "indianstam" i Nackareservatet utanför Stockholm), massage,

trubadursång och nåt slags "samtalsmöte". Det sistnämnda var det mest spännande, och vi hade ett livligt samtal som handlade bl.a. om urfolk, kolonialism (Magnus Hjort var där också, med sina gedigna historiska kunskaper!), Columbus, San-folket i Afrika (som Andris skulle till), vägen till psykisk läkedom, rasism och främlingsfientlighet, samtal med djur (norskan Silje, som var där också, och som ska åka med Andris till Afrika, lär kunna samtala med djur!) och kraftdjur.

En annan sak som vi var med om, var att vi fick möta Johan Örlander (den inofficiella "hövdingen" för anarkoprimitivisterna i Järna?, kan man undra. Han leder också föreningen Naturliv), genom att vara med på ett event han och Svenska Rovdjursföreningen (i vilken han är med i styrelsen) ordnade, "Stängsling och utflykt i sjundareviret", 6 -7 Oktober. Vi stängslade för getterna på Herrviks gård nära Nykvarn (jag gillar inte att stänga in djur, inte heller Johan gör det, men jag var där för att få tillfälle att träffa en unik personlighet i Sverige), och sedan var vi med och spårade varg i sjundareviret, en stor skog nära Mölnbo, ett vargrevir, under en fyra timmars lång promenad i djupa skogarna. Johan skulle egentligen leda spårningen, men han insjuknade, så Amadou tog över, också skicklig vargspårare.

Men resan var inte helt utan besvär. Jag hade tung packning på ryggen, så vi vilade ofta, jag hade så dåliga täcken och sovsäckar (blev av med min fina, dyra sovsäck för en tid sedan, har nyss köpt en ny dunvintersovsäck från Naturkompaniet, så nu är min packning mycket lättare!). Och så gjorde jag ett misstag som jag nu bittert ångrar; de första dagarna av resan gick jag barfota, nästan hela dagen, med tung packning på ryggen, vilket resulterade till slut i att

jag blev skör i skelettet under foten på ena benet (detta gick fort över) och fick en skada i vänstra fotens tåled. Detta har ännu inte gått över, efter elva dagar, och jag hoppas innerligen att det var en skada som går att läka. Det var ingen stor skada, men ändå märkbar. Jag fick en känsla av hur sårbar jag är, hur mycket det är som kan gå fel om man inte är försiktig och har förfäder som har prövat ut saker och kan varna. Jag fick ingen riktig varning. Men jag borde ha lärt mig av mina tidigare erfarenheter med att gå barfota med ryggsäck, under vandringen till Skåne sommaren 2016, då jag fick en liten skada i höften av att ha gått barfota med ryggsäck, som dock fort gick över när jag tog på mig skor. Varför lärde jag mig inte av detta? Jo, jag hade nämligen gått barfota helt sedan mars i år, och tänkte att jag hade vant mig så mycket vid detta att jag skulle testa ut att gå barfota med ryggsäck igen. Och så var det förstås för att efterlikna de ryska heliga dårarna, mina älsklingar och idoler, som luffade barfota omkring både sommar och vinter. Jag tänkte dock inte på att dessa inte hade några tunga ryggsäckar på ryggen. Men detta är just typiskt för mig; att ta för stora risker i efterliknandet av de ryska heliga dårarna, och riskera både fängelse och psykiatrisk tvångsvård. När ska jag lära mig av alla mina fel, och vara lite mer försiktig? Jag var ett tag rädd att jag fått reumatism i min tå, men poeten Helena Leijd, som också har ledsador, försäkrade mig att jag inte hade det. Aldrig mer barfota med tung ryggsäck, den saken är säker (en sjuåring kan fatta att man inte gör detta)! Be för min arma tåled, måtte inte detta sabba framtida klimatpilgrimsvandringar! Men detta är liksom min intelligensnivå, att jag inte ens fattar så här enkla saker!

Men jag ska fortsätta vandra mycket, trots mina ledbesvär, jag har för mig att mycken vandring och rörelse är bra för ledbesvär (rätta mig om jag har fel), och mina ledbesvär är inte heller svåra.

Kommentarer (0) 0Gilla

Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus

Publicerad 2018-10-15 15:45:00 i David Petander, Domedagen/apokalypsen, Fattigdom, Franciskus av Assisi, Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Gud, Helgonen, Hemlöshet, Jesus, Kyrkohistoria och allmän historia, Luffarliv, Paradiset/himlen, Pilgrimsvandringar, Rikedom, Skapelsens frälsning,

(en någotsånär troget referat av mitt föredrag om David Petander på Kungsholmens bibliotek 14.10.2018, i förbindelse med "Mosspoeternas öppna scen".)

Jag ska börja med att fundera lite över begreppet helgon. Varför används ordet "helgon" bara när man talar om katolska och ortodoxa helgon? Varför kallas aldrig protestantiska helgon för helgon? För de finns ju! Är de andra rangens helgon? Nej. Det är inte det som är problemet. Vi har också våra Franciskusar i det lutherska Sverige. Vi har bara inte det som tradition att vörda helgonen inom protestantismen (det säger något om oss! Har vi kastat ut barnet med badvattnet när vi lämnade katolicismen på 1500-talet?). Trots att världen har Dirk Willems, George Fox, Jakob Böhme, Emanuel Swedenborg, Gerhard Tersteegen, Emil Gustafson, Sadhu Sundar

Singh, Hjalmar Ekström och inte minst David Petander. Om Petander skall jag nu berätta. Han är nämligen, enligt min åsikt, vårt vackraste svenska helgon. Han har kallats "en svensk Franciskus".

David Petander föddes 1875 i Göteborg, och växte upp i en varmt kristen familj, med stor omsorg för de fattiga. Han studerade teologi vid Uppsala Universitet och blev teologie kandidat (en motsvarighet till vår licentiatexamen) 1903. Under sin studietid var Petander mest ensam, han hittade inga värdiga vänner, och tyckte att studenterna och lärarna var slappa och utan idealitet. Hans plan var att bli docent i kyrkohistoria, men han lade plötsligt om sina planer och lät sig prästvigas. Han tjänstgjorde i Härnösand stift, främst i Ånge, fram till 1910. Han var en underlig präst, ett original, full av omsorg om de fattiga och svaga, och en sann asket.

David Petander kunde göra saker som att mitt i mörka natten öppna sin dörr för en larmande och svärjande drinkare, leda honom in i sin kammare och lägga sig själv på golvet för att bereda plats åt den druckne i sin egen säng.

Petander lärde att "man borde obegränsat, så långt man överhuvudtaget kunde, hjälpa dem som voro i nöd. Ja men, invände en gång någon, då blir man ju själv utfattig och hamnar på fattiggården. Petander svarade då mycket karaktéristiskt: "Ja, vad gör det? Då kan ju himmelriket få följa med till fattiggården!" (1)

Petander sade i en predikan: "Avfärda inte den fattige med en slant vid din dörr utan tag honom till dig som en broder eller syster. Vad en nödställd framför allt har rätt till är en plats vid ditt hjärta. Om du kastar en tusenlapp till en behövande och därmed tror dig ha gjort

nog för honom, så har du begått ett brott mot honom. Men älskar du honom verkligen, så skall ditt hjärta alltid finna utvägar till att hjälpa honom på ett varaktigt sätt. Det är inte enbart pengar och ägodelar, som hjälper honom. Det är ditt förtroende, ditt hjärtas deltagande som han först och sist behöver." (2)

En vacker dag drog han till fjälls, och var borta en månad, ensam, med vandringar i fjällen, bön, tanketid, fasta och bibelläsning. När han kom tillbaka sade han i en predikan:

"Gud behöver inga kyrkor. Gud behöver inga bönhus. Gud behöver inga präster. Gud behöver inga predikanter. Men han behöver människor, fyllda av sin ande." (3)

Till slut blev situationen ohållbar, kyrkan kunde inte längre finansiera Petanders prästtjänst. Brytningen blev välkommen; "i en kyrka dit det fulla dagsljuset finner väg endast genom målade fönster blir det till slut för tungt och för kvavt, för tomt på himmelsk luft", sade Petander. (4)

Petander hade svårt för att vara både Guds och statens präst. Han ville bara vara Guds präst, och en vacker dag lämnade han sin prästtjänst för att börja leva som vandrarpredikant. Han fick tjänstledigt på obestämd tid.

"Nu går jag för att uttaga ett folk ur den nuvarande världsordningen" meddelade Petander innan han i november 1910 stilla lämnade sin fasta boning bakom sig för ett liv utan något ställe att vila sitt huvud." (5) Han delade ut allt han ägde till de fattiga innan han gav sig av.

Petander vandrade omkring i mellersta Sverige i fyra år, predikande evangeliet om Himmelriket och behovet av omvändelse. När han vandrade genom landsbygden, knackade han på dörrar för att få härbärge, utan att säga sitt namn, för att inte få fördelar genom detta (han hade nämligen efterhand blivit en sensation i Sverige), och om han fick härbärge, hjälpte han till med olika sysslor på gården och i huset, tvättade smutsiga golv och högg ved, precis som luffare gjort i alla tider. Om han inte fick härbärge, gick han till nästa hus eller sov utomhus eller i någon lada. När han kom till en by eller stad, frågade han om han fick predika i de kyrkor han besökte. "De flesta präster stängde sina kyrkor för honom - det var ju faktiskt samhällsomstörtande läror, som han kom med.", skriver Efraim Briem (6).

"Han ville, att människorna skulle, liksom han själv hade gjort, taga Jesu ord på verkligt allvar och sälja allt vad de hade för att ge åt de fattiga", skriver Briem (7). Bl.a. detta gjorde att Petander anklagades för att förkunna gärningsfrälsning, en pest för lutherska kyrkan, och vissa menade att han var en villolärare. En gång sade Petander till en vän: "Allt ont har sagts om mig." Men Petander var ett ovanligt nyktert helgon, enligt Briem, han hade inte det där svärmeriet och den där känslösamma fanatismen som man kan stöta på hos helgon. När han predikade, vädjade han till samvetet och förnuftet, inte till känslorna, och han var ingen karismatisk talare, utan alltid lugn och sansad.

"Att något kallades umbäranden för himmelrikets skull ville Pastor Petander för sin del ej veta av. De funnos ej till för honom. Vi ett tillfälle, när vi lågo ute en natt, sade han med jubel i rösten: "Jag är

världens lyckligaste människa. Tänk, om kungen hade det så bra som jag""", skriver en av de som vandrade med Petander. (8)

En gång var det en som frågade Petander varför han alltid gick till fots, han som hade så mycket att säga, med en sådan viktig uppgift, måste väl använda sig av snabbare sätt att färdas, för att få mer gjort? Petander svarade då att han hade för bråttom för att inte gå, att han kom snabbare fram när han gick.

Petander var kristen anarkist, visserligen kallades han aldrig det, men man kan lista ut detta genom att studera honom. Den kristna anarkismens största namn Leo Tolstoj var hans kanske största läromästare. Han säger på ett ställe:

"Flyn makten! Endast en är det, som kan öva verklig makt. Det är han, som styr världen: Gud. Given honom makten! Honom allena tillkommer makt. Och flyn rikedom! Det är ingen verklig rikedom i den. Den har rosor för den ene och törnen för den andre. Men med rosorna är det som med de konstgjorda rosorna: någon doft ha de icke." (9)

Petanders genomgripande anarkism kommer fram i uttalanden som dessa:

"Vem är den störste, den ypperste, den högste i mänskligheten? Icke fursten på tronen, icke penningfursten, icke konstnären, icke upptäcktsresanden, icke den andlige ledaren. Utan den som gör sig själv till den andres tjänare. Han är störst. - När husmodern blir sin tjänarinns tjänarinna, och när arbetsgivaren blir sin arbetares dräng, då har mänskligheten kommit in på rätt grund. - All makt är en

konkurrens med Guds makt och således något sataniskt. Endast en tillkommer makten: honom, som styr världarna." (10)

"Sveriges folk har aldrig varit ett fritt folk, ty den synden gör, är syndens träl." Men "den är fri, som inte behöver gå till rätta, inte döma, inte ta till svärd, inte dödar. Som kan gå i fängelse, ger sitt liv hellre än att döda. En sådan behöver ingen konung, ty han är själv en konung! För en sådan betyder det ingenting, om Sverige också skulle lyda under ryssen." (11)

Petander ville inte ha någon organisation runt sig, och ville inte starta någon ny sekt. Efter hans död fanns det visserligen "Petandertrogn" som bar hans budskap vidare, men rörelsen dog ut snabbt. Idag är han ganska bortglömd, den första och enda akademiska uppsatsen hittills om honom skrevs 2012 av Maja Ekström (se not 4 i essäns slut, där finns länk till uppsatsen). 2014 gav Olle Sahlström ut en bok om David Petander, som heter "Vi möts i lärkans sång. En resa i vandrarpästen David Petanders fotspår".

"Han (Petander) sa till sina vänner att ”det behövs ingen organisation annat än som t.ex. hos lärkorna. De känna igen varandra på sången”. På det sättet skulle de som ville leva detta nya liv hitta varandra." (12)

Petanders anarkism tar sig också uttryck i att han mest gillade samtalsmöten hemma hos folk, han var en ringa föregångare till de samtalsmöten som kom senare med Oxfordrörelsen och AA-rörelsen.

Petander var en stor naturälskare. Det berättas om honom, jag vet inte om det är legender, att ofta när han vilade i någon skogsdunge under vandringen, kom det ekorrar och fåglar och satte sig på hans hand och axel. När folk frågade honom hur detta kunde gå till, svarade Petander: "Även djur är känsliga för kärlek". En gång när han gick genom en skog med en vän, pekade han på ett träd och sade "Se så verkligt!". Petander såg Gud i naturen, precis som hans stora förebild Franciskus av Assisi.

Huvudbetoningen i Petanders förkunnelse var på "Guds rike", "Himmelriket", han skulle ständigt tala om detta, och han lade stort fokus på omvändelsen och på etiken överhuvudtaget, starkt inspirerad av Bergspredikan, som han menade skulle uppfyllas bokstavligen. Han var även påverkad av den liberalteologi som fick sitt genombrott under hans studietid i Uppsala.

Petander samlade en hel del människor till sina predikningar. En sak som säger något om hur känd han var på sin tid, var att han en gång fyllde hela Örebro cirkus med folk som ville lyssna till honom, en lokal som rymde 1500 personer, och den blev överfull. Ja, han blev känd i hela Sverige på sin tid, en rikskändis, under namnet "vandrarpästen". Det finns sex biografier om honom idag (han själv skrev aldrig några böcker, av honom själv har vi bara några brev). Men han fick få efterföljare, vilket gjorde honom djupt deprimerad. Till slut var han utkörd både till kropp och själ, både av sorg och av för mycket arbete. När första världskriget kom vägrade han efterkomma mobiliseringsordern och ställdes inför krigsrätt i Sundsvall. Hans försvar för sitt beteende var att han tjänade endast en konung, Kristus. Han friades i rätten p.g.a. hans svaga hälsa, och en månad efter det, i oktober 1914, dog han av skadade lungor och

utslitet hjärta. Hans sista ord var "Jag har givit mitt liv. Hur långt har Riket kommit?" Han blev bara 39 år gammal.

Har Petanders förkunnelse om Himmelriket någon relevans idag? För mig, ateist som jag är? Jag skulle svara ja, i synnerhet om vi funderar ett tag på vad Himmelriket är för något. Petander var visserligen rätt konservativ i sin teologi, om man bortser från inflytandena från liberalteologin, han läste bara Bibeln, och trodde på den fundamentalistiska versionen av Jesu återkomst. Men tror inte du att han med Himmelriket som skulle komma, menade skapelsens återupprättelse? Det tror jag. Bland annat. Även om han klädde det i Bibelns mytologiska dräkt. Idag kan vi tolka det han sade utan mytologi, och finna hans budskap ytterligt relevant, mer relevant än någonsin. Idag tar vi konsekvenserna av att världen inte följde Petanders exempel, vår tid är inte främst tiden för Guds rikes ankomst, utan för den annalkande domen, Naturens dom över oss. Men vi behöver inte ge upp hoppet. Om vi skall lyckas undkomma domen i framtiden, måste vi vara långt mer radikala i vår omvändelse än Petander någonsin åsyftade; vi måste avveckla civilisationen, dvs. Babylon, så snabbt vi bara kan. Inget pekar emot att detta kommer att ske, men ändå måste vi arbeta för Naturens Paradis och hoppas om en mirakulös räddning för mänskligheten. Vi kan, om inte annat, rädda andra arter än mänskligheten från utrotning, om det blir för sent för mänsklighetens räddning, vilket det kan bli, och vi vet inte när vi korsar denna gräns, eller om vi redan har korsat den.

Och sedan vill jag avsluta med något om min framtid. Jag har en lång historia med Petander, som började med att jag skrev en recension av Hulda Nygrens bok om honom i skolan när jag var

tretton år gammal. Sedan har jag skrivit flera artiklar om honom genom åren. Idag betyder han så mycket för mig att jag skulle vilja bli hans efterföljare. Jag har tänkt att bli vandrarpredikant, en ateistisk vandrarpredikant, en naturens väckelsepredikant, och vandra Sverige runt för att predika om att vi måste återvända till naturen. Jag har tänkt vandra med Titti, och vi har redan börjat så smått med en pilgrimsvandring till Järna nyligen. Det här föredraget ser jag som min invigning till att bli Petanders efterföljare.

(1) Efraim Briem: "Helgon och helgonliv" (1942), s. 286

(2) Ibid. s. 282

(3) Hulda Nygren: "David Petander: Hans liv och förkunnelse" (1960), s.22

(4) Maja Ekström: En man som vågade tro (2012), s. 11, citerande Maria Jouvin: David Petander; hans liv och lära (1921), s. 4

(5) Maja Ekström: "En man som vågade tro" (2012), s. 11

(6) Efraim Briem: "Helgon och helgonliv" (1942), s. 289

(7) Ibid. s. 296

(8) Sigge Swensson: "Vandrarpästen: David Petanders liv och förkunnelse" (1933), s.64

(9) Sigge Swensson: "David Petander – Vandrarpästen, riksförkunnaren: Brev, anteckningar, förkunnelse under redaktion av Sigge Swensson" (1952), s.94-95

(10) Nils Tägt (red.) "David Petander - en svensk Franciskus. En bok om exemplets makt" (1996), s. 19

(11) Ibid. s. 40

(12) Olof Seger: "David Petander: En skildring av hans vandringsår" (1942), s.134

(Pilgrimsvandring till Järna Hösten 2018) Foto Spaltro Titti

Kommentarer (0) 0Gilla

Syndafallsfilosofi

Publicerad 2018-10-15 14:40:00 i Djungeln, Djurismen, Edens lustgård, Jägar-samlarlivet, Mänsklighetens barndom, Mänsklighetens syndafall, Stenåldern,

Jag har påstått på "För naturens skull"-bloggen (se här) att det egentliga "syndafallet" för människan var när hon lämnade sin rättmätiga, djuriska ekologiska nisch i djungeln, vårt urhem, för att bli jägare-samlare för tre millioner år sedan. Alltså när vi sakta

slutade vara apor och sakta blev människor. Många skulle invända med att säga att; se, i tre millioner år fungerade jägar-samlarlivsstilen utan att förstöra planeten. Då kan inte det ha varit fel. Men har dessa tänkt på att dessa tre millioner år intet är att räkna mot de 850-635 millioner år då vi var olika sorters djur? I jämförelse med 850 millioner år är tre millioner år ungefär som de 10 000 åren av civilisering som vi haft i jämförelse med de tre millioner åren som jägare-samlare (proportionerna är märkligt lika!). Varför slutade vi vara ickemänskliga djur och apor? Varför behöll vi inte vår dyrbara, högst nyttiga och skyddande päls, som vi förlorade för ca 1,5 millioner år sedan? Var det jakten? Var det eldens uppfinnande för ca två millioner år sedan (två millioner enligt John Zerzan, enligt denna artikel var det en million år)? Hade vi haft kvar vår päls, hade vi väl inte hamnat i den härva vi befinner oss idag? Och man bör betänka, att utvecklingen av den exponentiella förstörelsekurva människan utgör, gick mycket långsamt i början, som alla exponentiella kurvor gör, och att dess första del mycket väl hade kunnat starta för tre millioner år sedan, särskilt med tanke på att ett av de centralaste grundproblem i människans psyke är alienationen från hennes djurnatur, hennes sanna natur som apa, vilket nog startade så smått när hon blev jägare-samlare, vilket kan studeras i alla de onaturliga tabun och underliga vidskepelser som jägar-samlarkulturer haft sedan urminnes tider, grejer som ofta inte finner någon motsvarighet hos något känt ickemänskligt djur.

Myten om Adam och Evas syndafall i Bibeln har bevarat något av min insikt om syndafallet som vårt lämnande av djungeln. Edens lustgård påminner om djungeln, inte om savannen eller skogarna i norr. Adam och Evas nakenhet påminner också om vår tid utan kläder i evolutionen (vi började använda kläder för 100 000 - 500

000 år sedan, se artikel om det här. Människan utvandrade ur Afrika för första gången för två millioner år sedan, till Eurasien, så det var relativt sent vi började använda kläder!), då vi bar en skyddande päls istället. Det är bara det att denna bibliska myt liksom hoppar över de tre millioner åren som jägare-samlare, och går direkt till jordbruket och städernas uppkomst som den första konsekvensen av syndafallet. Sanningen är att det var ett ofattbart långsamt "syndafall", ungefär som när grodor kokas ihjäl långsamt, och då aldrig får för sig att försöka hoppa ut ur kitteln, utan vänjer sig sakta vid hettan, tills de dör (kokande groda-syndromet). Är det inte så alla personliga syndafall ser ut? Allt förfall i brottslighet?

Kommentarer (0) 0Gilla

Sammanfattning av min tanatologi (lära/filosofi om döden)

Publicerad 2018-10-15 13:45:00 i Andevärlden och det paranormala, Barnen, Döden, Livet efter döden, Naturmystik,

(Det här är fria spekulationer, vi kan egentligen inte veta vad som kommer efter döden, men detta är en sammanfattning av allt jag tänkt kring döden)

Döden är den Stora Förvandlingen, då vi ska bege os ut i det ickemänskliga, och bli något ickemänskligt, och det enda sättet att

förbereda sig för detta äventyrens äventyr, är att redan under tiden som människa leva sig in i detta ickemänskliga liv, genom kärleken och medkänslan, så att man får kontakt med det som förenar allt levande, det vi alla har gemensamt, med livskällan, det vi har starkast som foster och spädbarn. Detta sker bara genom moralisk förvandling, genom att samvetet väcks och man börjar på den andliga resa som helgonen och mystikerna talar om, mot förening med "Gud", jagets död och nyfödelse (Gamle Adams död och Nye Adams födelse), avståndet från "världen", Babylon, civilisationssystemet, från makt och rikedom, och uppgåendet i tjänandet av Livet och alla levande varelser, istället för herradöme.

Gör vi detta, är vi bäst förberedda för det ickemänskliga, för uppgåendet i det som förenar oss med atomen, bakterien och hunden. Gör vi det inte, går vi antagligen genom en katharsis, en rening, en skärseld, i dödsstunden och strax efter döden. Överraskningen blir då större, och risken för djup andlig förvirring, något som liknar det som går under namnet "psykoser", blir större. Bäst att gå igenom detta medan man ännu lever, och beta av det lite i taget (alla civiliserade blir andligt förvirrade ibland, många är det jämt, tänk på bisnismän), än att måsta ta allt på en gång i dödsstunden och strax efter döden. "Psykoserna" kan bli helvetiska i värsta fall, vilket är dokumenterat inom nära döden-upplevelse-forskningen, men det bör man veta, att helvetespsykoser (som underligt nog gett upphov till helvetesdogmer bland religiösa fundamentalister) alltid går över, ty tron på evig fördömmelse har inte uppstått av att man läst i Naturens bok, dvs. i Verklighetens natur, utan de är alltid rena fantasifoster, "psykoser", och kommer ofta av en feltolkning av heliga skrifter som bibeln. Helvetet kan inte vara evigt, ty andevärlden är, och kommer alltid att vara bunden till

materien, vara en Naturens andevärld, och eviga straff förekommer inte i naturen, där går all plåga över, om inte förr, så i döden.

Men den verkliga hemligheten till vad som kommer efter döden, är materiens godhet, materiens paradisiskheter, eftersom andevärlden är materiens andevärld, och kommer alltid att förbli detta. Den som har upplevt materien som något fundamentalt gott, trots alla sjukdomar och skador och sår, hon kommer att ha en djup trygghet när hon ska passera dödsfloden. Jag har fått blicka in i materiens väsen, genom ett liv som vildman och skogsman, genom att dyka in i naturens verklighet, och jag har kommit tillbaka från den resan med goda nyheter; naturen och materien är vårt rätta och sanna hem, ett hem som kan kallas Eden med rätta, ett ställe där man vill leva i evighet, där den ljusa evigheten är en ljuvlig självklarhet och det eviga helvetet en avlägsen absurditet. Denna känsla bekräftas också av vilda urfolks upplevelser av naturen och naturens andevärld.

Konklusionen är alltså att vägen till Eden går inte genom att befria sig från materien, som gnostikerna ville, utan genom att gå in i den, finna dess sanna väsen och älska dess ljuvlighet som sitt rätta hem. Som foster och spädbarn är vi närmast materien, mest naturbarn under hela vårt liv, och så sant sade Jesus att "San-ner-li-gen, om ni in-te omvänder er och blir som bar-nen kom-mer ni ald-rig in i him-mel-ri-ket" (Matt. 18:1-5). Vår katharsis på dödsbädden, om vi inte levt nära materien/naturen under vår livstid, blir att livet efter döden kräver ett sådant barnasinne, att vi känner oss för vuxna för det nya livet, det ligger nämligen i den verklighet där atomer, bakterier och hundar lever, nere på botten av allt, på hierarkiernas botten, och foster och spädbarn är de som lever just där.

Den katolske filosofen och paleontologen Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955) sade så vackert i sin bok "Mässa för all jorden" ("La Messe sur de Monde", 1923) följande: "Den som lidelsefullt har älskat Kristus dold i de krafter som får Jorden att tillväxa, honom kommer jorden att som en mor lyfta i sina väldiga armar, och hon kommer att låta honom skåda Guds ansikte."

Kommentarer (0) 0Gilla

Kritik av standardiseringen

Publicerad 2018-10-14 16:57:00 i Babylon, Civilisationskritik, Kritik av standardiseringen, Kritik av teknologin, Kritik av vetenskapen, Självbiografiska notiser,

När jag studerade till städare på en specialyrkesskola för handikappade (psykiskt och fysiskt) i Helsingfors 2014-2015, lade jag märke till en sak i undervisningen. Städningen, det enklaste yrket i världen, gjordes plötsligt invecklat, och vi lärde oss vissa standardiserade metoder att städa som var så invecklade att jag aldrig riktigt lyckades lära mig dem, jag som alltid varit bra i skolan (och är det fortfarande, jag gjorde bra ifrån mig på Komvux för nåt år sedan). Jag använde mig istället av mitt bondvett och gjorde på mitt eget vis.

Är inte detta typiskt för civilisationen? Man ska ge saker aura av att vara något stort och avancerat genom att göra dem invecklade, saker som man gör mycket enklare själv genom lite bondvett. Ta t.ex.

moralen, och tänk på Svea Rikes lagböcker och på moralfilosofin vid universiteten. Men hur enkelt är det inte att vara god, det kommer ju naturligt, vi är kärlek till vårt innersta! Men man gör moralen oerhört invecklad i lagböckerna och på universiteten. Förstås för att låta prestigefyllda. Moralen skall standardiseras, och det mesta som standardiseras, blir till slut obegripliga paragrafer för individen, precis som alla de där tekniska instruktionsmanualerna till t.ex. filmkameror och alla regelskrivelser med villkor som man ibland måste acceptera på internet. Det är sällan jag orkar läsa igenom någon sådan, så obegripliga har de blivit. Allt personligt har dött, bara standardiseringen är kvar. Sådan har ock hela civilisationen blivit, mer och mer, i takt med globaliseringen. Standardiseringen är inte bara det personligas död, det är det lokalas, det gräsrotsaktigas död. Livet lever bara på gräsrotsnivå, så det är livets död också.

Kommentarer (0) 0Gilla

Tidningen Syre skrev om mig och Titti!

Publicerad 2018-10-13 14:59:00 i Dikter och sånger,
Självbiografiska notiser,

Det poppade visst upp en artikel om mig och Titti i Tidningen Syre, "Mosspoeter mot strömmen", med information om vår öppna poesiscen nu på söndag, kl. 13 på Kungsholmens bibliotek. Läs artikeln här.

Kommentarer (0) 0Gilla

Daniel Everett om bevisen för att Pirahafolket i Amazonas är lyckliga

Publicerad 2018-10-13 12:46:00 i Urfolk,

"And what's the evidence for their happiness? On the one hand every visitor that I take down to the Pirahã comments that they've never seen people smile and laugh so much. That's one superficial evidence of happiness. But you also don't find Pirahã sitting around depressed and crying. You don't find chronic fatigue syndrome. You don't find suicide. The concept of suicide is foreign to them. I've never seen evidence for any of the mental disorders that we associate with depression, sadness and lack of happiness among the Pirahã. They just work, they come home, and they talk. They're happy. They sing at night. And they get up and do it again. It's just an amazing degree of satisfaction without the need for consciousness-altering drugs or states".

(Daniel Everett i denna intervju)

(Pirahafolket är en urfolksstam i Amazonas regnskog på ca 800 människor)

Kommentarer (0) 0Gilla

Vi måste omvärdera vår syn på medeltiden

Publicerad 2018-10-11 09:41:00 i Antipsykiatri, Franciskus av Assisi, Helgonen, Kyrkohistoria och allmän historia,

Man kallar ofta medeltiden för "den mörka medeltiden", "den mörka tidsåldern". Är detta verkligen berättigat? Vad är det vi går efter när vi kallar medeltiden detta? Inkvisitionen? Något liknande finns också idag, i form av tvångsvård psykiatri och tortyr av muslimska fångar i Guantanamofängelset och Abu Ghraib-fängelset i Irak, för att bara nämna några få saker. Vad är det då som gjort medeltiden mörk i vårt medvetande? Bristen på innovationer? Bristen på kultur? Bristen på tankefrihet?

När jag värderar en tid, då ser jag främst på hur många under denna tid som levde som Jesus och helgonen, och hur stort Babylons bygge har varit. Jag ser på sånt som brottens mängd, polisernas mängd, polisvåld och åsiktsförföljelse, hur många som är slavar, hur många hemlösa det finns, och inte minst, hur man behandlar dårar, barn, äldre, urfolk, djur och natur, de svaga ibland oss.

När man tänker på sånt, då var medeltiden bättre än vår tid, i vissa avseenden otroligt mycket bättre (främst när det gäller behandlingen av urfolk, djur och natur). Och när det gäller hur många som lever som Jesus och helgonen, är det en så stor skillnad att man baxnar.

Vårt vackraste helgon, Franciskus av Assisi, levde på medeltiden (hur kunde han verka just på medeltiden, den "mörkaste tiden", utan att bli utsatt för större förföljelse? Han var ju en helig dåre!) Saken är den att det kryllade av Franciskusar på den tiden, han var inget märkligt, vi har bara idoliserat honom på alla de andra Franciskusarnas bekostnad. Jag tänker då på hur många heliga dårar det fanns på medeltiden, särskilt i Ryssland, och hur otroligt många vandrarpredikanter och pilgrimer som fanns då, inte minst bland Valdenserna och Katarerna, dessa två rörelser var stora lekmanrörelser som spred sig över hela Europa. Hos dem var det regel att otaliga människor blev vandrarpredikanter precis som Franciskus och Jesus, och folk i allmänhet gjorde ofta långa pilgrimsvandringar.

Visserligen var medeltiden en tid av åsiktsförföljelse, där alla måste böja sig för fundamentalistiska katolska dogmer i Europa. Men vår tid har också liknande saker. Man får problem om man inte böjer sig för vår tids stora religion, vetenskapen. Och fundamentalistiska religioner och sekter utövar fortfarande åsiktsförföljelse, om dock ofta inte genom tortyr och mord. Men fundamentalistisk, radikal islam uppmanar ofta till mord av dem som avfaller från deras religion. Och psykiatrin torterar dom som avviker för mycket psykiskt, alltså ren åsiktsförföljelse, och den driver dessa ibland till självmord. Detta (att driva folk till självmord) är värre än mord.

Men mängden av sanna helgon gör att världen blir human. VI känner det heligas närvaro genom dem, och det ger oss hopp och mod i kampen. Aldrig har världen sett så få helgon som idag. Vår tid är den sanna mörka medeltiden, den yttersta förödelsen i historien, inte

minst när vi nu offrar våra barnbarn till en plågsam existens i en förstörd natur.

Kommentarer (0) 0Gilla

En lustig historia från min tid som hemlös vildman i Åbo 2009-2010

Publicerad 2018-10-09 16:48:00 i Djuren, Hemlöshet, Kristendomskritik, Självbiografiska notiser,

Antingen 2009 eller 2010, när jag levde som hemlös vildman i Åbo, hände följande lustiga grej:

Jag levde ju på den tiden nästan som en hemlös hund, jag hade förälskat mig i hundarna och kände mig adopterad av dem. En vacker dag kom jag in i en frikyrklig församling, en liten församling som höll till i en källare i Åbo centrums utkanter. Pastorn kom genast emot mig, och började prata med mig, tillsammans med en annan äldstebroder. De var uppenbart oroade av mitt vilda beteende (jag hade inte gjort något särskilt, uppförde mig bara som barn och hemlösa hundar), och frågade mig vilken ande jag var besatt av. Jag svarade att jag var inte besatt av någon demon. De fortsatte sätta press på mig, för att få det svar de ville ha. "Vilken ande är du besatt av?", fortsatte de. Till slut, efter en stunds fundering, sade jag, för att tillfredsställa dom: "En hunds ande". Och då blev de genast fulla av iver, uppsluppna av att ha fått bekräftelse på sina aningar, och

frågade om de fick be för mig. Nej, det ville jag inte. Något mer minns jag inte av detta.

Kommentarer (0) 0Gilla

Änglahjälp; jag hittade två tandkrämstuber på gatan

Publicerad 2018-10-09 16:34:00 i Fattigdom, Gud, Självbiografiska notiser, Änglar och keruber,

Det skedde något mycket märkligt för en liten tid sedan. Jag har känt sedan i somras att jag inte längre hade råd att köpa tandkräm (så små inkomster har jag), och jag kände heller inte att jag ville stödja tandkrämsindustrin längre, jag ville inte ha några slavar som tillverkade kemikalier åt mig, kemikalier som säkert har en smutsig och omoralisk, oekologisk bakgrund, och inte är bra varken för miljön eller för min kropp. Jag vill helt enkelt inte ha några slavar alls under mig, som jag kan betvinga med mina pengar. Dessutom räknade jag ut att det går 15 000 kronor till tandkräm om jag ska köpa tandkräm under resten av mitt liv, och 500 tandkrämstuber. Då betalar jag hellre för flera tandläkarbesök.

Så en vacker dag i höst hittade jag en fin tandkrämstubb på gatan i Stockholm. Öppnad och användbar. Och nästa dag (eller var det om två dagar, jag minns inte riktigt) hittade jag en till, öppnad och användbar. Det har aldrig hänt mig i mitt liv att jag hittat en enda

användbar tandkrämstub på gatan. Varför ska jag hitta det just nu? Och dessutom två? Kanske det ligger en gudom bakom detta också? Var det någon som ville att jag skulle sköta mina tänder? Nu borstar jag mina tänder med tandkräm igen.

Kommentarer (0) 0Gilla

Lars Uppenbarelse

Publicerad 2018-10-08 13:41:00 i Andevärlden och det paranormala, Babylon, Djuren, Döden, Helvetet, Kristendomskritik, Livet efter döden, Paradiset/himlen, Universalismen/apokatastasis (allas slutliga frälsning), Änglar och keruber,

Jag säger er en hemlighet som jag hört bl.a. av insekter och träd:

Vi kommer alla till "himlen". Du och jag och den värsta brottsling. Inte efter långa tider i helvetet, såsom de flesta universalister (anhängare av apokatastasisläran) tror om de som dör kriminella. Nej, vi kommer till himlen i dödsstunden om inte tidigare, vi återgår nämligen alla till Naturen i dödsstunden, och Naturens innersta är "himlen", och det är till dess innersta vi kommer i dödsstunden. Fundamentalistpräster kommer att tycka att detta är orättvist, men nåden är "orättvis" och underlig, och vinden blåser dit den vill. Nåden avskyr hämnd, och vill bara att alla ska få det bra, oavsett om det är en brottsling eller ett helgon.

Hur vet jag då detta? Jo, som sagt, jag har hört det av insekter och träd, och de är långt ljuvligare änglar än de kristna fundamentalisternas änglar. Man måste böja sig djupt i stoftet för att snappa upp insekternas och trädens "röster", och de ligger på en helt annan nivå än fundamentalistänglarnas, och de är lika mycket ljuvligare än dem, med lika mycket ljuvligare budskap (dessutom är de verkliga, finns på riktig); det finns inget helvete efter döden, förutom dödsstunden katharsis. Detta är en hemlighet som öppnar sig först när man kommer riktigt nära naturen, där det heller inte finns något helvete och något straff, och det är en hemlighet som få vågar prata om, ty många tror att det skapar liknöjdhet hos syndarna (som visserligen med detta dömer sig till ett tungt liv här på jorden istället), men de som tror så, har glömt att nåden är det som får oss att sluta synda, inte hot om straff, och då menar jag att man slutar synda i hjärtat, p.g.a. hjärtats förvandling. Om tillvaron är så här ljuvlig, om naturen är så här ljuvlig, ja då vill man ju tillbaka till naturen, överge Babylon, och då vågar man släppa fram sitt allra innersta (vi är ju natur), vår svaghet, utan försvar, vårt sanna jag, som är kärleken själv.

Kommentarer (0) 0Gilla

Vem som är smartast och dummast på den här planeten

Publicerad 2018-10-08 13:23:40 i Djuren, Filosofi om människan,

Orsaken till att jag anser att icke-mänskliga djur och mindre varelser än människan är mer intelligenta än människan, är att alltid när människan ska försöka vara smartare än de icke-mänskliga djuren, slutar det med att hon förstör världen. Och när man sedan börjar bli verkligt intelligent, då börjar man efterlikna djuren och djurens intelligens.

Det är också en stor paradox detta, att den varelse som vetenskapsmännen anser vara smartast, som har byggt bilen, roboten och datorn, är den i det verkliga livet dummate, eftersom hon förstört planeten, medan den varelse som vetenskapsmännen ofta antar vara död, utan medvetet liv, dvs. utan själ och medveten intelligens (den dummate varelsen?), faktiskt är den smartaste ute i det verkliga livet, då hen faktiskt skapat naturen, skapat så fantastiska skapelser som hjärnan och medvetandet.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om när andevärlden börjar ha med verkligheten att göra

Publicerad 2018-10-08 13:16:00 i Andevärlden och det paranormala, Kristendomskritik, Messiasteologi,

Människan kan utveckla och befästa andevärldar till gigantiska proportioner, men så länge de inte har med verkligheten, naturen, att göra, så länge de inte är sanna, förblir de ofta tråkiga och ointressanta för dem som inte delar samma sorts andevärldar. Det verkligt spännande börjar när ens andevärld börjar likna på verkligheten, dvs. naturen och naturens andevärld, ja då får den plötsligt relevans för vem som helst, och den blir ytterligt politiskt engagerad. Det är sådana andevärldar som kan leda till civilisationens fall och återgång till Naturen, de är nämligen messianska på ett helt annat sätt än de verklighetsfrämmande bubbel-andevärldarna. Och ingenting är så spännande som det messianska. Uppenbarelseboken är, enligt min åsikt, Bibelns mest spännande bok.

Kommentarer (0) 0Gilla

Moder jord har blivit en fattig tiggare

Publicerad 2018-10-08 13:08:00 i Fattigdom, Moder jord,

Andelen fattiga har ökat allteftersom civilisationen har vuxit och spritt sig. Idag har det gått så långt att t.o.m. livets källa på planeten, Moder jord, har blivit en fattig tiggare som tigger om nåd av mänskligheten. Framsteg, någon?

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om frälsningen

Publicerad 2018-10-08 13:05:00 i Aforismer, Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Kristendomskritik,

Frälsningen är inte något vi ska uppnå, utan något vi återgår till, som redan finns där. Det är därför även brottslingar kan återgå till paradiset på kort tid efter döden.

Kommentarer (0) 1Gilla

Något om djuren och det heliga

Publicerad 2018-10-08 13:03:00 i Djuren,

Vi människor har genom evolution fått möjlighet att ställa oss utanför det heliga och känna des närvaro istället, i mystika upplevelser. Djuren och växterna känner inte det heligas närvaro, ej heller atomerna och cellerna, de är själva denna närvaro. Och i dödens stund ska vi återgå till samma enhet med det heliga som de har, dit varifrån vi en gång kom, såväl i artens evolution som i vår individuella evolution från mikrolivet. Vi vet inte mycket om vad detta innebär, och det ska därför bli ett spännande äventyr.

Kommentarer (0) 0Gilla

Något om hur kriminellt det är att ta valpar och ungar från sina djurföräldrar

Publicerad 2018-10-03 09:30:00 i Djuren, Djurrätt, Hundarna,

Vet du att civilisationen håller på med en systematisk och gigantiskt omfattande kidnappning av barn? Kidnappning på livstid? Problemet är bara att dessa barn inte räknas, och kidnappningen av dem får gå ostraffat. Jag talar om alla de djurbarn som kidnappas varje år i världen. Det handlar om miljarder och åter miljarder. De kidnappas från sina föräldrar när de är riktigt små. Och de flesta av dem får aldrig se sina föräldrar mer. Det kallas förstås inte kidnappning, men

kidnappning är vad det är. Ty de är inte mindre värda än människornas barn.

Hur grymt detta är, fick jag erfara i staden Granada i Spanien 2011. Jag var nämligen med om något märkligt. Jag var i utkanten av Granada en kväll, där grottorna finns, och där jag hade en övergiven grotta som jag sov i. Mitt i allt träffade jag en hundmamma på gatan, som hade flera små valpar trippande efter sig. De hade inga ägare med sig. Jag hälsade på dem, och lekte lite med dem. Sedan gick hundmamman sin väg, och en valp blev kvar, gick inte med hundmamman. Jag visste inte vart hundmamman gått, så jag beslöt mig för att adoptera den hundvalp som inte följt med sin mamma. Jag hade nog kunnat gå och leta efter hundmamman, men jag blev så förtjust i hundvalpen att jag tog henom med mig till min grotta och hade den på min mage när jag låg i sängen och skulle sova. Men hundvalpen började spy där på min mage, så detta gick inte. Då insåg jag att den mådde dåligt p.g.a. att den åtskilts från sin mamma. Så liten var den ännu. Då beslöt jag mig för att leta upp hundmamman, kosta vad det kosta ville. Och jag gav mig iväg. Efter inte så lång stunds letande fann jag hundmamman utanför ett hus i närheten, med en valpkull bredvid sig på en soffa. Jag återlämnade valpen, och lekte med valparna, jag lutade huvudet över kullen och lät de klösa och gnaga på mitt ansikte och hålla på med det på sitt lustiga sätt, det var härligt.

Men då förstod jag vilket brott det är att ta valpar, ja djurs barn överhuvudtaget, från sina föräldrar när de är små. Men detta hör du aldrig från såna som avlar hundar, ej heller från hundägare. De är nämligen inte så intresserade av djurrättsfrågor, överlag, utan de menar att de har rätt att äga hundarna och göra med dem vad

Babylon har godkänt, oavsett hur omoraliskt det är. Har du någonsin hört någon återlämna valpen till sin förälder om de märker att de mår dåligt av separationen? Inte jag. Då skulle inte hundavelsbisen gå runt. Hundägare stänger istället sina öron och ögon för valparnas lidande. Samma sak gör bönder med sina kalvar, som ropar efter sin mamma när de separeras från henne. Jag har aldrig hört att en bonde skulle ha lyssnat till dessa rop. Deras lidande är tydligen inget värt, och bisnis är viktigare än barmhärtighet. Skulle de lyssna, skulle hela deras bisnis urholkas, ty den baserar sig på att förgripa sig på djuren, på de mest förnedrande sätt.

Vi har ganska många kriminella kidnappare bland oss i civilisationen. Ty detta sker systematiskt i hela världen, med nästan alla husdjur och boskapsdjur. Och bara för att Babylon inte kallar det kidnappning, blir det inte mindre kriminellt.

Kommentarer (0) 0Gilla

Spelemansvisan. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-03 09:12:00 i Dikter och sånger,

(melodi: "Min hu stod till himmelens sönn", norsk andlig sång av min morfar Edwin Bekkevold)

1. O spela som sparvarna sjunger, min vän,
o spela på Herren, min vän.
Ditt liv det är stråken, o sluta ej än,
men spela på Herren, min vän.

Refr: O spela på Herren, min vän,
o spela på Herren, min vän!
Först då kan du vila, först då har du frid,
när du spelat på Herren, min vän.

2. Och skulle du tröttna och lägga dig re'n.
o vila i sången, min vän.
Låt Herren få spela dig, ge dig ej än,
o vila i sången, min vän.

Refr: Låt Herren få spela dig än,
låt Herren få spela dig än.
Blott så kan du vila, blott så har du frid,
när Herren får spela dig än.

(Text: Lars Larsen)

Kommentarer (0) 0Gilla

Bakterievisan. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-10-02 15:40:00 i Dikter och sånger,

(egen melodi)

Och har du en riktig bakterie
uti din kropps materie,
så har du ett litet husdjur,
då kan du ej gå omkring sur.

Materiens ton i C-dur
och nästan uti D-dur,
den vaggar dig till en tupplur,
då kan du ej längre gå sur.

Kommentarer (0) 0Gilla

Min syn på rättfärdiggörelsen och människans frälsning

Publicerad 2018-10-02 14:09:00 i Frälsningen och rättfärdiggörelsen, Kristendomskritik,

Förra året kom teologerna Patrik Hagman och Joel Halldorf (jag känner båda!) ut med en viktig bok, "Inte allena. Varför Luthers syn på nåden, bibeln och tron inte räcker" (se en artikel om den här), där de kritiserar Luthers syn på nåden och rättfärdiggörelsen. Jag har i detta blogginlägg nyligen kritiserat samma sak, och nu ska jag fördjupa lite min syn på saken.

Den salvationistiska religionen, att människan måste bli frälst, är en rätt ny företeelse. Man finner den inte hos de vilda urfolken, och inte heller i hedendomen, såsom t.ex. den nordiska asatron, som frodades långt fram på medeltiden. Den uppstår med de stora världsreligionerna, kristendomen, islam, judendomen, hinduismen, buddhismen och därmed besläktade religioner. Och dessa religioner har alla gemensamt att de är civiliserade religioner, religioner som uppstått ur civilisationen. Det är som om den civiliserade människan känner att något är så fel med hennes livsstil att man måste bli "frälst", och att människan är ond i sin natur, och måste få en ny natur i frälsningen.

Men du hittar ingen föreställning om att människan är ond i sin natur, eller har arvsynd, hos de vilda urfolken. Och därför behövs heller ingen frälsning. Du finner istället en ljus syn på människans natur, att hon är gudomlig till sin sanna natur, tillhör paradiset från

födelsen, och hon kan inte göra något som kan förstöra paradiset i henne. Helvetet (varken ett begränsat sådant eller ett evigt sådant) finns därför inte heller i de vilda urfolkens andevärldar, ej heller i asatrons andevärldar.

De civiliserade religionerna har sett att den civiliserade vuxna människan är fördärvad, däri har den rätt. Men de har spunnit mytologier kring detta, såsom tron på arvsynen och att människan skulle vara ond innerst inne, till sin sanna natur, och förtappad i sig själv om inte Gud skulle gripa in och frälsa henne. Detta har lett till många underliga och destruktiva konsekvenser för teologin och livsföringen. Det leder ytterst till misantropi, ett hat mot människan, och till att man kan förgräpa sig på människan och förslava och plåga henne mentalt och fysiskt, i Guds namn, eftersom man menar att hon annars skulle riskera evigt helvete. Och det leder till att man misstänker alla människans naturliga goda prestationer, dvs. de utan Gud, som något fördärvat. Luther hamnade i detta, att han inte ville ge erkännande till människans naturliga godhet och de gärningar som framsprang ur detta, utanför religionen. Det skapar ett förakt för naturreligion, att man kallar vilda urfolk för "hedningar", förakt för sekulär konst och kultur, förakt för kroppen, förakt för sexualiteten och förakt för kvinnan. Man skapar en mängd komplexer i människan, man får inte vara sig själv, med en naturlig självrespekt och självuppskattning, utan man ska krypa inför Gud och tigga om nåd. Är detta ödmjukhet? Jag skulle kallade det själva ödmjukhetens yttersta förvrängning, falsk ödmjukhet, en ödmjukhet som kryper för tyranner och inte kan erkänna det som faktiskt är bra med en själv. Sann ödmjukhet är att ha en realistisk uppfattning av sig själv och omvärlden.

Denna lutherska teologi leder också obönhörligt till att man fränkänner de goda gärningarna sitt värde när det gäller att leda människan ut ur civilisationshelvetet, Babylon, det som frälsningen faktiskt handlar om (tänk på Kristen i den klassiska boken "Kristens resa" av John Bunyan). Vad är omvändelsen om inte en gärning, en akt från människans sida? Om man vill återvända till naturens paradis, kan man inte fortsätta leva som Bill Gates, bara man ber en frälsningsbön och tigger om Guds nåd. Det funkar bara inte så. Nej, man måste då följa helgonens exempel och börja ge allt man äger till de fattiga, precis som Jesus sade att man skulle göra (Matt. 19:16-22 och Lukas 18:25) *. Något annat blir bara en skenfrälsning, "smetfrälsning" för att tala med Wetterlund. En annan sak är att man måste få kärleken uppenbarad för sig för att överhuvudtaget kunna bestämma sig för detta, och detta är en nåd, men man blir inte frälst bara av detta. Man måste också faktiskt själv gå in i frälsningen, som finns i helgonens livsstil utanför Babylon. När man lämnat Babylon, är man frälst. Först då. Det är den enda sanna befrielsen, om man ska tala om befrielse. Vad återstår annars? Livslångt slaveri under Babylonsystemet, både mentalt och fysiskt. Kan man kalla det frälsning? Det vore en bra futtig frälsning, om det bara var att slaven kände sig förvissad om sin slavdrivares nåd, men hölls kvar i slaveriet resten av sitt liv. Slaven blir frälst när han lämnar slaveriet, det är detta som är den verkliga befrielsen. Och då måste han aktivt medverka. Nåden finns där, men om inte han medverkar, har han inte tagit emot nåden. Tro utan gärningar är död, som Jakob sade i Jakobs brev i Nya Testamentet (Jak. 2:17, det är betecknande att han säger det i samband med varningar för att inte ta hand om de fattiga). Först när tron tagit sig uttryck i gärningar som verkligen befriar en från Babylon, är man frälst, då har man verkligen tagit emot nåden i sitt hjärta. Allt annat är bara hyckleri.

Men vad om Babylon lägger sig emellan och hindrar ens befrielse, så att man måste slava resten av sitt liv? Ja, jag vet något om detta, som en som psykiatrin har försökt hindra att bli befriad, men jag kan säga att det finns alltid en utväg, men den går genom många prövningar. Man måste vara beredd på fångenskap och misshandel, men detta är inte att berövas frälsningen, det är bara System-människornas svartsjuka, som vill att alla ska ha samma helvete som de själva. Men jag vet att än idag är det möjligt att bli en helig dåre och leva som hemlös tiggarmunk och luffare.

Men vad leder detta till för en konklusion? Jo, att de flesta inom den kristna kyrkan inte är frälsta. De lever precis som alla andra Babylonmänniskor, och de har därmed inte tagit emot nåden i praktiken, och får ett tungt liv som konsekvens. Ty de har stängt sina öron för de fattigas, djurens och naturens rop om barmhärtighet, och ingen som systematiskt plågar andra bör ha rätt att kalla sig frälst. Man är inte frälst om man ligger i synden, lever i synd, så har man ofta sagt i kristenheten, man är frälst om man är fri från synden men stundom faller för frestelsen till synd. De flesta "kristna" ligger i synden, lever precis som alla andra i civilisationen. Ty de fortsätter vara med och förstöra den här planeten och förslavar varandra och djuren, direkt eller indirekt. Systematiskt.

Vem är frälsta bland människorna här i västvärlden? Ja, det är dem som de kristna fundamentalisterna inte sällan räknar som förtappade; alla möjliga slags rebeller, anarkister, miljöaktivister, djurrättsaktivister och andra "obehagliga" rättviseaktivister, "efterblivna", bydårar och galningar som får utstå förföljelse för sin övertygelses skull. De som kommit i kläm mellan Systemets

kugghjul, ty dit kommer man förr eller senare som frälst. Att man kommer dit, är liksom för mig själva inseglet på att man blivit frälst. Paradoxalt nog. Man blir ju grus i maskineriet. Men det är också helt i harmoni med Jesu bergspredikan, där han sade i Matteus evangelium 5:10-12:

"Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder."

Att vara salig är att vara frälst, det är den rättfärdiga, sanna glädjen och lyckan som är frälsningen. I Bergspredikan 5:3-12 målar Jesus upp en bild av vad det är att vara frälst, vem som är frälst. Den rimmar dåligt med Luthers rättfärdiggörelse av tro allena, som gör att tyranner som Gustav Vasa kunde känna sig frälsta samtidigt som man fick dödsstraff om man gycklade med Gustav Vasas bibel.

* Jag säger inte att man inte är frälst om man äger något, men att frälsningen handlar om att börja röra sig mot avståndet från all egendom, in i full egendoms gemenskap och ekonomisk jämlikhet, och jag menar att har man inte påbörjat denna process så att det verkligen kostar en något, börjar jag genast tvivla på äktheten i en människas frälsning, då har inte barmhärtigheten med de fattiga, naturen och djuren fötts i en människa, dvs. den viktigaste frukten av frälsningen.

Kommentarer (0) 1Gilla

Den 3.10. beger jag och Titti oss ut på en pilgrimsvandring till Järna

Publicerad 2018-10-01 14:14:00 i Pilgrimsvandringar,

Den 3.10. beger jag och Titti oss ut på en pilgrimsvandring till Järna. Vi skall besöka våra anarkoprimitivistiska vänner, bl.a. Magnus Hjort och Andris Fågelviskare i Järna, folk från föreningen Naturliv, samt Charlottendals gårds Ekoby. I Järna ska jag gå på en höstretreat ensam i de stora skogarna där (hösten är så vacker för skogsvandringar!). Första delen av min retreat ska jag vara med på föreningen Naturlivs "Stängsling och utflykt i Sjundareviret" 6-7 oktober, där vi bl.a. ska lära oss att spåra varg i skogarna.

Vi kommer tillbaka till mitt föredrag den 14.10 kl. 13 på Kungsholmen, om "vandrarprästen" David Petander, i samband med "Moss poeternas öppna scen". Välkommen till detta event!

Med den här vandringen påbörjar jag och Titti så smått vårt klimatpilgrimsvandringssprojekt, som består i att vi ska vandra för klimatet och hålla föredrag och poesiuppläsningar runt omkring i Sverige, turnera med vår diktsamling "Naturens återkomst" (Fri Press förlag 2018), och efterhand med andra böcker, om det blir flera sådana (jag har i planerna att ge ut "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" snart).

Jag har inga planer på att sluta med luffandet, ända tills jag nått mitt mål, som är civilisationens avveckling och naturens räddning från ekologiskt Harmageddon. Och om vi nån gång når det, vilket inte mycket pekar på, så kommer jag nog att slå mig ner i nån ekoby, inte i Stockholm eller någon stad.

Kommentarer (0) 0Gilla

Öppet brev om klimatet till det svenska folket och särskilt till politikerna i riksdagen

Publicerad 2018-10-01 14:03:00 i Pilgrimsvandringar, Politikerna,

Stockholm, 25.9.2018

Kära svenska folk, och särskilt politikerna i riksdagen!

Inspirerade av Greta Thunbergs skolstrejk för klimatet, vill jag och min flickvän Titti Spaltro göra en serie klimatpilgrimsvandringar, strejka från civilisationen, för att väcka det svenska folket. Meningen är att vi skall hålla föredrag runt om i Sverige och turnera med vår nya gemensamma diktsamling "Naturens återkomst" (Fri Press förlag 2018).

Mitt huvudbudskap är att vi enbart har en chans att rädda klimatet och miljön om vi avvecklar civilisationen och återgår till en naturlig livsstil på landsbygden. Det kan låta extremt, men det kan mycket väl vara den grymma sanningen, något jag kommit fram till genom många års studier i klimat- och miljöfrågorna. Det är åtskilliga vetenskapsmän som skulle hålla med mig, och vissa är t.o.m. ännu radikalare än jag, såsom miljöprofessorn från Arizonas Universitet i USA, Guy McPherson, som länge turnerat världen runt med budskapet om att det är försent att rädda mänskligheten, den kommer att dö ut p.g.a. skenande klimatförändringar, som inte längre går att stoppa. Jag trodde på honom en tid, men har kommit fram till att vi vet för lite för att kunna avgöra om mänskligheten kan räddas eller ej (vem kan spå vädret på lång sikt, egentligen?), det enda vi kan vara säkra på, är att ju mer vi avvecklar civilisationen, desto mer växer våra chanser att räddas från utrotning. Därför är jag rätt frimodig med mitt budskap. Det kan inte vara så fel att säga att vi måste avveckla civilisationen så mycket vi kan, ty det är ju den som förorsakar klimatförändringarna och miljöförstöringen, de vilda urfolken har inget med detta att göra.

Jag är så desperat att jag inte skulle vilja sluta vandra innan vi avvecklat civilisationen och räddat klimatet, precis som Mildred Lisette Norman (1908 – 1981), kallad "Peace Pilgrim", gjorde i USA 1953-1981, då hon vandrade omkring i landet i 28 år, fram tills hon dog, vandrade för att det skulle bli fred i världen, och hon ville inte sluta vandra innan det blivit global fred.

Jag är desperat, ty jag tillhör ännu den generation som ska ärva den värld som ni äldre politiker skall lämna efter er när ni dör. Kanske ni

inte bryr er så mycket (så verkar det just nu), ni är ju döda när det värsta kommer, men jag är väl bland dem som får ta den värsta skiten (jag är 34 år gammal). Det känns som om mänskligheten mycket väl kan dö ut under min livstid, om vi håller på så som vi nu gör, i decennier efter decennier.

Jag gör denna klimatpilgrimsvandring i känslan att nu har det gått så långt med förstörelsen att vi måste göra ALLT, precis ALLT VI KAN!! Årets extremt varma sommar var droppen som fick bägaren att rinna över för mig, och inse att nu behöver vi ett stort antal naturens väckelsepredikanter som bär ut budskapet om att vi måste omvända oss från naturförstörelsen innan det är för sent, folk på nätet, folk i riksdagen, folk som beger sig ut på vägar och torg.

Men jag skulle inte bara vilja varna för att vi håller på att förstöra klimatet, utan även för att vi snart går in i en ny global finanskris, värre än den 2007-2008, något som kan vara med och leda till civilisationens kollaps, om vi inte frivilligt trappar ner på civilisationen och avvecklar den. Vi måste till sist avstå från den i vilket fall som helst. Och bäst är att göra det frivilligt, innan vi tvingas göra det p.g.a. kollaps.

Vänligen, er bror i Herren Naturen, Lars Larsen

Kommentarer (0)